

ဒီဇင်ဘာ

BURMESE
CLASSIC

အမာပုသိပ်

ဒေဝတာ

အကုသိုလ်/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊ မေလ၊ (၅၀၀) အုပ်၊
၁၅၀ - စာ၊ ၀၃.၅ x ၂၀ စင်တီ၊
(၁) ဒေဝတာ

ဒေဝတာ

အကုသိုလ်

အာဇာနည် (၁)

BURMESE
CLASSIC

ပင်

လယ်ပြာနှင့် ကောင်းကင်ပြာတို့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း တစ်နေရာတွင် ထိစပ်နေကြသည်။ ရာသီဥတုကလည်း သာယာ ကြည်လင်နေသဖြင့် ပြာလုံလုံကောင်းကင်တွင် တိမ်ဖြူဖြူတို့ ပြေး လွှားနေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

စိမ်းပြာပြာရေပြင်ကလည်း ကြည်လုံလုံနေသည်မို့ ရေပြင် အောက် အတော်ဝေးဝေးတွင် ကူးခတ်နေသည့် . . . အဏ္ဏဝါချော် သတ္တဝါတို့ကိုပင် အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ထိုအဏ္ဏဝါမြင်ကျယ်

ကြီးထဲတွင် ကူးတို့ရေယာဉ်တစ်စီး စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်လာနေသည်။

ရေယာဉ်၏ ဦးတည်ရာက တောင်ပိုင်းကျွန်း... ထိုကျွန်းသေးသေးလေးက မြန်မာပြည်မြေပုံတွင် မပါဝင်လောက်အောင် သေးငယ်လွန်းသဖြင့် နာမည်လည်းမတွင်၊ စာရင်းလည်း မဝင်သေးချေ။ ဒေသခံတို့က ထော်ပိုင်ဟု အမည်သညာ ခေါ်တွင်စရာတစ်ခုပေးလို့ထားသည်။ ထော်ပိုင်ကျွန်းဆိုသို့ ကူးတို့ရေယာဉ် တဖြည်းဖြည်း ဆိုက်ကပ်လာသည်။ ရေယာဉ်ပေါ်တွင် ခရီးသည် သိပ်မပါသလို၊ ဒီလိုခရီးကို အလည်အပတ်လာချင်သူ ရှိမည်လည်းမဟုတ်ပေ။

ရေယာဉ်က ခနော်နီခနော်နီဆိပ်ခံသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်။ သင်္ဘောသားများနှင့် လက်ချိုးရေတွက်လို့ရသော ခရီးသည်အချို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်းအစပ် ကမ်းနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒေသခံကျွန်းသူကျွန်းသားတို့နှင့် စည်ကားနေ၏။

ဒီသင်္ဘောလာမှ ဒေသထွက်ကုန်တို့ တင်ပို့နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ငွေပေါ်မည်မို့ ကျွန်းသားတို့ ဝမ်းသားအားရ ပျော်မြူးနေကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် မြိတ်ကုန်စည်ဒိုင်များမှ အဝယ်တော်များ လိုက်ပါလာသည် မဟုတ်ပါလား...။

စုပုံထားသည့် ဒေသထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ စီတန်းထားရာ ကမ်းနားတစ်လျှောက် ရှုပ်ထွေးဆူညံလို့သွားသည်။ ထို့အတွက်... ကူးတို့ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်အား သတိမပြုမီ လိုက်ကြပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ဒေသခံတို့နှင့်မတူ၊ တမူကွဲပြားထင်ရှားစွာ ထူးခြားလို့နေသည်။

လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်

တိုက်ပုံအနက်၊ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်သွင်က... မှတ်ဆိတ်၊ ပါးသိုင်းမွေး ထူထပ်စွာနှင့် ခန့်ထည်နေသည်။ ထိုလူကြီးသည် အခြားသောခရီးသည်များကဲ့သို့ ပစ္စည်းပစ္စယ ဝန်စည်စလယ်များစွာ မပါရှိပေ။ လက်ထဲတွင် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းသာပါလေ၏။ လက်ထဲမှတုတ်ကောက်ကို သေချာကြည့်လျှင် ပါးစပ်အပြသားနှင့်မာန်ဖီနေသော မြွေခေါင်းပုံစံ လက်ကိုင်ရိုးကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအနက်ရောင်ဝမ်းဆက်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာပြန်လာသည်ပမာ ကျွန်းစပ်သဲသောင်ပြင်အတိုင်း အနောက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေလေ၏။ သူ့ပုံစံက သဘာဝဝန်းကျင်၏ အလှအပကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စ ရှိနေသည့်ပုံစံမျိုး ပေါက်နေသည်။ သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်သွားမည်ဆိုပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆီမန်းမန်းသလို ရေရွတ်နေသော စကားသံတို့ကို ကြားကြရမည်ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခုလိုချင်ရင်... တစ်ခုခုပေးဆပ်ရမယ်၊ လောကမှာ ဘယ်ဟာမှ အလကားမရဘူး၊ သံသရာကြွေးမပါစေနဲ့... ငါက အကြွေးတောင်းဖို့လာတာ... အကြွေးရမှ ဒီကပြန်မယ်”

အထက်ပါစကားကို ဂါထာမန္တန် ရွတ်သံကဲ့သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုနေသည်မှာ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက် သတိလက်လွတ် မြည်တမ်းနေသည်နှင့် တူလှ၏။

ထိုလူကို ဘယ်သူကမှ သတိမထားမိသလို သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လိုရာခရီးကိုသာ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ဤသို့လျှောက်လာရာ ကျွန်း၏အစွန်းအဖျားသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ...။

လူကြီးသည် တစ်ရွေ့ရွေ့နှင့် လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်၍သွားလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် တံခါးများပိတ်၍ထားသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးနှင့် လူကြီးက ထိုအိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ကာသွားနေ၏။ လူသွားလူလာ ကျွဲပါးသလို တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လည်း ဝေးကွာလွန်းလှသဖြင့် လူသံတိတ်နေသည်။ ကျောက်တောင်စွန်းများတွင် အခြေစိုက် အသိုက်ဖွဲ့ကာ ပင်လယ်ပြင်၌ ကျက်စားနေသည့် စင်ရော်ငှက်များ၏ 'တဂီးဂီး... တဂစ်ဂစ်...' အသံမှလွဲ၍ ဘာကိုမှမကြားရပေ...။

အိမ်တံခါးနားအရောက် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှတုတ်ကောက်နှင့် တံခါးကိုခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!...”

ထူးသံမကြားရ။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့...”

ဟု အော်လေ၏။

အတွင်းမှ အိမ်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော အဘွားကြီးက လှမ်းအော်လေ၏။

“လာပြီဟေ့... ခနစောင့်ဦး တကတဲမှပဲ...”

ထိုအဘွားကြီးက တောင်ဝေးအားကိုးနှင့် တံခါးဝဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့...”

လူကြီးထပ်ခေါ်နေသဖြင့်...

“လာပြီ... ငါလည်း ဒွီထက်မြန်မြန် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

ဟဲ့...”

အဘွားကြီးက တံခါးမဖွင့်သေးဘဲ အထဲမှ...

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ...”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ အပြင်ဘက်မှ လူကြီးက...

“သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ ဒေါ်ခန့်ရယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အိမ်အတွင်း အမှောင်ထုထဲမှ ခုနစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အဘွားကြီးတစ်ယောက်မှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ထားသော တောင်ဝေးတစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး ထွက်လာလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဟဲ့... ဘာလဲ... ပိုက်ဆံချေးမလို့လား၊ ရွှေမပါရင် ပုလဲနဲ့ ငှက်သိုက် ယူခဲ့ရမှာနော်၊ ဘာမှမပါလို့ကတော့ တစ်ပြားမှ မချေးနိုင်ဘူးနော်”

မှုန်တိမှုန်ဝါး မျက်လုံးများကို အားစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ဘယ်သူ့ ဘယ်ဝါမှန်း မသိခင်မှာပင်... အလုပ်စကားပြောနေသော ဒေါ်ခန့်အား မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်ကိုင်ထားသောလူက...

“လောဘတွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ အကုသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ အဲဒီအမှိုက်တွေရှင်းဖို့ ကျုပ်ရောက်လာတာ... ကဲ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုလူက ဒေါ်ခန့်၏တောင်ဝေးကို ဆွဲယူ၍ အိမ်အပြင်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ မြွေခေါင်းလက်ကိုင်တုတ်နှင့် ဒေါ်

ခန်းကို အားကုန်လွဲရိုက်လိုက်တော့သည်။

“ပြောင်း!..”

“အား!..”

ဒေါ်ခန်းခမျာ အသံပင် ကျယ်ကျယ်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ..

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားရှာတော့သည်။ ဒေါ်ခန်းတစ်ယောက် အကြောတစ်ချက်နှစ်ချက်ဆွဲကာ လုံးဝငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်သတ်လိုက်သော်လည်း မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါ်ခန်းအား စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ဘဲ အိမ်ထဲ၌ တစ်လုံးထဲသာရှိသော ကျောမှီကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူများတွေ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရပြီး.. ဆပ်ရတဲ့ အတိုး၊ မတန်တဆ အတိုးနှုန်းတွေနဲ့ တစ်ကျွန်းလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လောဘသမားကြီး ဒေါ်ခန်း.. ယောယုဝကိုသာ အရောက်သွားပေတော့..”

ထိုစကားအဆုံးတွင် အနီးရှိကျောက်စွန်းထက်ဆီမှ စင်ရော်တစ်အုပ် တဂီးမီးနှင့် ဆူညံစွာအသံပေးရင်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် ထပျံသွားကြလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ယခင်အတိုင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားလေတော့၏။

အခန်း (၂)

ဒေါ်

ခန်းတစ်ယောက် မချီမဆန့် ဝေဒနာခံစားရင်း.. အသက်ပျောက်သွားချိန်တွင် ဆိပ်ခံနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆူညံသံတွေနဲ့ စည်ကားလျက်ပင်ရှိသည်။ အရောင်းအဝယ်တွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒေသထွက်ကုန်စည်များကို ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တင်ပြီး လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို သင်္ဘောပေါ်မှ ချလျက်ရှိသည်။

ပေါက်ဖေါ်သွေး အပြည့်ပါသည့် မြိတ်မြို့မှကုန်သည် ကျင်လှိုင်၏ စကားသံဝဲဝဲက ဆိပ်ခံနားမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထော်ပိုင်ကျွန်း ရဲကင်းမှ ရဲအုပ်စည်သူနှင့် မိုးလေဌာနမှ တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာ ဦးမြင့်နိုင်တို့ ကမ်းနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဟား.. ကိုချီတူနဲ့ ကိုမင့်နိုင်တို့ပါလား.. နီလို့ကောင်းကြလယ်နော်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ.. မြိတ်စခန်းက ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“စီခန်းက ချာတစ်ချောင် ပေးရိုက်တယ် ကိုချီတူ”

ကျင်လှိုင် လှမ်းပေးသည့် ရုံးစာဒိတ်တစ်အိတ်အား ခေါက်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ စည်သူထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဒီက ရဲကင်းအတွက် အဆက်အသွယ်အဖြစ် ကျင်လှိုင်က တာဝန်ယူနေကျပဲဖြစ်သည်။ ဒီထော်ပိုင်ကျွန်းလေးမှာ အင်အားနှစ်ယောက်သာရှိသည့် ရဲကင်းတစ်ခု၊ မိုးလေဝသ အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခုနှင့် ဆေးပေးခန်းလေးတစ်ခုသာရှိသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် အိမ်ခြေရှစ်ဆယ်နှင့် လူဦးရေ နှစ်ရာခန့်ရှိသည်။ လူထုနှင့် ရဲအင်အားက မမျှသလိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်းက.. အလျားငါးမိုင်သာသာနှင့် အနံနှစ်မိုင်ခန့်သာ ရှိသည်။

ရေပတ်လည် ဝိုင်းလျက်ရှိသော ထော်ပိုင်ကျွန်းနှင့် အနီးဆုံးတမ်းခြေက ရေမိုင်(၄၀)ခန့် ကွာဝေးသော မြိတ်မြို့ဖြစ်သည်။

နှစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ရောက်လာတတ်သော ကူးတို့ရေယာဉ်မှလွဲပြီး ကျန်ဆက်သွယ်ရေး လုံးဝမရှိ၊ ဖုန်းလိုင်းလည်း မမီသည့် ဒေသတစ်ခုအဖြစ် အံ့အားသင့်စရာ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ရေထွက်သယံဇာတများ ရှာဖွေခြင်းတို့အပြင် ငပိ၊ ငါးခြောက်လုပ်

ငန်း၊ ငှက်သိုက်စုဆောင်းခြင်းလုပ်ငန်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

တီဗွီထပ်ဆင့်လွှင့်တိုင်နှင့် ဝေးကွာလွန်းသဖြင့် ထရန်စစ္စတာရေဒီယိုမှလွဲပြီး ဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်းများ အသုံးမဝင်သည့် ဒေသလည်း ဖြစ်နေလေသည်။ (၂၁)ရာစု၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအနည်းဆုံးဒေသ ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ..။

ရတတ်သရွေ့နှင့် ကျေနပ်ပြီး ခါးလှ၊ဝမ်းဝရံ နေထိုင်ရမှုကို နိဗ္ဗာန်ဘုံဟု ထင်နေကြသော လူတစ်စုအတွက်.. အရေးအကြီးဆုံးမောင်းနှင်အားက သေရည်သာဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်းသားအများစုက အသောက်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးများမှာ သေစာရှင်စာ တတ်မြောက်ပြီး လူပျိုဖော်ဝင်သည်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ထွက်ကာ ငါးရှာကြရသလို၊ ပင်လယ်ပြင်အောက်ငုပ်လျှိုးပြီး ပုလဲနှင့် အခြားသယံဇာတများကို ရှာဖွေစုဆောင်းတတ်ကြသည်။

ထို့အတွက် အပင်ပန်းခံနိုင်ရန်၊ ရေအောက်အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန်အတွက် ပင်လယ်ထွက်သူတိုင်း အသောက်အစားဖက်လေသည်။ အသောက်အစားဖက်၍ သွေးကြွပြီး လက်ရဲဇက်ရဲ ရှိကြတာလည်း သူတို့အဖို့ မဆန်းလှပေ..။

မူးမူးနှင့် အမှုအခင်းလည်းများသည်။ ဖြစ်ပွားမှုနှုန်း အမြင့်ဆုံးအမှုမှာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းနှင့် အလိုမတူဘဲ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်မှုတို့သာ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့အတွက်လည်း ရဲအုပ်စည်သူ ခေါင်းခဲစရာမလိုချေ။ မှုခင်းများကို ကျွန်းလူကြီးဦးကြာကန်က ရိုးရာထုံးတမ်းများနှင့်သာ စီရင်လေ့ရှိသည်။

ရိုက်မှုအတွက် ခြောက်ပေါက်(ထိတ်တုံး)ရှိသလို၊ မုဒိမ်းမှုအတွက် ငါးမန်းတောင် ဆယ်ခုနှင့် အရည်ကောင်း ပုလဲတစ်လုံး..

ပေါက်ဈေးရှိသည်။ ထိုရေထွက်ပစ္စည်းများ လျော်ကြေးပေးပြီး သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းရုံနှင့် ကိစ္စပြတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ကျွန်းပေါ်က ယောက်ျားသားထက်ဝက်ခန့်မှာ အနည်းဆုံး ဇနီးမယားနှစ်ယောက်ခန့် ရှိနေကြ၏။ ထိုသို့သော ဓလေ့ထုံးစံများ ရှိသည့်အတွက် ရဲအုပ်စည်သူမှာ အလုပ်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ချိန်တွင် ရောက်လာတတ်ပြီး လုံခြုံရေးတာဝန် ယူရုံလောက်သာ အဓိကလုပ်ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကူးတို့သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီး အတော်ကလေး ကြာမှ ရဲအုပ်စည်သူနှင့် မိုးဇလတာဝန်ခံ ဦးမြင့်နိုင်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် ရောက်လာကြသည်။ ဒီထောင့်ပိုင်ကျွန်းမှာ အစိုးရလခစားဝန်ထမ်းဆို၍ သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် . . ကျန်းမာရေးမှူး ကျော်မင်းသာရှိကြသည်။

“ဆွဲကြိုးကြီးကလည်း သင်္ဘောချည်တဲ့ ကြိုးလောက်ရှိနေပြီ၊ လက်ဆယ်ချောင်းမှာလည်း လက်စွပ်တွေ ပြည့်တော့မယ်၊ စီးပွားရှာလို့ သိပ်မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်နော် ကျင်လှိုင်”

“အဟဲ့ . . ဆလကားလို့ ပို့တတဲ့ မေတ္တာကြောင့်ပါဗျာ၊ ဝလို့ စီးပွားကောင်းလော့ ဆလကားတို့လည်း အူစိုလယ် မီဟုတ်လား”

ဝဲတဲဝဲတဲနှင့် ကျင်လှိုင်စကားကို အာရုံစိုက်နားထောင်ရင်း စည်သူနှင့်မြင့်နိုင် ပြီးမိကြသည်။ မြန်မာဒေသ မြန်မာရေမြေက . . ကျင်လှိုင်တို့ စွပ်ပရားတို့အတွက်တော့ ပတိရူပဒေသာ ဝါသောစမင်္ဂလာတရားနှင့် ပြီးပြည့်စုံနေသည်လားမသိ . .

မိုးဇလတာဝန်ခံ မြင့်နိုင်က . .

“ငါမှာလိုက်တဲ့ မဲခေါင် ပါလာရဲ့လား ကျင်လှိုင်”

“ပါလာပါသယ် ဆရာရဲ့၊ ဆလကားအီတွက် တီလုံး၊ ဆလကားအီတွက် တီလုံး၊ အဲလာက ပရဲတင့်န့် . . ရောင်းဖို့ကတော့ အားကီးပဲလေ၊ မဲခေါင်နော် တီကမ္ဘာလုံးကိုဖြန့်တဲ့ ထိုင်းကအီရက်ပါ ဆလကား၊ မြန်မာပြည်က‘ဇေ’လို ဈေးမိပေါ့ဘူး ဆလကား”

“မင်းပဲပြောတော့ ပေါက်ဖော်ရာ”

မြတ်မှ ကုန်သည်ကျင်လှိုင်နှင့် စည်သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ် လူငယ်လေး လွယ်မန်းက ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် သောင်စပ်တစ်လျှောက် ပြေးလွှားကန်ကျောက် ဆော့ကစားနေသည်။ ကန်လိုက်၍ အဝေးရောက်သွားသည့်ဘောလုံးနောက် ပြေးလိုက်ပြီး ထပ်ကန်သည်။ ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်ရင်းဖြင့် ကျွန်းအစွန်အဖျားသို့ ရောက်လာသည်။ သဲသောင်ပြင်က ပြန့်ပြူးခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေ ပေါများလာသည်မို့ လွယ်မန်းက အဝေးသို့ မကန်တော့ဘဲ အပေါ်သို့သာ အမြောက်ကန်တင်ကာ ဆော့ကစားနေလေ၏။

ထိုသို့ကန်ရင်းကန်ရင်းနှင့် . . ဘောလုံးက ကျောက်ဆောင်ကုန်းမြင့်ပေါ် ရောက်သွားတော့သည်။ လွယ်မန်း ဘောလုံးကောက်ရန် . . ဆင်ခြေလျော့ ကုန်းလေးအတိုင်း အပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးနှင့် သစ်ပင်ကြားတွင် ညပ်နေသည့် ဘောလုံးကို တွေ့တော့ လွယ်မန်း လှမ်းကောက်ယူလိုက်သည်။ လွယ်မန်း လက်အလှမ်းမှာပင် ဘောလုံးက ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။

“ဟင် . . ဒီဘောလုံးက ဘာလဲဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဘောလုံး လိမ့်သွားရာနောက်သို့ လွယ်မန်းပြေးလိုက်သွား

၏။ ဘောလုံးက ဒေါ်ခန်းအိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ရပ်သွားသည်။
ဘောလုံးမှာ တောင်ဝှေးနှင့်ထိကာ ရပ်သွားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။
လွယ်မန်း ဘောလုံးနားတွင် ခြေစုံရပ်ပြီး တောင်ဝှေးကိုတစ်လှည့်
ဘောလုံးကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိသည်။

“ဒါ.. အရိုးခန်းရဲ့ တောင်ဝှေးပဲ”

ဒေါ်ခန်း တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလားအတွေးနှင့် အိမ်ပေါ်
လှမ်းကြည့်တော့ တံခါးကပွင့်နေ၏။

“အရိုးခန်း.. အရိုးခန်း”

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း လွယ်မန်း အိမ်ပေါ်သို့ပြေး
တက်သွား၏။ ပြန်ထူးသံ မကြားရသဖြင့် စိတ်ပူပူနှင့် တက်လာခဲ့ရာ
အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဗျို.. အရိုးခန်း.. အရိုးခန်း တောင်ဝှေးအပြင်မှာ ကျနေ
တာတွေလို့.. ကျွန်တော်.. လွယ်မန်းပါ အရိုးခန်း”

ဘယ်လောက်ပဲ အော်ခေါ်အော်ခေါ် ပြန်မထူးသည်မို့ အိမ်
ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်အလယ်လောက်တွင် ခွေ
ခွေလေးလဲနေသည့် ဒေါ်ခန်းအား တွေ့လိုက်ရာ လွယ်မန်း ထိတ်
လန့်သွားရသည်။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားအတွေးနှင့် ဒေါ်ခန်းနား
ကပ်လာခဲ့၏။ ခူးထောက်ထိုင်ရင်း ဒေါ်ခန်းအား ပွေ့ထူကာစစ်ဆေး
ကြည့်သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဦးဆက်ပွင့်သွားတာပါလား၊ သွေး
တွေလည်းအများကြီးပဲ..”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့ လွယ်မန်း၊ ဒေါ်ခန်းက ယောယုဝ ရောက်
သွားပြီ၊ မတရားငွေတိုးချေးစားတဲ့ လောဘအတွက် ပေးဆပ်သွားရ

တာ..”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့် စကားသံကြောင့် လွယ်
မန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံက အမှောင်ထဲ သူ့ကိုကျောပေး
ထားသော ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆီမှဖြစ်၏။

“ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ မေ့လိုက်ပါ လွယ်မန်း၊ မြို့မှာကျောင်း
သွားတက်မယ့်ကိစ္စလည်း ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

သူနာမည်ကိုသိသလို သူ့အကြောင်းတွေကိုပြောနေသော
ထိုလူအနား လွယ်မန်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့.. မင်းက စာဖတ်ရမှာ အရမ်းပျင်း
တယ်၊ ဆော့ဖို့ပဲသိတယ်၊ ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ် မင်းမှာမရှိဘူး၊ ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား လွယ်မန်း”

“ဗျာ..”

“မင်းဟာ အိမ်အတွက် အားကိုးအားထား မဖြစ်တဲ့အပြင်
မိဘကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်ပဲ”

အသံလာရာဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းရွှေ့လာနေသော လွယ်မန်း
၏ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရသည်။

“ဘာလို့ ဆက်လျှောက်မလာတာလဲ လွယ်မန်း၊ ငါ မင်းကို
ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အကြောင်းတွေ မချဉ်းမချန်ပြော
နေလေသည်။ လွယ်မန်း နေခြောက်လှန်းထားသော ငါးတွေသွားခိုး
တဲ့ ငါးဖမ်းပိုက်တွေ ခိုးခဲ့ပုံများကိုပါ အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်မို့
လွယ်မန်း ပိုကြောက်သွားမိသည်။

“မင်းလည်း အဒိန္နဒါနကို မွေးဖွားနေတယ်၊ လောဘကို

မွေးဖွားနေတယ်၊ အကုသိုလ်တွေကို မွေးဖွားနေတယ်..”

မျက်နှာစိမ်းနှင့်လူက စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ ထလာသဖြင့် လွယ်မန်း ကြောက်လန့်ကာ ဒရောသော ပါး အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

သူ့ဘောလုံးကောက်ဖို့ပင် သတိမရတော့ဘဲ ကျွန်းပေါ်မှ လူစည်ကားရာသို့ အမောတကော ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ခြေမခိုင်ဘဲ မကြာခဏ ချော်လဲကာ ဒူးကွဲ၊ တံတောင်ကွဲ ဖြစ်နေတာကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ခြေကုန် သုတ်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ လူနေအိမ်ခြေစိပ်ရာသို့ လွယ်မန်း ပြန် ရောက်လာသည်။ လူသံကြားရတော့မှ လွယ်မန်း အကြောက်ပြေ ကာ အသံထွက်နိုင်တော့သည်။

“လူတစ်ယောက်.. ဒေါ်ခန်းကို သတ်လိုက်ပြီ၊ ဒေါ်ခန်း အသတ်ခံလိုက်ရပြီ လုပ်ကြံပါအုံး၊ လူစုပြီး လူသတ်သမားကို ဖမ်း ပေးကြပါဗျို့၊ လူသတ်သမား အဲဒီအိမ်မှာ ရှိသေးတယ်”

လွယ်မန်း မနားတမ်းအော်ရင်း တွေ့သမျှလူကို အကူအညီ တောင်းနေလေ၏။ ကြားသမျှ လူအပေါင်းကလည်း လွယ်မန်းအား မယုံသင်္ကာနှင့် ကြည့်ကြသည်။ ဒီကျွန်းမှာ လူသတ်မှု တစ်ခါမှမဖြစ် ဖူးသဖြင့်လည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ထော်ပိုင်ကျွန်းလူကြီး ဦးကြာကန်အိမ်သို့ ဦး တည်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းကင်၌ လင်းလက်နေရာမှ ရုတ် တရက် မိုးမှောင်ကျသွားလေသည်။

လွယ်မန်း ရွာလူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကူးတို့ သင်္ဘောက ကုန်တင်ကုန်ချပြီးသွား၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင် နေပြီဖြစ်သည်။

“၆၀း.. မာလိန်မျိုးကြီး၊ မိုးမှောင်ကျလာတယ်နော် မုန်တိုင်းရှိသလား မသိဘူး”

“ခဲပဲ မိုးလေဝသသတင်း နားထောင်ထားတာ၊ ဘာမှမရှိပါဘူး.. ဟိုးမှာကြည့်လေ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက လင်းလို့ ချင်းလို့ ဆရာတို့ဆီမှသာ.. ဂရုစိုက်နေကြပေါ့”

မာလိန်မျိုးထူးစိန် သင်္ဘောပေါ်က လှမ်းအော်ပြော၏။ စည်သူနှင့်မြင့်နိုင်တို့လည်း မာလိန်မျိုးပြောတာ မှန်နေ၍ တွေဝေသွားရ

သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုစည်သူ.. ကျွန်တော်ထွက်မလာခင်လည်း သတင်းဖမ်းခဲ့ပါသေးတယ် (all clear) ပဲဟာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ ပင်လယ်ဆိုတာ မာယာအများ သားဗိုလား”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးကြာကန် ဦးဆောင်သော လူအုပ်ကြီး ရောက်လာလေသည်။ ထိုလူအုပ်လာနေပုံက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေသည်မို့ ဘာများဖြစ်လာကြသလဲ အတွေးနှင့် ရဲအုပ်စည်သူ စိုးရိမ်သွား၏။

ရောက်မဆိုက်ပင် ဦးကြာကန်က.. .

“စည်သူရေ ကျွန်းပေါ်မှာ မကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲ လူသတ်မှု ဖြစ်လို့တဲ့ဗျ”

“ဗျာ.. ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်သူအသတ်ခံရလို့လဲ”

“ဒေါ်ခန်းတဲ့”

“ဟင်.. .”

ဦးကြာကန်နှင့် လွယ်မန်းက ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ထပ်မံ ချဉ်းပြကြသည်။ စည်သူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မျက်မြင်မဟုတ်သော်လည်း လွယ်မန်းပြောတာ အတိအကျမို့ ဒေါ်ခန်းအိမ် သွားကြည့်ရန် ပြင်ရသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အမြန်သွားမှဖြစ်မယ် ဦးကြာကန်”

“ဟုတ်တယ် စည်သူ”

“ဒါဆို.. လူငယ်တွေ၊ အားကောင်းမောင်းသန်တွေ လိုက်ခဲ့

ကြ”

စည်သူ ဆော်ဩလိုက်သဖြင့် လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ရွာလူကြီးဦးကြာကန် ခြေလှမ်းစလိုက်သည်နှင့် . . တစ်အုံတစ်မကြီး လိုက်ကြတော့သည်။ သူတို့အုပ်စု သောင်ပြင်အ တိုင်း ခြေကုန်သုတ်ကြစဉ်မှာပင် . . မိုးကတဖွဲဖွဲ လေကတဝေါဝေါ စလာချေပြီ။

“အချိန်အခါမဟုတ်ကွာ . . .”

“ဟုတ်ပဌာ . . ကဲ . . ကိုစည်သူ ကျွန်တော် လိုက်လို့မဖြစ် တော့ဘူး၊ သတင်းတွေ နားစွင့်နေမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . ကိုမြင့်နိုင်၊ မုန်တိုင်းရှိတယ်လို့ သတင်းရရင် လည်း ဥဩဆွဲပြီး သတိပေးဦးနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုစည်သူ”

မိုးလေတာဝန်ခံ မြင့်နိုင် လူအုပ်နှင့် မလိုက်တော့ဘဲ နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မိုးစက်မိုးပေါက်များ သူ့မျက်နှာပေါ် တဖွဲဖွဲကျလာသည်။

မြင့်နိုင် အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏။

အမှန်တော့ လောလောဆယ် သူ့စိတ်ဝင်စားတာက မိုးလေ ဝသ၊သတင်းမဟုတ်၊ မိဝေးဆိုသည့် ဒေသခံ ကျွန်းသူမလေးသာ ဖြစ်သည်။

“ဒီအချိန်လောက်ဆို မိဝေး ချက်ပြုတ်နေရောမယ်”

မိဝေးအကြောင်းတွေးရင်း သူမရဲ့ကိုယ်ပျံ့ကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်လေးကိုပါ မြင်ယောင်ကာ စိတ်ခံစားမှုတွေ မရိုးမရွ ဖြစ်လာ၏။ သူ့အတွက် လျော်ဖွပ်၊ ချက်ပြုတ်စသည့် တောက်တိုမယ် ရအလုပ်များ မိဝေးတာဝန်ယူခဲ့တာ သုံးလခန့်ရှိပြီ။

သွားရေးလာရေး မလွယ်ကူသလို နေရထိုင်ရတာပါ အ ဆင်မပြေသည့် ဒီကျွန်းလေးကို မြင့်နိုင်၏မိန်းမက လိုက်မလာနိုင် ခဲ့ . . ၊ မြင့်နိုင်မှာ ဇနီးနှင့်အနေဝေးနေရသည်ဖြစ်၍ မျှသိပ်အောင် အည်းထားခဲ့ရသည့် သွေးသားဆန္ဒတွေကို ဖွင့်ထုတ်ပစ်ချင်လှပြီ . . ။

ထို့အတွက် ပစ်မှတ်က မိဝေးသာဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်း၏ မြောက်ဘက်အစွန်မှ ပေ(၂၀)အမြင့် တာဝါတိုင် ထောင်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်လေးသည် မြင့်နိုင်အတွက် ရုံးဖြစ် သလို အိမ်လည်းဖြစ်သည်။ စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက် သည်နှင့် ဟင်းအညော်နံ့က နှာဝသို့ တိုးဝင်လာ၏။ မြင့်နိုင် မီးဖို ဆောင်လုပ်ထားသော အခန်းဆီ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒီသုံးလအတောအတွင်း . . မိဝေးအား ရိသုံးသုံးလုပ်လိုက်၊ ထိကပါးရိကပါးလုပ်လိုက်၊ သားပြောမယားပြော၊ပြောလိုက်နှင့် . . စည်းရုံးရေးဆင်းခဲ့တာ ခရီးရောက်ခဲ့ပြီလည်း ဖြစ်သည်။

မီးဖိုထဲအရောက်တွင် သူ့ကိုကျောပေးကာ ဟင်းအိုးမွှေနေ သည့် မိဝေး၏ ငါးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို တပ်မက်စဖွယ် တွေ့လိုက်ရ သည်။ ကျဉ်းသောခါးနှင့် ငြိုးငြိုးစွင့်စွင့် တင်သားတို့က မြင့်နိုင်အား ဒီတ်ခေါ် ဆွဲဆောင်နေတော့၏။

အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်း ကျွန်းသူအပျိုရိုင်းလေးက မြင့်နိုင် အတွက်တော့ နတ်သူဌိပင် ဖြစ်သည်။ မြင့်နိုင် ခြေသံလှံအောင်နင်း ရင်း အသာအယာ တိုးကပ်သွားကာ နောက်မှ တအားသိုင်းဖက်ပြီး အသားချင်း အတင်းဖိကပ်ထားလိုက်၏။ မေ့မူးသွားလောက်သည့် အထိအတွေ့၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် . . မြင့်နိုင်တစ်ကိုယ်လုံး အကြော အချဉ်တွေ တောင့်တင်းလာတော့သည်။

“ဟင်.. ဦး.. ဘာ.. ဘာလုပ်တာလဲတော့”

“ချစ်တာလေ.. ချစ်လို့ပေါ့”

မြင့်နိုင်က ချစ်ကြောင်းမြတ်နိုးကြောင်းတွေ တဖွဖွပြောသလို အထိအတွေ့နှင့် သိမ်းသွင်းဖို့လည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေတော့သည်။

မြင့်နိုင် ရမ္မက်တိုက်ပွဲဝင်နေစဉ် စည်သူနှင့် ဦးကြာကန်တို့ ဦးဆောင်သော လူအုပ်စုက ဒေါ်ခန်းအိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ရဲအုပ်စည်သူက ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အသုံးမပြုရသေးသော ခြောက်လုံးပြူးကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ကာ လှေကားပေါ် တစ်ထစ်ချင်းတက်ခဲ့သည်။

ဦးကြာကန်နှင့် ရွာသားတို့လည်း နောက်မှလိုက်လာကြ၏။ ဦးကြာကန်မှာ လက်ထဲတွင် နှလုံးပြူးကြီးတကားကားနှင့် ဖြစ်၏။ မိုးကလည်း အတော်သည်းနေပြီမို့ အားလုံး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေကြပြီ။ စည်သူ သေနတ်နှင့်အသင့်ချိန်ကာ.. အိမ်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်လိုက်၏။

လွယ်မန်းပြောသည့်အတိုင်း သွေးအိုင်အလယ်တွင် အသက်ပျောက်နေသော ဒေါ်ခန်းကိုတွေ့ရသည်။ အလောင်းဘေးတွင် သွေးစွန်းနေသော မြွေခေါင်းလက်ကိုင်တုတ်ကိုတွေ့၍ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် စည်သူ၊ လွယ်မန်းနှင့် ဦးကြာကန်တို့သာရှိသည်။ ကျန်လူများက အပေါက်ဝတွင် စုပြုံကာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါင်းပြဲကြည့်နေကြ၏။

စည်သူ အလောင်းအား စစ်ဆေးနေခိုက်မှာပင်..

“ဘယ်လိုလဲ ရဲအုပ်ကြီးစည်သူ လူသတ်သမားကိုယ်တိုင်ရှိနေမှတော့ သက်သေတွေ သဲလွန်စတွေ ထပ်ရှာဦးမလို့လား”

သူနာမည်ခေါ်ကာ လှမ်းပြောနေသည့် စကားသံကြောင့် စည်သူ အံ့သြသွားကာ အသံလာရာသို့ သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ကျောမှီကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် သူတို့ကို ကျောပေးထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်.. စည်သူ ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့သွားကာ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ခန်းကို ခင်ဗျားသတ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုနေမှဗျာ၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်လည်း မိန်းမရပြီး ကလေးတစ်ယောက် ရတာတောင် ရာထူးမတိုးသေးပါလား၊ ဘာပဲပြောပြော မောင်ရင်က ကိုယ့်သားကိုယ်တော့ အတော်ချစ်တဲ့ပုံပဲ၊ ငြိမ်းချမ်းလေးက လိမ္မာပါတယ်”

ပြောနေသည့်စကားထဲတွင် သားနာမည်ပါလာ၍ စည်သူ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“စကားရှည်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားလက်ကို မြှောက်ထားလိုက်စမ်းပါ..”

ဝတ်စုံနက်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်က မထီတရီအပြုံးနှင့် လက်နှစ်ဖက်ပူးကာ ရှေ့ထုတ်ပေးသည်။

“ကဲ.. မောင်ရင် လက်ထိတ်ခတ်ချင် ခတ်လို့ရပါပြီ”

စည်သူ လက်ထိတ်ခတ်ရန် ပြင်သည်။

“ဦးကြာကန် ဒီလူလှုပ်တာနဲ့ ပစ်ချလိုက်နော်..”

“ဟုတ်ပြီ.. စည်သူ”

ပြန်သာပြောလိုက်ရသည် နှစ်လုံးပြူးကိုင်ထားသော ဦးကြာ

ကန်လက်တွေ တုန်ယင်နေ၏။

စည်သူ သေနတ်ကို ခါးကြားထဲ အရင်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အဟင်း.. အဟင်း.. စည်သူ.. စည်သူ၊ ကြာကန် ပစ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး သေသွားမှာပေါ့၊ ဒီလိုသေနတ်မျိုးက ယမ်းအားအရမ်းပြင်းတာ၊ ကြာကန်က သေနတ်မောင်းကို နှစ်ခုလုံးတင်ထားတယ်၊ ကျည်ထွက်လာရင်လည်း နှစ်တောင့်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာမှာနော် မောင်စည်သူ..”

ထိုအခါမှ ဦးကြာကန်လည်း သူ့သေနတ်ကို ပြန်ကြည့်ရသည်။

“ဟင်..”

မောင်းက နှစ်ခုလုံးတင်ထားသဖြင့် တစ်ခုကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်ရသည်။ လက်ထိတ်ကိုင်ထားသော စည်သူလည်း ကြောက်လန့်သွားကာ အမြန်ခတ်လိုက်ရသည်။ ဦးကြာကန်နှင့် လွယ်မန်းက.. လူစိမ်း၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

လူစိမ်းက..

“မောင်ရင်တို့ တစ်ကျွန်းလုံး အကုသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ အဲဒီအမှိုက်တွေရှင်းဖို့ ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ”

“လူသတ်ပြီး ဓမ္မကထိက ပုံဖမ်းနေသေးတယ်.. ဒီကျွန်းမှာ ငါလူကြီးကွ.. ဒီမှာ လူသတ်ရင် သေစားသေစေပဲ”

ဦးကြာကန် ဘယ်လိုခြိမ်းခြောက်စေကာမူ ထိုလူက အပြုံးမပျက်၊ သူပြောချင်တာတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေမြဲဖြစ်သည်။

“ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ အဓမ္မအပြုအမူအားလုံး

အကုသိုလ်ပဲ၊ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့သူ အပယ်လားမယ်.. မင်းတို့တစ်ကျွန်းလုံး မကြာခင် သေရလိမ့်မယ်”

“တိတ်စမ်း.. လူသတ်သမားပါးစပ်က တရားစကားထွက်လို့.. ထို့.. ပါးစပ်ပိတ်ပြီးလိုက်ခဲ့..”

“ဟေ့.. နေဦး”

အိမ်အပြင်အရောက်.. စည်သူ နောက်မှလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနာမည်..”

ထိုလူက စည်သူကိုတစ်လှည့်၊ ကောင်းကင်ကိုတစ်လှည့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း..

“မိုးတွေ မှောင်မည်းနေတော့ မိုးမှောင်ပေါ့ကွာ.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

စည်သူ အနည်းငယ်ကြောင်အသွားသည်။ ထိုစဉ်.. ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လို့သွားကာ.. မိုးသည်းထန်စွာ ရွာစပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိလေသာအမှောင် ဖုံးနေသည့် မြင့်နိုင်မှာ မိုးမှောင်ကျလာတာကို သတိမပြုအား၊ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေသည့် ကာမဂုဏ်ဆားငန်ရည်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ခပ်သောက်လျက် လောကကြီးကို မေ့နေလေ၏။

“ဦးက အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်တဲ့သူလားဟင်”

“မဟုတ်ရပါဘူး မိဝေးရယ်၊ ဦးက အိုင်တွေရင် ရေဆင်းချင်တာ.. အဲ.. နောက်တာ.. ဝေးကို ချစ်လွန်းလို့ အပိုင်ကြံမိတာပါ၊ ရန်ကုန်မှာ ဦးရဲ့ ဟိုဟာမကြီးကျန်ခဲ့ပေမယ့် ဒီမှာတော့ မိဝေးက

ဦးရဲချစ်မယားလေးပေါ့၊ အဟင်း.. ငါးမန်းတောင်တွေရော၊ ပုလဲပါ
တင်တောင်းမှာပါကလေးရယ်.. နော်.. နော်”

ဒေသစံနှုန်းများနှင့် တင်တောင်းမည်ဆိုတော့လည်း မိဝေး
တင်းထားသမျှတို့ အရည်ပျော်ကျသွားရသည်။ မြင့်နိုင်ကတော့ သူ့
စကားကို မိဝေးယုံသွားသည့်အတွက် ကျိတ်ပြုံးပြီး ရိက္ခာထပ်ယူရန်
ကြိုးပမ်းပြန်လေ၏။

“ကျွီ.. ကျွီ.. တီ.. တီ.. ကျွီ.. ”

အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို လှိုင်းတိုအသံဖမ်း
စက်မှ တကျွီကျွီ.. တအီအီ.. အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အချိန်မှန်ပိုပေးသည့် မိုးလေဝသသတင်းတွေ ဖမ်းယူဖို့
မြင့်နိုင် ပုဆိုးကိုင်ရင်း ထလာခဲ့ရတော့၏။

ထိုအခါမှပဲ ကျွန်းပေါ်မှာ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေကြောင်း
သတိပြုမိတော့သည်။ ပြတင်းမှ လှမ်းမြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက မှန်မှိုင်း
မှောင်မည်းလို့နေသည်။ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေ
လေ၏။

မြင့်နိုင် နားကြပ်တပ်ပြီး အသံဖမ်းသည်။

ကြားရသည့်သတင်းနှင့် မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက တခြားစီ
ဖြစ်နေ၏။

“ဘာတုန်းဟာ လှိုင်းအသင့်အတင့်သာရှိပြီး သာယာမည်တဲ့၊
ဒါလား သာယာတာ.. သတင်းကလည်း သောက်တလွဲတွေချည်းပဲ၊
ရန်ကုန်ကကောင်တွေ ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ မသိဘူး”

မြင့်နိုင် စိတ်တိုတိုနှင့် စက်ပိတ်လိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းမှမြင်
ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကောင်းကင်တပြင်လုံး.. မှောင်

မည်းကာ မိုးရောလေပါ သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေ၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်တော့လည်း.. လှိုင်းတံပိုးတွေက
ဒေါသပူနံ့ထကာ ဝုန်းဒိုင်းကျနေလေသည်။ မိုးလေတာဝန်ခံ မြင့်နိုင်
အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းနေမိ
တော့၏။

အမန်း (၄)

မိုး

ထဲလေထဲ အပြေးအလွှားပြန်လာကြရသည့် စည်သူ တို့အုပ်စု. . ရဲကင်းအဆောက်အအုံရှေ့အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွား ရသည်။ ရဲကင်းအဝင်တံခါးက သော့ပိတ်လျက်။ စည်သူ နာရီကို ကြည့်မိတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီအတိ၊ ဒုတိယကြိမ်အောင်ခင် ထမင်းပြန် စားနေတာပဲဖြစ်မည်။ ရဲကင်းအဆောက်အအုံက သေးပြီးကျဉ်းလွန်း နေသည်။

“အောင်ခင် ထမင်းပြန်စားနေပြီထင်တယ်၊ ပြဿနာပဲဗျာ

မိုးကလည်းသည်းလိုက်တာ”

“ဘုံဆိုင်က ကျယ်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ခဏမိုးခိုနေလိုက်ကြ တာပေါ့”

ဦးကြာကန်ပေးသည့်အကြံက အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်နေ၍ လူသတ်သမား မိုးမှောင်အား ဆွဲခေါ်ကာ. . သူတို့အုပ်စု အရက်ဆိုင် (ခေါ်)ဘုံဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုဆိုးသဖြင့် အပြင်မထွက်ရဲသော ကျွန်းသားများ ဘုံဆိုင်ထဲ ပြည့်လှမတတ် စည်ကားနေ၏။

သူတို့ဝင်လာသည်နှင့် ဒေသခံများက ဝတ်စုံနက်နှင့်လူစိမ်း ဖြစ်သော မိုးမှောင်ကို စူးစမ်းသောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကြသည်။ မိုးမှောင်ဆိုသူကလည်း ဘုံဆိုင်ထဲမှ လူများအား တစ်ယောက်ချင်းကို စေ့စေ့လိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးမှောင်၏ စူးစူးရဲရဲ မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့် အရက်မူးနေသော မာဒင်မှာ မျက်လွှာချရင်း တစ် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ်. . .

“မင်းတို့တစ်ကျွန်းလုံး သုရာမေရယကို တပ်မက်စွဲလမ်းနေ ကြတာပဲ၊ အကုသိုလ်တရားတွေကို မင်းတို့အားလုံး ဖက်တွယ်ထား ကြပါလား၊ မာဒင်. . မင်း လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်က ထိုင်းငါးဖမ်းသင်္ဘော ပေါ်မှာ ဓားနဲ့ထိုးပြီး ပင်လယ်ထဲပစ်ချခဲ့တဲ့ ဆိုးပေကို မှတ်မိသေး လား. . .”

“ဖွီး!. . ခင်. . ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

မာဒင် သောက်နေသောအရက်ပင် သီးသွားရသည်။

မိုးမှောင်က မာဒင်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း. .

“အေး. . သူမသေဘူး မာဒင်၊ ထိုင်းဘက် မှော့သွားပြီး. .

တိုမှာထောင်ကျနေတာ၊ အခု သူလွတ်လာပြီ၊ မင်းကို လက်စားချေဖို့ သူ့ . . ဒီကိုပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဆိုးပေ . . ဟုတ် . . ဟုတ်လား . . ကျုပ် . . ကျုပ် . . ”

မိုးမှောင်က မာဒင်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဖုံးကွယ်ထားသမျှ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်လှန်ပြောပြလိုက်ရာ မာဒင်တစ်ယောက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

စည်သူနှင့် ဦးကြာကန်ကလည်း မိုးမှောင်နှင့် မာဒင်အား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ မိုးမှောင်က မရပ်သေး . . တခြားစားပွဲမှ ဦးဖြိုးအောင် ဆိုသူရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“အလှူအတန်း ရက်ရောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ဆေးပေးခန်းဖြစ် မြောက်အောင် အလှူငွေမတည်ပေးတယ်၊ ကျွန်းမျက်နှာဖုံး လူကြီး လူကောင်းကြီးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ပင်လယ်မြေကြီး ဦးဖြိုးအောင် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဗျာ . . ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ မြေကြီး . . ပင်လယ်ထဲ ငါးဖမ်းထွက်ချင် ယောင်ဆောင်ပြီး ခင်ဗျားတပည့်တွေနဲ့ ပင်လယ်ထဲ စားပြတိုက်လို့ရ လာတဲ့ မသမာတဲ့ငွေတွေနဲ့ လှူတာတန်းတာ ကုသိုလ်ရမယ်များထင် နေသလား . . ခင်ဗျားဟာက ခိုးကဲ့အဆင့်တောင် မဟုတ်ဘူး . . သူများပစ္စည်းကို လုယူနေတာ . . ”

“ဟင် . . ခင် . . ခင်ဗျား . . ”

ကျွန်းမျက်နှာဖုံး လူကြီးလူကောင်းအဖြစ် ခံယူထားသူ ဦးဖြိုး အောင် မျက်နှာမပေါ်ဝံ့တော့။

မိုးမှောင်က ဘုံဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်ချင်းစီရှေ့ရပ်၍ သေမာမှုများကို ဖော်ထုတ်နေရာ တစ်သက်လုံး ဖုံးထားခဲ့သမျှ ဘွား ခနဲ ပေါ်သွားသူတွေ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်း ဖြစ်ကြရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရက်ကောင်တာမှ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး ကြီးရှေ့ မိုးမှောင်ရပ်လိုက်၏။

သူ့ကိုကြည့်နေသည့် မိုးမှောင်အား မရဲတရဲ ပြန်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ရှင် ဒေါ်ဆွမိ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ့အကြောင်း သူသိသည့် ဒေါ်ဆွမိက မိုးမှောင်အား အပျော့ဆွဲနှင့် မျက်နှာလုပ် ကြည့်၏။

“အဟင်း . . ဟိုဒင်းလေ ပြောရတာတွေများတော့ မောနေ ချောပေါ့၊ တစ်ခုခုသောက်ပါလားဟင် အစ်ကိုကြီး”

အသားအရေ ညိုပြာညက်နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ ဒေါ်ဆွမိ က သူ့ကျွမ်းကျင်သည့် အပျော့ဆွဲနည်းသုံးကာ ညတုတုနှင့် စည်းရုံး နေဆင်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးမှောင်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ဒေါ်ဆွမိပွဲပေးသည့် အရက်ခွက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက် အစုံဖြင့် တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း . .

“အလိုရမ္မက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေ . . မငြိမ်းနိုင်သေးဘူးလား ဆွမိ၊ ခင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားအရေအတွက်က မင်းရဲ့လက်ချောင်း တွေအားလုံးထက် များနေပြီနော်၊ ဒါတောင် မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘူး လား ဆွမိ”

“ရှင် . . ရှင် . . ကျွန် . . ကျွန်မ”

သူမကဲသမျှကို မိုးမှောင် ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ် ဆွမိ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီး လင်ဖြစ်သူ ဖိုးရှည်အား

မလဲမလဲနှင့် လှည့်ကြည့်လေ၏။ ဖိုးရှည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်
အောင် ခေါ်ပူနေပြီမို့ ဒေါ်ဆွဲမိအသာအယာ မျက်လွှာချကာ ငြိမ်နေ
ရသည်။

“စားပွဲထိုးလည်း အလွတ်မပေး၊ အိမ်နီးချင်းလည်း မရှောင်၊
လင်ပါသားနဲ့ပါ ဖေါက်ပြန်ခဲ့တဲ့အတွက်. . နင် ကံကြီးထိုက်တော့
မယ် ဆွဲမိ”

“ရှင်. . .”

အတိအကျ စွပ်စွဲလာသည့်အတွက်. . ဒေါ်ဆွဲမိ ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုစဉ်. .

“ခွပ်! . .”

“အား! . . အမလေး သေပါပြီ”

မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြမိသလို. . ရှက်ဒေါသဖြင့်
ထိုးနှက်လာသည့် လင်တော်မောင်ဖိုးရှည်၏ လက်သီးချက်ကိုလည်း
မချီမဆန့် ခံလိုက်ရရှာသည်။

“အင်း. . . တဏှာရာဂတွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ ဒေါသတွေ
မွေးဖွားနေတယ်၊ အကုသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ ကျုပ်. . အဲဒီ
အမှိုက်တွေ ရှင်းဖို့ရောက်လာတာ. . .”

ဖိုးရှည်နှင့် ဆွဲမိတို့လင်မယား ရန်တွေဖြစ်နေကြ၏။ လူအ
တော်များများလည်း ယုတ်မာမှုတွေ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည့်
အတွက် မိုးမှောင်၏ ဖွင့်ထုတ်မှုအပြီးတွင် ဘုံဆိုင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျ
သံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ လှိုင်းလေထန်
ပြီး မိုးသက်မုန်တိုင်းကျနေသည့် ပြင်ပလောကနှင့် ဆိုင်တွင်းအခြေ
အနေက တခြားစီဖြစ်နေတော့သည်။

စည်သူလည်း မိုးမှောင်ကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းထားရမှန်းမ
သိဘဲ ခေါင်းစားနေရှာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုံဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူမှာ
ဒုတပ်ကြပ်အောင်ခင်ပင် ဖြစ်၏။

“ဟာ. . မင်းကွာ ထမင်းပြန်စားတာလည်း ကြာလိုက်တာ
ဒီမှာ ကျွိုင်တွေပူနေပြီကွာ”

“ဟုတ်လား. . ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ဆရာ”

“နောက်မှ ရှင်းပြမယ်ကွာ. . အခုချက်ချင်း တံခါးသွားဖွင့်၊
အချုပ်ခန်းကိုလည်း အဆင့်သင့်လုပ်ထား. . .”

“ဟုတ်”

အောင်ခင် မိုးရေထဲ ပြန်ပြေးထွက်သွားသည်။ စည်သူက
ဦးကြာကန်အား မျက်ရိပ်ပြကာ တရားခံကိုဆွဲခေါ်ဖို့ အချက်ပေး
လိုက်သည်။ ဦးကြာကန်နှင့်စည်သူတို့ မိုးမှောင်အား လက်မောင်း
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှဆွဲကာ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ ရွာသားများလည်း
မိုးမှောင်၏ပါးစပ်ကို လန့်သဖြင့် မည်သူမှလိုက်မလာကြတော့။

မိုးမှောင်က မငြင်းဆန်ဘဲ အသာတကြည် လိုက်လာ၏။
ဘုံဆိုင်မှထွက်ပြီး ရဲကင်းဆီ သွားရာလမ်းတွင် သည်းထန်သော မိုး
ဒဏ်ကို ခံစားကြရသည်။ ခရီးကမဝေးလှသော်လည်း. . အားလုံး
ကြွတ်စုတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

တစ်နေရာအရောက် ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် အသံများကြားရ
၍ စည်သူ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦး! . .”

ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်သို့ သစ်ကိုင်းတစ်ခု ပြုတ်ကျလာ
သည်ကိုတွေ့ကာ စည်သူ အလျင်အမြန် ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

ဒီအခါမှာတော့ မိုးမှောင်က စည်သူ့ကိုပြုံးကာ လှည့်ကြည့်နေလေ၏။

“ဟေ့လူ့ . . ဘာကြည့်တာလဲ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာလား”

စည်သူ လူးလဲထကာ . . မိုးမှောင်အင်္ကျီစကိုဆွဲရင်း မေးလိုက်သည်။ မိုးမှောင်ကတော့ ပြုံးလျက်ပင် . .

“မင်းထင်ချင်သလို ထင်လို့ရတယ် မောင်စည်သူ့ . .”

ဒီလိုနှင့် ရဲကင်းရှေ့အရောက် ဦးကြာကန်က ချမ်းလွန်းသဖြင့် ပြန်ဦးမည်ဆိုကာ သူတို့အား ဒီအတိုင်းထားသွားလေ၏။

အောင်ခင် အခုအချိန်အထိ တံခါးကိုဖွင့်လို့မရသေး . .

“ဟေ့ . . အောင်ခင် ဘာလို့တံခါးမဖွင့်သေးတာလဲ”

“သော့က ဖွင့်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

“လုပ်စမ်းပါအုံးကွာ . . ဒီမှာချမ်းလှပြီကွ”

အောင်ခင် ထပ်ဖွင့်ကြည့်သည်။ သော့က ဖွင့်မရဖြစ်နေ၏။

“မရဘူးဆရာ၊ သော့က ရေဝင်သွားလို့လား မသိဘူး”

မိုးမှောင်ကတော့ သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေလေ၏။ စည်သူက . .

“နေဦး . .”

သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ဒင်နှင့် သော့ခလောက်ကို ထုချလိုက်သည်။

“ဒေါက်! . .”

ထိုအခါမှ သော့ခလောက်ပွင့်သွား၏။ အောင်ခင် သော့ခလောက်ဖြတ်ပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်သည်။ သို့သော် . . တံခါးက ပွင့်မလာခဲ့

အားစိုက်ဆွဲဖွင့်သည် . . မရ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ တံခါးက . . အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပြန်ဆွဲထားသလိုဘဲ . .”

မိုးမှောင်မျက်နှာက သူတို့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း! . .”

အောင်ခင် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း . .

“အထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ . .”

စည်သူအကြံရသွားကာ . .

“ဒါဆိုရင် ထားလိုက်တော့ အောင်ခင်၊ မင်း နောက်ဘက်တနေဝင်ပြီး အထဲကနေ ဝင်ဖွင့်လိုက်တော့”

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

အောင်ခင်က သူ့ဆရာကို စိတ်မချဖြစ်နေသေးသည်။

စည်သူက ရယ်လျက် . .

“သူက စူပါမင်းမှမဟုတ်တာ . . ၊ ငါ့ပစ်ကွင်းက မလွတ်ပါဘူး အောင်ခင်ရာ”

ရဲကင်းသော့ကို စည်သူလက်ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး အောင်ခင်ထွက်သွား၏။ မိုးမှောင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့မှ စည်သူ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းတက်လာတော့သည်။ မိုးမှောင် စကားစလေ၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာ ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီကျွန်းပေါ်က ကျုပ်ထွက်သွားမှာပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာလိုချင်လို့လဲ . .”

မိုးမှောင်အပြောကို နားမလည်သဖြင့် စည်သူပြန်မေးလိုက်

သည်။ ထိုအခါမှာတော့ မိုးမှောင်ပြန်မဖြေတော့ဘဲ သူ့ကိုသာပြုံးရင်း စိတ်ကြည့်နေလေတော့၏။ ထိုစဉ် . . ရဲကင်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

အဆောက်အဦးအတွင်းရောက်သည်နှင့် အောင်ခင်အသင့် ဖွင့်ထားသော အချုပ်ခန်းထဲသို့ မိုးမှောင်အားထည့်ကာ သော့ခတ် ထားလိုက်၏။ မိုးမှောင် အချုပ်ထဲရောက်သွားမှပဲ စည်သူသက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။ အောင်ခင် အပြင်ထွက်ကာ ရဲကင်းတံခါးပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ အခုတော့ . . တံခါးက သူမဟုတ်ခဲ့သလို ဖွင့်လို့ရ နေ၏။

ဘာမှမသိရှာသေးသော အောင်ခင်အား အဖြစ်ပျက်အစုံကို ရှင်းပြလိုက်၏။

အကြောင်းစုံသိသွားသောအောင်ခင် အချုပ်ခန်းနား မကပ် ရဲတော့။ အခန်းထောင့်မှစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အချုပ်ထဲက မိုးမှောင် ကို မကြည့်မိအောင် စိတ်ထိန်းနေရသည်။ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာကာ စာရွက်စာတမ်းနှင့် အမှုတွဲဖိုင်များကို ရှင်းလင်းနေရ၏။

ရှင်းလင်းနေရင်း မြွေခေါင်းလက်ကိုင်တုတ်အား တွေ့သွား သည်။ လက်ကိုင်တုတ်ဆီမှ အကြည့်လွှဲ၍မရအောင် ညှို့ယူဖမ်းစား ခံနေရသည့်အောင်ခင် ကြောက်စိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာ လေသည်။

“ပြီး! . . ”

“အ! . . ”

ရုတ်တရက် မြွေခေါင်းအရုပ် အသက်ဝင်လာကာ ပါးစပ်ဖြ် ပြီး မာန်ဖီလိုက်သဖြင့် အောင်ခင် အော်ဟစ်မိလုမတတ် ထိတ်လန့် သွားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရဲကင်းထဲ မြင့်နိုင်နှင့် ဦးကြာကန်တို့

ဝင်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမြင့်နိုင်၊ ရာသီဥတု အခြေအနေ ဘာကြား သေးလဲ”

“ကျုပ်လည်း ရူးချင်နေပြီ ကိုစည်သူ၊ ကျုပ်စက်နဲ့မိသမျှ . . လိုင်းပေါင်းစုံဖမ်းကြည့်တာ ရာသီဥတုသာယာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲရ တယ်၊ မုန်တိုင်းအကြောင်း ဘယ်သတင်းဌာနကမှ အသံမလွှင့်ဘူး”

“တကယ့်အခြေအနေက . . . ”

“ကျွန်တော်တော့ တအားစိုးရိမ်နေပြီ လက်ရှိအခြေအနေ တ နာဂစ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ မုန်တိုင်းအပြင် . . . ဒီရေတက်မယ့် အန္တရာယ်ပါ ရှိနိုင်တယ် ကိုစည်သူ”

မြင့်နိုင်အပြောကြောင့် . . စည်သူ ရဲကင်းအပြင်သို့ထွက်၍ အခြေအနေကို စူးစမ်းသည်။ မြင့်နိုင်ပြောတာ မှန်နေ၏။ မုန်တိုင်း ဒဏ် ခံနိုင်လွန်းသည့် အုန်းပင်များပင် ဖရိုဖရဲ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေကြပြီ။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် စည်သူ ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စခန်းကဘက်ထရီ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ အားလုံး ဆိုင်ကလုံးရှုလ်တာမှာ စကြဖို့ အသံချဲ့စက်နဲ့ သတိပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်းလုပ်ဈာ”

မြင့်နိုင်နှင့်စည်သူတို့ ဘက်ထရီချိတ်ပြီး အင်ပလီဖိုင်ယာဖွင့် ထာ စက်စမ်းကြ၏။

“မုန်တိုင်းကျတော့မယ်၊ ရေအရမ်းတက်လာရင် တစ်ကျွန်း ထုံး အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်နိုင်ဘူး”

အလုပ်ရှုပ်ကာ သောကရောက်နေခိုက် . . အချုပ်ထဲမှ မိုး

မှောင်မိုက်ကားကြောင့် စည်သူ ဒေါ်ပွဲပြီး ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၊ ဆက်ပြောနေရင် ပါးစပ်ထဲ ကျည်ဆန်တွေ အတောင့်လိုက်ပစ်ထည့်ရလိမ့်မယ်”

စည်သူ ဟောက်လိုက်၍လား၊ သူ့ဘာသာ ထိန်းသိမ်းလိုက် သည်လားမသိ အသံတိတ်သွားသည်။ စက်စမ်း အသံစမ်းပြီးနောက် မြင့်နိုင်၏ သတိပေးသံက. . ရဲကင်းခေါင်မိုးပေါ်ရှိ လော်မှတစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ထော်ပိုင် ကျွန်းသူကျွန်းသားအပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ အင်အား အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ မုန်တိုင်းဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အတွက် အရေးပေါ်ရိက္ခာ ထုပ်တွေနဲ့အတူ ဆိုင်ကလုန်းရုံလံတာသို့ သွားရောက်ခိုလှုံနေကြပါ ရန် သတိပေးကြေညာအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

စည်သူနှင့်မြင့်နိုင် တစ်လှည့်စီအော်၍ သတိပေးရင်း ကျွန်း သူကျွန်းသားများ၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“မိုးနဲ့လေနဲ့ဆိုတော့ အားလုံးတော့ ကြားကြရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုစည်သူ”

“ကျွန်တော် တောင်ပေါ်ကလူတွေဆီ သွားအကြောင်းကြား မယ်၊ ခင်ဗျား. . ရွာတန်းရှည်တစ်လျှောက် တစ်အိမ်တက်ဆင်းသာ အကြောင်းကြားတော့”

“အင်း. . ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

စည်သူနှင့်မြင့်နိုင် အပြင်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စိတ်မချဟန် နှင့် အချုပ်ခန်းထဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ လူသတ်သမားက သူတော်စင် ဂိုက်ဖမ်းကာ တင်ပျင်ခွေထိုင်ရင်း မျက်လွှာချကာငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုပုံစံကြောင့် စည်သူ မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

အောင်ခင်နှင့် ဦးကြာကန်အား အသာလက်တို့ရင်း. .

“ကျုပ်တို့ ကျွန်းပတ်ပြီး မုန်တိုင်းသတိပေးဖို့ သွားလိုက်ဦး မယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တရားခံကို သေချာကြည့်ထားပေးပါ”

“ကောင်းပြီ စည်သူ”

ဦးကြာကန်နှင့် အောင်ခင်တို့အား တာဝန်ပေးပြီး စည်သူတို့ စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်အခြေအနေက တကယ်ပင် နာဂစ်ကာလက အခင်းအကျင်းအတိုင်း အတိအကျ တူညီနေလေ ၏။ မိုးကာဈာန်ကို ဖော်ပြပြီး. . မိုးထဲလေထဲမှာပင် မြင့်နိုင်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ မိုးမှောင်ကြီးကျနေသလို လေကလည်း ထန်နေသည် မို့ စည်သူသွားရမည့်လမ်းက လေဆန်ခရီး ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်းနေလူထု၏ အသက်အန္တရာယ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စမို့ စည်သူ စိတ်အားတင်းကာ မိုးရေထဲတိုးဝင်ခဲ့သည်။ လေတိုက် နှုန်းက တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက်တော့ ရှိမည်ထင်ရ ၏။ ထို့အတွက် ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ လေ၏အရှိန်နှင့်အတူ တိုးဝင် လာသည့် မိုးစက်များက စက်သေနတ်နှင့် တရစပ်ပစ်သလို မျက်နှာ ကိုထိမှန်နေသည်မို့ ကျိန်းစပ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်မရလောက်အောင် ဖြစ် နေ၏။

သို့နှင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ကာ၍ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့ဆက် နေရသည်။ ကျွန်းအစွန်ဘက်တွင် ဒေါ်ခန်း၊ အိမ်အပြင် အိမ်ခြောက် လုံးရှိသည်။ ဒေါ်ခန်းဆုံးသွားပြီမို့. . မိသားစုခြောက်စုကိုသာ အ ကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။

စည်သူ ရှေ့တိုးလျှောက်လာခဲ့ရာ. . ဒေါ်ခန်းအိမ်နားအ ရောက် လေနှင့်မိုးက ပို၍ထန်လာ၏။ မိုးရေကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်

အောင် ချမ်းနေပြီလည်းဖြစ်၍ ဝင်ခိုမှဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အနီးအနားတွင်လည်း နားခိုစရာအိမ်ဆို၍ ဒေါ်ခန်း အိမ်တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ထိုအိမ်ထဲတွင်လည်း ဒေါ်ခန်း၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကြီး ရှိနေသေး၏။ ပိုမိုဆိုးဝါးလာသည့် ရာသီဥတုကြောင့် ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် စည်သူမှာ . . ဒေါ်ခန်း အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် တအားပက်နေသည့် မိုးကြောင့် အဝင်တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လေးလေးပင်ပင် တစ်စုံတစ်ခုအား တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသောအသံမျိုး ကြားမိသည်။ မိုးသံလေသံကလည်း ဆူညံနေသည်မို့ နားကြားမှားလေသလားအတွေးနှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . ဒေါ် . . ဒေါ်ခန်းအလောင်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

အလောင်းကို မတွေ့ရတော့သည့်အတွက် စည်သူ စိုးရိမ်သွားသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အားတင်းပြီး . . အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ခဲ့သည်။ မူလက ဒေါ်ခန်းအလောင်း ရှိခဲ့သည့်နေရာတွင် သွေးကွက်တို့ရှိနေသလို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွား၍ ထင်ကျန်ရစ်သည့် သွေးစွတ်ကြောင်းရာကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရ၏။

အိမ်ထဲတွင် သူ့အပြင် အခြားတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပြီဟု သိလိုက်၍ . . သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် တိုင်ကာ သွေးစွတ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။ သွေးရာတွေက အိမ်အတွင်းဘက် အခန်းဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။

သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ရင်း အခန်းတံခါးရှေ့ သူတိုးကပ်သွားသည်။ မှောင်ထဲ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရအောင် အားစိုက်ကြည့်မိစဉ် . . ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည့် မီးလုံးနှစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဘာမှန်းမသိရသေး၍ ရှောင်သာတိမ်းသာအောင် သတိကြီးစွာနှင့် နောက်သို့တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ဝင်းဝင်းတောက်မီးလုံးနှစ်လုံးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသလို တွေ့မြင်ရသည်မို့ . . စည်သူ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။ လူလား သရဲလား မကွဲပြားသေး၍ ဖြစ်လာသည့်ကြောက်စိတ်ကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ တွန်းလှန်နေရသည်။

“ဂီ! . . ဂါး! . . ဂါး! . . ”

ထိုစဉ်မှာပင် မီးလုံးနှစ်လုံးဆီမှ တဂီးဂီးအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

သတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်သဖြင့် စည်သူ ပက်လက်လန်လဲကျသွားရ၏။ အချိန်ကိုက်ဆိုသလိုပင် . . စည်သူ သေနတ်မောင်း ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း! . . ”

သေနတ်သံနှင့်အတူ အဲမျိုးအမည်မသိ သတ္တဝါ၏ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသက်ဘေးမှ သိသိလေး လွတ်သွား၏။ စည်သူ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အကောင်ကြီးအား တွန်းဖယ်လိုက်၏။

အထိအတွေ့ကြောင့် အမွေးပါသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင် မှန်းတော့ သိလိုက်ရ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် . . လျှပ်စီးလက်ခိုက်လင်းသွားသည့်အခန်းထဲ မှန်အိမ်နှင့် မီးခြစ်ကိုတွေ့၍ အလင်းရောင်ရအောင် ထွန်းညှိလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ အမှောင်ထုအင်အား လျော့ပါးသွားချိန်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်က ကျွန်းပေါ်တွင်ကျက်စားကြသည်။ . တောခွေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေလေသည်။

အလောင်းပျောက်သွား၍ အကြောက်ပိုခဲ့သမျှ ခုမှပဲ ရယ် နိုင်ပြုံးနိုင်တော့သည်။ အစာရှာရင်း ရွာစွန်ရောက်လာရာမှ မိုးဝင် ခိုခိုက် လူသေအလောင်းကို ပွဲတော်တည်ခွင့်ရသော တောခွေးမှာ ကံဆိုးစွာ ဇာတ်သိမ်းသွားလေပြီ။

ဒေါ်ခန်းလည်း အကုသိုလ်ကြီးလွန်းလှသည် ထင်၏။ သူ တစ်ပါးလက်ချက်နှင့် အသက်ဆုံးရသည့်အပြင် သေပြီးနောက်တွင် လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ရသေးသည်။ စည်သူ စောင်တစ်ထည် ရှာကာ ဒေါ်ခန်းအလောင်းအား အုပ်ပေးလိုက်သည်။ မိုးလေအနည်းငယ် စဲသွားချိန်တွင် အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဲကင်းအတွင်း၌ ဦးကြာကန်နှင့် အောင်ခင် တို့မှာလည်း စိုးရိမ်စိတ်အသီးသီးနှင့် နေရထိုင်ရ မသက်မသာဖြစ်နေ ကြသည်။ အောင်ခင်က ဒေါ်ခန်း အသတ်ခံရသည့် ထူးခြားဖြစ်စဉ် ကို အစီရင်ခံစာ ရေးနေ၏။ အချုပ်ခန်းဘက်သို့ ယောင်လို့မှ လှည့်မ ကြည့်ဖြစ်အောင်လည်း သတိထားနေရသည်။ ဦးကြာကန်ကတော့ အောင်ခင် စာရေးနေတာကြည့်လိုက် အချုပ်ခန်းထဲက မိုးမှောင်အား ကြည့်လိုက်နှင့် ဇက်ကြောပင်တက်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ မိုးမှောင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ချိန်နှင့် အကြည့် ချင်းဆုံမိခိုက် ဦးကြာကန် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လည်း မနေရဲ၊ ကျောပေးထားတော့လည်း နောက်ကြောင်းမလုံသလို ခံစားနေရသည့်အတွက် ဦးကြာကန် ဂနာ

ဧပြီမံ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်တော့၍ ဦးကြာကန် ဆတ် ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ဟင် . . ဦးကြာကန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်အောင်ခင်ရယ်၊ ရာသီဥတု တလည်း ပိုဆိုးလာတယ်လေ၊ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေ အန္တရာယ် တင်းကင်းနဲ့ ဆိုင်ကလုန်းရှဲလံတာဆီ ရောက်ရဲ့လားဆိုတာ သိရမှဖြစ် နှာ၊ ပြီးတော့ . . အိမ်မှာ တင်ရီမတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချရဘူး၊ ငါ . . ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

အောင်ခင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဟာဗျာ . . ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ”

“မင်းကွာ တရားခံက အချုပ်ထဲမှာပဲဟာ . . ပြီးတော့ လက် ထိတ်ကြီးနဲ့ မင်းကိုဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

အခန်းထဲနေရမှာကြောက်နေသော လူနှစ်ယောက် စေ့စပ် ညှိနှိုင်းပွဲက မအောင်မြင်ဟုပင် ဆိုရမည်။ အောင်ခင် တားနေသည့် ကြားမှပင် ဦးကြာကန် ရဲကင်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ ရဲတစ် ယောက်ဖြစ်နေ၍ သိက္ခာအကျခံကာ တားမနေတော့ဘဲ . . . တစ် ယောက်တည်း စောင့်နေခဲ့တော့သည်။

တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်နှင့် အောင်ခင်တစ်ယောက် အလိုလို ကြောက်စိတ်ဝင်လာ၏။ ဇောချွေးစိမ့်အောင် ကြောက်လန့် နေရင်းနှင့်ပင် အချုပ်ထဲမှတရားခံအား မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်မိသည့် တရားကျင့်ကြံနေသလိုမျိုးထိုင်ရင်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် . . . နီရဲ ဝင်းတောက်နေသော တရားခံမျက်လုံးတွေကြောင့် အောင်ခင် ပိုလို့

ထိတ်လန့်သွား၏။

ချက်ချင်းပင်အကြည့်လွှဲကာ. . အစီရင်ခံစာကို အာရုံစိုက်လိုက်၏။

“ဟားဟားဟား. . ဘာခုမှ ကြောက်နေလဲ အောင်ခင်”
ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးမှောင်၏ရယ်သံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်။ အောင်ခင် လုံးဝလှမ်းမကြည့်ရဲ၊ အမြီးအမောက်မတည့်သည့် စာလုံးတွေသာ ကုန်းရေးနေမိသည်။

“ခိုးမှုနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်လာတဲ့ မိဖိုးကို မှတ်မိသေးလား အောင်ခင်”

အောင်ခင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွား၏။

“သားမယားအဖြစ် ဆက်ဆံခွင့်ရရင် အချုပ်က လွတ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကာမကို အဓမ္မစားပြတိုက်ခဲ့တာလေ၊ နေ့တိုင်းလောက် နီးနီးဖြစ်နေတဲ့ ရန်ဖြစ်မှု၊ ရိုက်မှုတွေမှာလည်း နှစ်ဘက်စလုံးဆီက လာဘ်စားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“ဟင်! . .”

ဒီကျွန်းပေါ် ခုမှရောက်လာသူတစ်ယောက်က. . သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်သိနေ၏။ လှည့်လည်းမကြည့်ရဲ၊ ဘာမှလည်း ပြန်မပြောရဲသည်မို့ စာဆက်ရေးဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း ဘောပင်ကိုင်းထားသည့်လက်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြန်သည်။

“အကုသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ တဏှာရာဂတွေ မွေးဖွားနေတယ်”

သူရေရွတ်နေကျ စကားတွေကို. . ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆက်လက်ရွတ်နေသည်။ ထိုစကားတွေကို အောင်ခင် နားမခံသာတော့

ဘဲ ထွက်ပြေးဖို့ဟန်ပြင်စဉ် ဘောပင်ကိုင်းထားသည့်လက်က စာရွက်ပေါ် အလိုလိုရောက်သွားသည်။ သူ့ဆန္ဒမပါဘဲ လက်ကအလိုလို လှုပ်ရှားလာကာ စာရွက်ပေါ်သို့ စာလုံးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရေးချနေလေတော့သည်။

“ကျုပ်လိုချင်တာပေးရင် ကျုပ်ဒီကျွန်းကပြန်မယ်” ဆိုသည့် စာကြောင်းအား အောင်ခင် အထပ်ထပ်အခါခါ တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ရေးနေမိသည်။ ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရ၊ စာရွက်တစ်ရွက်ကုန်၍ နောက်တစ်မျက်နှာကူးသည်အထိ ဆက်တိုက်ရေးနေရ၏။

ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ထိန်းချုပ်မရသည့်အဖြစ်အား အောင်ခင် စိုးထိတ်လာသည်။ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုဖို့ ဟန်ပြင်မိသည့်အချိန်ကျမှ စာရေးနေမိခြင်းအဖြစ်က အလိုလို ရပ်သွားသည်။

ဝဋ်ကျွတ်ပြီအထင်နှင့်. . နဖူးမှစီးကျနေသည့် ချွေးတို့ကို၊ အောင်ခင် လက်ဖြင့်သပ်၍ သုတ်ချလိုက်သည်။ ရာသီဥတု အေးနေသည့်ကြားမှ ချွေးပြန်နေသည့် အောင်ခင် အချုပ်ခန်းထဲသို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးမှောင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ရှိုး! . . ရှိုး! . .”

ထိုစဉ်မှာပင် မြွေတွန်သံလိုလို ကြားမိ၍ အောင်ခင် ခေါင်းထောင်သွားရပြန်သည်။ မြွေဟုထင်သည်မို့. . ကုလားထိုင်အောက်စားပွဲအောက်တွေ ငုံရှာကြည့်သည်။ ဘာကိုမှမတွေ့. . ။

မြွေတွန်သံကလည်း ရပ်မသွားသည့်အတွက်. . အောင်ခင်တိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ ရှာဖွေမိသည်။ ထိုအခါမှ စားပွဲပေါ်တင်ထား

သည့် မြွေခေါင်းရုပ် လက်ကိုင်တုတ်အား သတိပြုမိတော့၏။ မြွေခေါင်းရုပ်က မာန်ဖိကာ တဦးဦး တွန်နေသည်။ အောင်ခင် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်နေရင်းပင် မြွေခေါင်းရုပ်မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ အရောင်တွေ တောက်ပလင်းလက်လာသည်။

အောင်ခင် ထိုမျက်လုံးများမှ အကြည့်လွှဲ၍မရတော့...။

ထိုတောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းများက သူ့အား ညှို့ယူဖမ်းစားလို့နေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် မြွေခေါင်းလက်ကိုင်တုတ်အသက်ဝင်လာပြီး မြွေတစ်ကောင်လိုဖြစ်သွား၏။

အောင်ခင်... ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့ပင် မတွေ့မိသလို ထွက်ပြေးဖို့လည်း စိတ်မကူးမိတော့။

အချုပ်ခန်းထဲမှ မိုးမောင်ကလည်း ပါးစပ်မှ လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် ဂါထာများရွတ်ဆိုလျက်...။

အောင်ခင်မှာ အညှို့ခံထားရသော လူတစ်ယောက်လို အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပစ္စည်းပုံကြားမှ ကြိုးတစ်ခွေကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ရဲကင်းခေါင်မိုးမှ ထုပ်တန်းတွင် ထိုကြိုးကိုချည်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကွင်းလျှောလုပ်ထားသည့်ကြိုးကို လည်ပင်းတွင် စွပ်လိုက်၏။

ကိုယ့်ဘာသာ ဇွဲကြိုးချသတ်သေမည်ကိစ္စကြီးကို ရေနှေးကြမ်းငဲ့သောက်သလို အေးအေးဆေးဆေး ပြင်ဆင်ပြီးနောက်...။ အောင်ခင် အချုပ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည့် မိုးမောင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သလို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆရာ၏အမိန့်ကို ဘယ်တော့မှ လွန်ဆန်လေ့မရှိသည်...။ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် အောင်ခင် စားပွဲပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။ လည်ပင်းအစ်သည့် မချိမဆန့် ဝေဒနာကြောင့် အောင်ခင် ထွန်ထွန်လူး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းနှင့် မျက်လုံးများ ပြုနေထွက်လာသည်။ အောင်ခင်တစ်ယောက် အသံထွက်အော်ဟစ်ခြင်းမရှိ မပြုနိုင်တော့ဘဲ တစ်မိနစ်ခန့် ရုန်းကန်ပြီးနောက်၊ လုံးဝငြိမ်သက်သွားကာ ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... လောကမှာ အလကားရတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ တစ်ခုခုလိုချင်ရင် တစ်ခုခုပြန်ပေးရမှာပဲ... ဟား... ဟား... ဟား...”

အခန်း (၅)

တောကြီးတန်းပေါ်မှမိသားစုများကို မုန်တိုင်းသတင်း အသိပေးပြီးနောက် စည်သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခုလောက်ဆို ဇနီးသည် အင်ကြင်းနွယ်နှင့် သားလေးငါးယောက်မှာ ကြောက်လန့်နေရှာတော့ မည်။ ဇနီးနှင့်သားကိုခေါ်ကာ ဆိုက်ကလုန်းရှေ့လာသို့ ပို့ပေးပြီးမှ ရဲကင်းသို့ ပြန်တော့မည်ဟု စည်သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လမ်းပေါ်တွင် ဆိုင်ကလုန်းရှေ့လာသော အလှူအယက်ပြော သွားနေကြသည့် ကျွန်းသူကျွန်းသားများကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး၏

မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောကကိုယ်စီနှင့်သာ . . .

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အိမ်ပြန်အရောက်တွင် သွေးပျက် ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည့် အင်ကြင်းတို့သားအမိကို တွေ့ ရလေသည်။

“ကို ပြန်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ သားက တအားကြောက် နေရှာတာ၊ မုန်တိုင်းသတိပေးချက်သတင်းလည်း မလာဘဲနဲ့ ဘာလို့ လေရောမိုးပါ ရုတ်တရက်ကျလာရတာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး အင်ကြင်း . . . ကိုမြင့်နိုင်လည်း ဒီကိစ္စကို အံ့ဩနေတာ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

စကားစမိပြီးမှ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားပြီး . . . စည်သူ စကားဆက်ပြတ်သွားသည်။ အင်ကြင်းမျက်ဝန်းမှာ သိချင်စိတ်နှင့် တောက်ပလို့နေသည်။ စည်သူက သားငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက် စဉ်မှာပင် မအောင့်နိုင်တော့သည့် အင်ကြင်းက . . .

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဆိုတာ . . . ဘာလဲဟင် ကို”

“ဟိုး . . . ဟိုလေ ဒီနေ့ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဝတ်စုံ နတ်နဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ကူးတို့သင်္ဘောနဲ့ ပါလာတယ်၊ သူ့နာမည် က မိုးမှောင်တဲ့ . . . အဲဒီလူက ဒေါ်ခန်းကို သတ်လိုက်တယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

“သူက . . . ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတွေလည်းပြောတယ်၊ ငြိတော့ အစ်ကိုအပါအဝင် လူအတော်များများရဲ့ အကြောင်းတွေ တို့လည်း သိနေတယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်လို့လား အစ်ကိုရယ် ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အင်ကြင်း”

စည်သူရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်နေသည့် ငြိမ်းချမ်းပင် စိတ်ဝင်စားကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး..

“အဲ.. အဲဒီလူကြီးက အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“အချုပ်ထဲမှာပေါ့ သားရဲ့၊ ဖေဖေ ဖမ်းထားလိုက်ပြီ”

“သူက.. လူဆိုးကြီး ဟုတ်လို့လား”

“အင်းပေါ့.. လူဆိုးမို့ ဖေဖေ ဖမ်းထားတာ၊ ကဲ.. ကဲ.. သားလေး မိုးကာဝတ်၊ အင်ကြင်းက အရေးပေါ်ရိက္ခာထုပ်နဲ့ အဝတ် အစားနည်းနည်းထည့် ရှိလိတာမှာ သွားပြီးရှောင်နေကြရမယ်”

သို့နှင့် မိသားစုသုံးယောက် မိုးကာကိုယ်စီနှင့် မုန်တိုင်းထဲ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ပူရမုန်း စိုးရိမ်ရမုန်း မသိသေးသည့် ငြိမ်းချမ်းက ပျော်ရွှင်စွာပင် ပြေးလွှားနေ၏။ စည်သူလည်း ဒီနေ့အတွက်.. သားကိုကြည့်ရင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား၏။

လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာပင် သိပ်မရှိတော့၊ အားလုံး.. လုံခြုံရာနေရာများနှင့် ဆိုက်ကလုန်းရှယ်တာကို ရောက်သွားကြပြီ ထင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လေက အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်တိုက်လာ၏။

စည်သူနှင့် အင်ကြင်းတို့ ယိုင်လဲသွားသော်လည်း ငြိမ်းချမ်းမှာ နောက်အတော်ဝေးဝေး လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟာ!.. သား.. သားလေး”

ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ လဲကျသွားသော သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်ပြီး စည်သူ ကမန်းကတန်းထကာ သားထံပြေး၍ ပွေ့ချီလိုက်ရသည်။

“မိုးရေလေပါ တအားပြင်းလာပြီ ကို.. ရှိလိတာကို အမြန် သွားမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်တယ် အင်ကြင်း၊ ကိုယ် သားကို ချီခဲ့မယ်၊ အင်ကြင်း

ရှေ့ကပြေးနှင့်တော့”

အသက်လူပွဲမို့ စည်သူတို့လင်မယား မိုးထဲလေထဲ အားစိုက် ပြေးကြသည်။ အားကောင်းလှသော လေကိုဆန်ပြီး လူလွင့်ပါမသွား အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားကာ ရှင်သန်တင်ကျန်ဖို့ အားထုတ် ကြလေ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်သန်းအပြီးတွင်.. နှလံတာသို့ အောင်မြင်စွာရောက်လာခဲ့သည်။ ရှလံတာထဲမှာ လူတွေပြည့်သိပ်လုနီးပါး ရောက်ရှိနေသည်မို့ အားတက်သွားမိသည်။

ကျွန်းလူကြီးဦးကြာကန်လည်း ရှလံတာထဲရောက်နေပြီး အများစု ဆွေးနွေးပြောဆိုနေသည်က.. အခါမဲ့ မိုးသက်မုန်တိုင်းနှင့် ထူးဆန်းသော လူသတ်သမားအကြောင်းသာ ဖြစ်၏။

“ရေဒီယိုက ဘာမှမကြေညာဘဲ ဘာလို့ မုန်တိုင်းကျနေရတာလဲ”

“ရာသီဥတုဖေါက်ပြန်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ခုခေတ် မိုးလေဝသ၊ သတင်းတွေက များသောအားဖြင့် မှန်ပါတယ်”

“ခုတော့ မှားသွားပြီပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားဝိုင်းက ဆူညံကာ မုန်တိုင်းနှင့်အပြိုင် အားကောင်းလာသည်။

“ဒီကိစ္စ ပုံမှန်မဟုတ်သလို သွေးရိုးသားရိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဟေ့”

ဦးကြာကန်၏မှက်ချက်ကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဟု ဆိုသဖြင့် အယူသည်းသူ လူတစ်စု

ကြောက်စိတ်နှင့် လူချင်းထိလုမတတ် ပူးကပ်သွား၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဦးကြာကန်ရဲ့..”

“ဒီလိုဗျ.. ခုဟာက မုန်တိုင်းရာသီလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်းပေါ်ကို လူစိမ်းရောက်လာတယ်၊ အဲဒီလူ ရောက်လာမှ ရာသီဥတုဆိုးဝါးလာတာဆိုတော့..”

ဦးကြာကန်၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြ၏။

“သမရိုးကျ မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီမုန်တိုင်းက ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ရှာသားတစ်ဦး ထမေးသဖြင့် ဦးကြာကန်က...

“မသိဘူးလေ”

“ဒီမှာ ရိက္ခာက သုံးလေးရက်စာပဲ ရှိတာနော်၊ ဘာမှလည်း ထွက်ရှာလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ရိက္ခာပို့ယာဉ်မှလည်း တို့ကျွန်းဆီ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ.. ကဲ.. နောက်ကိစ္စ နောက်မှရှင်းဗျာ၊ အားလုံး ဒီမှာ နေကြရမှာဆိုတော့ တရားခံကိုလည်း ဒီမှာပဲခေါ်ထားမှဖြစ်မှာ..၊ ပြီးတော့ ရဲကင်းမှာလည်း အောင်ခင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ”

စည်သူပြောလိုက်သည်ကို ဦးကြာကန် ခေါင်းညိတ်ထောက် ခံသည်။ ကျန်လူများက သဘောမတူသလို ပွစိပွစိ ပြောလာကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆိုသလို ဝင်ပြောကြသဖြင့် ရှိလိတာထဲ ဆူညံသွား၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေမှုများ ရပ်တန့်သွားစေရန် စည်သူ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တရားစွဲအပြစ်ပေးနိုင်အောင် ပြောပြပြီး

မီးတင်ရမှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ပဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ကို ဦးစားပေးရမယ်၊ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို.. ရဲကင်းအဆောက်အအုံ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှိလိတာမှာပဲ ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်”

ကျွန်းပေါ်မှ ရာထူးအမြင့်ဆုံး အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဦးစကားကို ဘယ်သူမှ စောဒကမတက်ရဲတော့။ သဘောမတူသော်လည်း အနေအထားအရ လက်သင့်ခံမှဖြစ်မည်မို့ ကန့်ကွက်သူမရှိ ဖြစ်သွား၏။

“ဦးကြာကန် ကျွန်တော်တို့ တရားခံသွားခေါ်ရအောင်”

“အင်း.. သွားကြတာပေါ့”

ဦးကြာကန်က အပြင်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း.. စိတ်မပါသလို အေးတိအေးစက် ပြောသည်။ အင်ကြင်းက စည်သူနား ကပ်လာ၏။

“ကို မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

“အင်းပါ သားကိုဂရုစိုက်၊ လေ ဒီထက်ပြင်းလာရင် တံခါးတွေအကုန်ဖွင့်ထား.. ပြတင်းပေါက်၊ တံခါးပေါက်တွေနားမှာ ဘယ်သူမှမနေနဲ့”

“အင်းပါ.. စိတ်ချပါ ကိုရဲ့”

ဦးကြာကန်နှင့်စည်သူ မိုးထဲလေထဲ ထွက်ခဲ့ကြရပြန်သည်။ အပြင်အခြေအနေက လေတိုက်နှုန်း ပိုပြင်းမလာသလို.. လျော့လို့လည်းမသွား၊ နာဂစ်လို ဖြစ်မလာတာပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အချင်းချင်း လက်တွဲကာ မုန်တိုင်းထဲတိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ စည်သူက တောင်ကုန်းပေါ်သွားစဉ်က ခေါ်ခန်းအိမ်

တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးကြာကန်က..

“တောကောင်တွေ ရွာထဲဝင်လာတယ်၊ အဲဒါ.. နိမိတ်မကောင်းဘူး စည်သူရဲ့၊ အသေအပျောက်တွေ ထပ်တိုးလာဦးမယ့်ပုံပဲ”

“အယူမသည်းပါနဲ့ဗျာ”

“အယူသည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ.. ဒီမှာဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဲ၊ ကျုပ်တော့ စိတ်လေးတယ်ဗျာ”

ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့သည့်.. ကျွန်းပေါ်မှစလေ့ထုံးစံ ယုံကြည်မှုများကို စည်သူ အတိုက်အခံလုပ်၍ ငြင်းခုံမနေတော့၊ မုန်တိုင်းကြား လေသံကိုကျော်အောင် အတင်းအော်ပြောနေရသည်မို့ လူလည်းမောနေလှပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွေးကိုယ်စီနှင့်ပင် ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် မြင့်နိုင်မှာလည်း သူ့ရုံးခန်းအတွင်း မိဝေးအား နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျနေရသည်။

“အဲဒီမှာသွားနေမှ အန္တရာယ်ကင်းမှာလေ မိဝေးရဲ့”

“ရဲ့လဲတာက အဝေးကြီးရယ်.. မိုးထဲလေထဲ အပြင်မထွက်ရဲပါဘူး ဦးရယ်”

“မိဝေးကလည်းကွာ ပြောရဆိုရတာ သိပ်ကြပ်တာပဲ”

“ကျုပ်ကြောက်လို့ပါတော့”

“ကြောက်ရင် ဦးကိုဖက်ထား”

အရေးထဲမှာ မြင့်နိုင်က ရိက္ခာယူနေပြန်သေးသည်။

“ဒီမှာပဲ ဦးနဲ့အတူနေမယ်လေ.. နော်”

“မဖြစ်ပါဘူး မိဝေးရယ်၊ ခုတောင် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်

တုန်နေတာ.. ပိုပြီးအားကောင်းလာရင် လေထဲအကုန်ပါသွားလိမ့်မယ်”

“မသွားချင်ပါဘူးဆို”

“လိမ္မာစမ်းပါ မိဝေးရာ၊ ကိုယ့်မယား အသစ်လေးအသက်ကို စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ”

“ဒါဆို ဦးလိုက်ပို့”

“ဦးက.. ဒီမှာ သတင်းဖမ်းရဦးမှာလေ၊ မုန်တိုင်းသတင်းအခြေအနေ ဆိုးရင်ဆိုးသလို ကျွန်းပေါ်ကလူတွေဆီ အကြောင်းကြားပေးရဦးမှာ၊ မြန်မြန်လေးပဲ ပြေးသွားလိုက်ပါနော် မိဝေး”

ဒီတစ်ခါတော့ မိဝေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒေသဖြစ်ခမောက်ဝိုင်းကြီးကိုဆောင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

မိုးရေထဲ လေးငါးလှမ်းလောက်ရောက်သွားမှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း..

“ဦးလည်း မြန်မြန်လိုက်ခဲ့နော် တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့”

“အေး.. အေးပါ.. မိဝေးရဲ့”

မိဝေး မုန်တိုင်းထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားမှပဲ မြင့်နိုင်စိတ်ချလက်ချနှင့် အသံဖမ်းစက်ရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သတင်းလွှင့်သည့် လှိုင်းတိုလိုင်းတစ်လိုင်းကို ဖမ်းယူကြည့်၏။

“ကျွီ.. ကျွီ.. အိ.. အိ”

လိုင်းမမီခင် ထွက်လာသည့်.. ဆူဆူညံညံ အသံဗလံတွေကြောင့် မြင့်နိုင် နားအူသွားသည်။ နားကြပ်ကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး စက်ဘေးမှ အရက်ပုလင်းဆီ လက်လှမ်းလိုက်၏။ ထိုင်းမိတ် မဲခေါင်အရက်ကို

သူ့အလွန်နှစ်သက်သည်။

မဲခေါင်နှစ်ပက်လောက် မော့ပစ်ပြီး မိဝေး ချက်ထားခဲ့သည့် ရေဘဲ အစပ်ချက်လေးကို ကောက်ယူမြည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နားကြပ်ပြန်တပ်ရင်း သတင်းများ ဖမ်းယူကြည့်၏။

ကြားရသည့်သတင်းတွေက တိမ်ဖြစ်ထွန်းပြီး သာယာမည် လှိုင်းအသင့်အတင့် ရှိမည်၊ မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်တွင် တစ်နာရီ မိုင်သုံးဆယ်မှ လေးဆယ်အတွင်း လေတိုက်မည် စသည် တို့သာဖြစ်နေ၏။

တကယ့်အခြေအနေက လေတိုက်နှုန်း မိုင်ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ တာကို အတွေ့အကြုံအရ သိနေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွီ . . ကျွီ . . ကျွီ . . အိ . . ”

အသံဖမ်းစက်ထဲ ဝင်လာသော လှိုင်းတိုတစ်ခု . . .

“အကူသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်၊ တဏှာတွေ မွေးဖွားနေ တယ်”

“ဟ . . ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုင်း မိနေပြန်တာလဲ”

အသံက ပိုပြီးပီပီသသ ကြားလာရသော်လည်း မိုးလေဝသ သတင်းမဟုတ် . . .

ဘာစကားတွေမှန်းမသိ . . နားထဲအဆက်မပြတ် တောက် လျှောက်ဝင်လာသည်။ တရားဟောနေသလိုလို၊ ဖလော်ဆော်ဖာ တစ်ယောက် ဒဿနတွေရွတ်ပြနေသလိုလို လေသံမျိုး ပြောဆိုနေ တာကို နားထောင်ရင်း မြင့်နိုင် နားကြားပြင်းကပ်လာ၏။

“တောက်! . . ဘယ်ကောင်လဲကွ”

မြင့်နိုင် နားခါးစွာနှင့် တဗျစ်တောက်တောက် ပြောမိသည်။ ထိုအသံတွေကို နားမထောင်ချင်တော့သဖြင့် မြင့်နိုင် ခေါင်းစွပ်နား ကြပ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

နားကြပ်က လုံးဝဖြုတ်မရ . . .

“ဟင်! . . ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်ညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်သ လို ကြက်သေသေသွားတော့၏။ ထို့နောက် . . စားပွဲခုံပေါ်တင်ထား သော ဘရိတ်ဓားတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ် ယောက်က အတင်းအကြပ် အမိန့်ပေးစေခိုင်းနေသည်မို့ မြင့်နိုင်မှာ ထိုဓားနှင့်ပင် သူ့လည်ပင်းကို လှီးချလိုက်လေတော့သည်။

လည်ပင်းမှ သွေးများပန်းထွက်ကာ . . အရုပ်ကြီးပြတ်သလို မြင့်နိုင် ခွေခွေလေး လဲကျသွားပြီး လောကဓရသို့ အရှင်လတ်လတ် ချောက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် အချုပ်ခန်းထဲမှ မိုးမှောင်က လက်ထိတ်ခတ် ထားသည့် သူ့လက်အစုံဖြင့် သူ့လည်ပင်းအား သူ့လက်ညှိုးဖြင့် လှီး နေသောပုံစံ လုပ်နေလေ၏။

မိဝေးကို ချစ်လို့မဝသေးခင်မှာပင် မြင့်နိုင် အားလုံးကို ထား ခဲ့ရတော့မည်။ အသက်ထွက်လုဆဲဆဲမှာပင် မြင့်နိုင်၏အာရုံက . . မိဝေးထံမှာ တဝဲလည်လည် ငြိတွယ်နေသေးသည်။

အသေမမြှောင့်လျှင် အပယ်ရောက်မည် ဆိုတာလောက်ကို တောင် သတိမရနိုင်အား၊ အဝေးမှာကျန်ခဲ့သည့် ဇနီးနှင့်သမီးကို ထည်း မတမ်းတနိုင်ဘဲ . . နောက်ဆုံးခံစားခဲ့ရသည့် ကာမစည်းစိမ် ဟိုသာ တမ်းတမ်းတတ သတိရနေလေ၏။

လောကတွင် အမိုက်ဆုံး အမှောင်ဆုံးဖြစ်သည့် ကိလေသာ
အမှောင်ဖုံးနေပြီမို့ စုံလုံးကန်းနေသည့်မြင့်နိုင် အကြောတစ်ချက်ဆွဲ
ကာ သွေးပွက်ပွက်အန်ရင်း အသက်ထွက်သွားသော်လည်း မျက်လုံး
က မမှိတ်နိုင်တော့...။

အခန်း (၆)

ဦးကြာကန်နှင့် စည်သူတို့လည်း ရဲကင်းသို့ ပြန်ရောက်
လာကြ၏။ မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်
နေပြီဖြစ်သည်။ တံခါးဖွင့်ကာ အထဲသို့ချက်ချင်းပင် ဝင်ခဲ့ကြသည်။
အချုပ်ခန်းဆီသို့သာ စည်သူ ဦးစွာကြည့်မိသည်။
အချုပ်ခန်းထဲမှ မိုးမှောင် တရားတိုင်သည့်ပုံစံနှင့် ငြိမ်သက်
စွာရှိနေ၏။ သို့သော် အောင်ခင်ရှိရာ အလုပ်စားပွဲရှိရာသို့ ကြည့်မိခိုက်
တွင် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဟာ! . . အောင်ခင် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသော အောင်ခင်မှာ . . လျှာတစ်လစ်
ပြန်နေလေပြီ။ အောင်ခင်လက်ကောက်ဝတ်ကို စည်သူစမ်းကြည့်
ပြီး . . .

“မရတော့ဘူး ဦးကြာကန်၊ ဆုံးသွားတာ တစ်နာရီလောက်ရှိ
ပြီထင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ငါမပြောဘူးလား၊ တောကောင်တွေ ရွာထဲ
ဝင်တာ မကောင်းပါဘူးလို့”

မပြေးသော်လည်း ကံရာရှိနေပြီမို့ စည်သူ ခွန်းတုံ့ပြန် ပြော
မနေတော့၊ အယူသည်းမှုတွေကို လက်မခံချင်သော်လည်း တစ်နေ့
တည်းမှာ သေဆုံးသူ နှစ်ယောက်ရှိလာပြီမို့ စိတ်ထဲထင်ကာ စိုးရိမ်
လာ၏။

“ကဲ . . အလောင်းကို အောက်ချရအောင် ဦးကြာကန်”
ဦးကြာကန် ဘုရားတပြီး . . အောင်ခင်အလောင်းအား ခြေ
ထောက်မှဖက်၍ ပင့်မပေးသည်။

စည်သူက စားပွဲပေါ်တက်၍ လည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်းကိုဖြုတ်
ပြီး ချိုင်းကြားမှသိုင်းဖက်ကာ အလောင်းကို အောက်သို့လျှောချပေး
လိုက်သည်။

ကြမ်းပေါ်နေသားတကျ ဖြစ်သွားသော ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေ
သည့် အောင်ခင်အလောင်းအားကြည့်ရင်း စည်သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
လာသည်။ ကြေကွဲမှုက ဒေါသအဖြစ်ပြောင်းကာ . . . အချုပ်ထဲမှ
မိုးမှောင်အပေါ် ကျရောက်သွားတော့သည်။ အလောင်းဘေး . . ဦး
ထောက်ထိုင်နေရာက စည်သူ ဝန်းခနဲထရပ်ပြီး . . . အချုပ်ခန်းသို့

လျှောက်လာခဲ့၏။ အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော သူ
လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ သံတံခါး လှုပ်ယမ်းသွား
သံကြောင့် အချုပ်ထဲမှ မိုးမှောင် မျက်လုံးဖွင့်လာသည်။

“ဟေ့လူး . . ကျုပ်တပည့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ပြောစမ်း
ပါ”

မိုးမှောင်က ခေါင်းသမ်းပြသည်။ စည်သူ ဒေါသထွက်သွား
ကာ . . .

“ခင်ဗျားသတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ မိုးမှောင်က . . မသတိစရာကောင်း
လောက်အောင် အပြုံးတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ရင်း အဖြေပေးသည်။

“မောင်စည်သူရယ် ကျုပ်က အချုပ်ထဲမှာလေ၊ ပြီးတော့ . .
လက်ထိတ်ကြီးတန်းလန်းနဲ့ . . ကျုပ်သတ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

မခိုးမခန့်လေသံနဲ့ ပြန်ဖြေပုံက စည်သူဒေါသကို ဆွဲပေးနေ
၏။

“ဒါဆို . . သူဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သွားရတာလဲ၊ ခင်ဗျား
အကုန်မြင်မှာပေါ့၊ မြင်သမျှ ပြောစမ်းပါ . . ”

မိုးမှောင် သူ့မှတ်ဆိတ်ကိုပွတ်ကာ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေ၏။
ပြီးမှ . . .

“သူ . . စာရေးနေတယ်လေ၊ အင်း . . ပြီးတော့ ကြာကန်
ထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ အောင်ခင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာတယ်၊ ကြီး
တစ်ချောင်းရှာပြီး အခုလိုလုပ်သွားတာပဲ မောင်စည်သူ”

“ခင်ဗျား ဘာလို့မတားတာလဲ၊ တားသင့်တာပေါ့”

“အဟင်း . . လူတိုင်းမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ သူ့သွယ်

ခွင်တာလုပ်ပါစေ”

“တောက်!.. ခင်ဗျား တော်တော်လူမဆန်တဲ့လူပဲ”

“အဟား.. ဟား.. ဟား.. ကာမစားပြတိုက်တာတွေ၊ လာဘ်စားတာတွေကျတော့ အောင်ခင် လူဆန်သလား မောင်စည်သူ”

ကိုယ့်လူအကြောင်း ကိုယ်သိနေသည်မို့ စည်သူ ဘာမှပြန်မပြောတော့.. အောင်ခင် မသေခင်ရေးခဲ့သည့်စာကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်က နှစ်ရွက်တိတိ..။ ရေးထားသည်က.. ‘ကျုပ်လို ခွင်တာပေးရင် ဒီကျွန်းက ကျုပ်ထွက်သွားမယ်’ ဆိုတဲ့စာကြောင်း များဖြစ်နေသည်။

“ဘာတွေရေးထားတာလဲ စည်သူ”

ဦးကြာကန် အနားရောက်လာကာ မေးလာသဖြင့် စာရွက်များကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကမန်းကတန်းဖတ်ပြီးနောက် ဦးကြာကန် နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာတော့သည်။

“ဟင်.. ဒါ.. ဒါ.. သူပြောနေကျ.. စ.. စကားတွေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြာကန်၊ အောင်ခင် သက်သေသွားတာလဲ သူစနက်မကင်းဘူး”

စည်သူမှာ စိတ်ထိန်းမရတော့ဘဲ ခါးကြားမှ သေနတ်ဆွဲ ထုတ်ကာ မိုးမှောင်ကို လှမ်းချိန်လိုက်၏။

“ဟေ့လူ.. အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း၊ အောင်ခင် သတ်သေသွားတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

မိုးမှောင်က ခေါင်းယမ်းပြ၍သာ အဖြေပေးသည်။ မိုးမှောင်က စည်သူအား စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်သည်။ မိုးမှောင် မျက်လုံးတွေက

နီရဲတောက်ပလို့နေ၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာပေးရင် ဒီကျွန်းက ကျုပ်ထွက်သွားမယ်၊ အားလုံးက သူ့သဘောသူ့ဆောင်နေကြတာပါ”

စည်သူ ဒေါသကိုထိန်းမရတော့သဖြင့် မိုးမှောင်အား သေနတ်နှင့် နှစ်ချက်ဆင့် ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း!.. ဒိုင်း!..”

“ဟာ!.. စည်သူ.. မလုပ်.. မလုပ်နဲ့”

“အား!..”

စည်သူ အနီးကပ်ချိန်ပစ်လိုက်သော ကျည်တွေက မိုးမှောင်အား ထိမှန်ဖို့ဝေးစွာ ခြစ်ရာရှာလေးတောင် ဖြစ်မသွားခဲ့ဘဲ စည်သူ ဗက်လက်လန်ကာ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ဦးကြာကန် ကူထူပေးတော့မှ.. စည်သူနံကြားမှ သွေးများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျည်ဆန်က စည်သူ့ကို ရှပ်မှန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကြာကန်က ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း..

“နောက်ထပ် လက်လေးလုံးလောက်သာ အတွင်းဘက်ဝင်ရင် မင်းအတွက်မတွေးဝံ့စရာပဲ”

“အား!.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

စည်သူ့ကို တွဲထူပေးပြီး.. ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးနေရသည်။ မိုးမှောင်က အချုပ်ခန်းထဲမှထလာပြီး လက်သီးဆုပ်ထားသော သူ၏ဘယ်လက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းရင်း..

“ဒီမှာ.. မောင်စည်သူ”

သံတိုင်အပြင်ထွက်လာသော မိုးမှောင်၏ လက်သီးဆုပ်ကို ကြည့်ကာ ဦးကြာကန်က..

“ခင်ဗျားလက်ထဲက ဘာလဲ”

“သိချင်ရင် လက်ဖြန့်ခံလိုက်ပေါ့”

မိုးမှောင်က အပြုံးမပျက်၊ ငြိမ်သက်သွားကြသည်က ဦးကြာကန်နှင့်စည်သူသာ ဖြစ်သည်။ ဦးကြာကန် သိလိုစိတ်နှင့် အချုပ်ခန်းသံတိုင်နားသွားကာ လက်ဖြန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ပေါ် ကျလာသည်က စောစောက စည်သူပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံနှစ်တောင့်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်! . .”

မိုးမှောင်အား ရှဲလ်တာသို့ခေါ်သွားမည့် အစီအစဉ်ကို ပြန်ပြင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို ရှဲလ်တာသို့ခေါ်သွားလျှင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မှန်းဆမရနိုင်သောကြောင့် အချုပ်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“စည်သူ. . သူ. . သူ့ကို. . ကျည်မမှန်ဘူး၊ သူ. . သူ. . လူမဟုတ်ဘူး စည်သူ”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူက လူသတ်တရားခံတစ်ယောက်ပဲ”

စည်သူက စကားအပြတ်ပြောပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာထဲမှ သံကြိုးနှင့် သော့ခလောက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဦးကြာကန်က စည်သူလုပ်သမျှ ငေးကြည့်နေ၏။ အချုပ်ခန်းတံခါးအား သံကြိုးနှင့် အထပ်ထပ်ပတ်၍ သော့ခတ်လိုက်သည်ကို မိုးမှောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေလေသည်။

စောစောကထက်စာလျှင် ပိုမိုလုံခြုံသွားပြီဟု စိတ်ချသွားသည့်စည်သူ အချုပ်ခန်းကို ကျောပေးလိုက်၏။ ဦးကြာကန်လည်း

စည်သူလုပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . ဦးကြာကန် မုန်တိုင်းစဲတဲ့အထိ ရှဲလ်တာမှာပဲ သွားခိုနေကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် စည်သူ”

“ကျုပ်ကိုလည်း မခေါ်ကြပါလား”

ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိုးမှောင်လှမ်းပြောသည့် စကားကြောင့် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူပင် လှည့်ကြည့်မိသည်။

စည်သူက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း. .

“လူသတ်ကောင် ရာဇဝတ်သားဆိုတာ အချုပ်ခန်းနဲ့ပဲ တန်တယ်လေ၊ ခင်ဗျား ဒီထဲမှာပဲနေခဲ့တော့”

မိုးမှောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပင်. . လက်ထိတ်ခတ်လက်နှစ်ဖက်အား ဆန့်တန်းလိုက်၏။

“ဒေါက်! . .”

လက်ထိတ် သူ့အလိုလို ပြုတ်သွား၏။

“ဖြောင်း. . ဖြောင်း. . ချွမ်း. . ချွမ်း. .”

စောစောကပဲ စည်သူ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်သောခတ်ထားခဲ့သည့် အချုပ်ခန်းတံခါးမှ သံကြိုးကြီးမှာ ‘တဖြောင်းဖြောင်း တချွမ်းချွမ်း’ အသံမြည်ကာ တစ်စီ ပြုတ်ထွက်ပြတ်ကျ သွားလေတော့သည်။

စည်သူနှင့် ဦးကြာကန်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ မယုံနိုင်ဘဲ ရှေးကောင်းလောက်အောင်ပင် အချုပ်ခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားကာ ပတ္တာများပါ ပြုတ်ထွက်သွားလေသည်။

မိုးမှောင် အချုပ်ထဲမှထွက်လာကာ လဲကျနေသော အချုပ်

ခန်းတံခါးပေါ် တက်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့မခေါ်လည်း ကျုပ်ဘာသာ လိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ်”
သို့နှင့် မိုးမှောင် ရွှေမှထွက်သွားလေရာ စည်သူတို့ သေနတ်
ချိန်ကာ သူ့နောက်ကသာ လိုက်ကြရလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မိုးနှင့်
လေက ပိုပြီးသည်းကာ ပြင်းထန်လာ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူတို့
အားလုံး ဆိုင်ကလုန်းရှည်တာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ပိတ်ထားသော
တံခါးမကြီးကို မိုးမှောင်တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

မိုးမှောင်အား မမြင်ဖူးသေးသော ရှည်တာထဲမှ ကျွန်းသူ
ကျွန်းသားများက တအံ့တဩလိုက်ကြည့်နေကြသည်။ စောစောက
ဆူညံနေသည့် ဟောခန်းကြီးအတွင်းသို့ မိုးမှောင်ဝင်လာသည်နှင့်
မီးကိုရေဖြင့် ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

မိုးသံလေသံနှင့်အတူ မိုးမှောင်၏ခြေသံကိုသာ ကြားနေရ
သည်။ မိုးမှောင် လျှောက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှလူများ အလို
လိုရှုကာ နောက်ဆုတ်ပေးကြသည်။ ငိုနေသည့် နို့စို့ကလေးများပင်
အသံတိတ်သွား၏။

ဖြတ်သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှ ကျွန်းသူကျွန်းသားများကို
တစ်ဦးချင်းကြည့်ကာ...

“မင်းက... ကျန်းမာရေးမှူး သိန်းဇော် မဟုတ်လား”

“ဟင်!... ခင်... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသိနေတယ်”

“နာမည်တင် သိတာမဟုတ်ဘူး သိန်းဇော်၊ မိုးရေထိုးပေးပြီ
ပိုက်ဆံ မတန်တဆ တောင်းတာတို့၊ ဘာမိတွန်လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဆေး
ကိုတောင် တစ်လုံးနှစ်ရာနဲ့ ရောင်းနေတာပါသိတယ်”

“ဗျာ!... မဟုတ်... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား
ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာမဟုတ်ရမှလဲ ဓမ္မတာမမှန်လို့လာပြတဲ့ ကလေးမတစ်
ယောက်ကိုလည်း ဆေးကုသလိုလို... ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့ အသားယူပြီး
ဓမ္မယ်မရာ လုပ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ!... အဲဒါ... ကျုပ်... ကျုပ်...”

မိုးမှောင် ဖွင့်ချလိုက်၍... သိန်းဇော်၏ မတော်လောဘနှင့်
မဟုတ်မဟတ် လုပ်ရပ်များကို သိသွားကြသော ကျွန်းသူကျွန်းသား
တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ခံစားခဲ့ရသူများက ပွစိပွစိနှင့်
ရင်ဖွင့်ကြတော့သည်။

သိန်းဇော် နေစရာပင် မရှိတော့...။

“ဒီကောင် မိုးရေထိုးပေးပြီး ပိုက်ဆံညာယူနေတာ ခုမှပဲသိ
တော့တယ်”

“သောက်ဆေးတွေလည်း မတရားဈေးတင် ရောင်းခဲ့တာဆို
ဝဲ...”

မကျေနပ်မှုတွေ ပွင့်ထွက်လာကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ငိုငိုဝန်းပြောဆိုကြတော့သည်။ မိုးမှောင်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဆိုးဆုံးက တိတ်တိတ်ပုန်းကိုယ်ဝန် ဖျက်ချပေးတာပဲ၊
သွေးသွန်ပြီး သေသွားတဲ့ ညှိမီကို သူလုပ်ပေးခဲ့တာလေ”

တအံ့တဩရေရွတ်သံများ အခန်းထဲမှ ဆူညံသွားတော့
သည်။ မိုးမှောင်၏ ဖေါ်ကောင်လုပ်မှုကြောင့် သိန်းဇော်၏ လူမဆန်
သောလုပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်သွားရာ ကျွန်းသားအားလုံး ဒေါသပူနီထ
ထုန်ကြသည်။

အဆိုးဆုံးက ညှိမှီယောက်ျား နီတာပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါသ
အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ သတ်မည်ဖြစ်မည် တကဲကဲ လုပ်
နေ၍ အနားကလူတွေ ဝိုင်းဆွဲနေရ၏။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်နေ
သည့် လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဦးကြာကန်နှင့်စည်သူလည်း စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်နေ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် နီတာတစ်ယောက် ဆွဲထားသည့်
ကြားမှ လူများကို တွန်းဖယ်ရုန်းထွက်ကာ သိန်းဇော်ထံ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးဝင်သွားသည်။ အနားရောက်သည်နှင့် သိန်းဇော်အား ထိုးနှက်
တော့သည်။

“လူယုတ်မာ.. ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတယ်ဆိုတာ လူသတ်တာပဲ
ကွ.. ကဲကွာ.. ကဲကွာ”

ဒေါပွပေါက်ကွဲမှုနှင့် ထိုးနှက်နေသည့်.. နီတာ၏ အကြွေး
ဆပ်လက်သီးများကို သိန်းဇော် အသည်းအသန် ခုခံကာကွယ်နေရ
သည်။

“မင်းသတ်ခဲ့တာ အသက်နှစ်သက်တောင်ကွ”

သိန်းဇော်ကို ခုန်အုပ်တွန်းလှဲကာ ခွစီး၍ နီတာက စိမ်ပြေ
နပြေထိုးနှက်ပြန်သည်။

“နီတာ မှားမယ်နော်၊ ငါက အတင်းဖျက်ချပေးတာ မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းမိန်းမကိုယ်တိုင် ဖျက်ချပေးဖို့ လာပြောလို့ လုပ်ပေးရတာ”

“ခွေးမသား.. ခုမှအသံကောင်းလာ ဟစ်မနေနဲ့၊ ရော့..
အဲဒါက ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက်.. ဒါက ငါ့မယားအတွက်..
ရော့.. ရော့”

နီတာ၏ ဒေါသလက်သီးကြောင့် သိန်းဇော်မျက်နှာကြီး ဖူး

ဆောင်ကာ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်သတ်ရန်ပွဲက..
ဤညမကောင်းတော့သဖြင့် စည်သူနှင့် ဦးကြာကန် ပြေးဝင်သွားကာ
အုန်ဖြေထိန်းသိမ်းရတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင် နီတာ တော်တော့၊ တော်တော့လို့ ငါပြောနေ
တယ်၊ ခုချက်ချင်းရပ်လိုက်.. မရပ်ရင် ခြောက်ပေါက်(ထိတ်တုံး)နဲ့
ညားပြီသာမှတ်”

“ကိုနီတာ တော်တော့ဗျာ၊ ဒီထက်လွန်လာရင် ဥပဒေအရ
အရေးယူရလိမ့်မယ်”

စည်သူဝင်ရောက် ဆွဲဖယ်လိုက်တော့မှပဲ.. တစ်ဖက်သတ်
ရန်ပွဲက ရပ်တန့်သွားတော့၏။

ရန်ပွဲတစ်ပွဲပြီးမည်မှ မကြံသေး.. မိုးမှောင်က နောက်လူ
တစ်ယောက်ရှေ့ ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုလူက ငါးခိုင်ပိုင်ရှင် ‘ရေဘဝ
တွေတ်’ ပင်ဖြစ်သည်။ ငတွတ်လည်း သူ့ရှေ့ရောက်လာသော မိုး
မှောင်အား မဝံ့မရဲကြည့်ကာ သွေးပျက်လို့နေလေပြီ။ ထင်သည့်အ
တိုင်းပင် သွေးပျက်လောက်စရာ စကားတွေကို မိုးမှောင် ပြောလာ
တော့သည်။

“ငတွတ်.. မင်းက ကိုယ့်ကျွန်းသားအချင်းချင်း ကုပ်သွေး
စုပ်၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားရတာ အားမရသေးဘူးလား”

“ဗျာ.. ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ရူးချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ ငတွတ်၊ ဗဟုသုတနည်းလို့
သိန်းမလည်တဲ့ ကျွန်းသားတွေဆီက ရသမျှငါးတွေကို ဈေးနှိမ်ပြီး
ဝယ်တယ်၊ အလေးလည်း ခိုးသေးတယ်၊ ကူးတို့သင်္ဘောလာတော့
ပြန်ပြီးဈေးတင်ရောင်းတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်းစပ်က ငါးဂိုဏ်းတွေ

ဘယ်နှစ်လုံးတောင် ပိုင်ဆိုင်နေပြီလဲ၊ ကဲ. . မင်းရဲ့ ဝိသမလောဘ
စိတ်ဓာတ်ကို မင်းသိပြီလား”

“ကျုပ်. . ကျုပ်. . ”

ငတွတ် ဘာမှမပြောနိုင်တော့၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ငတွတ်ထံမှ ငွေကြိုယူရသူတွေ၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ပတ်သက်
ခဲ့ရသူတွေ. . ငတွတ် နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်ကာ လုပ်စားနေ
ကြောင်း သိသွားကြ၏။

“ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်၊ မြို့က မကောင်းမကန်း ငါး
ဖမ်းပိုက်တွေမှာပြီး ကျွန်းသားတွေကို မတန်တဆစွေတင်ပြီး ပြန်
ရောင်းနေတာ မင်းပဲမဟုတ်လား ငတွတ်”

“အဲ. . အဲဒါ. . ဟို. . ဟိုဒင်း”

“ဟေ့ကောင် ငတွတ်. . မင်း ယုတ်မာလှချီလားကွ”

“အေးလေ. . မတရား အမြတ်ကြီးစားတဲ့ကောင်”

ကျွန်းသားတွေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အော်ကြဟစ်ကြ ပြန်
သည်။ လူလည်ပတ်ကား ငတွတ်က ဦးကြာကန်နှင့် စည်သူကြားမှာ
ဝင်ရပ်နေ၏။ ဒေါပွနေသည့်ကျွန်းသားများ ငတွတ်ကို လုပ်ချင်တာ
တောင် မလုပ်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ စည်သူတို့လဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်းသားတစ်ယောက်က. . .
မိုးမှောင်ကို သဘောကျသွားကာ. . .

“ဒီလူဦးနှောက်က အကုန်လုံးကို သိနေတော့တာပဲ၊ ခင်ဗျား
ရဲ့ဦးနှောက်ကို ကျုပ်ကို ခဏလောက်ငှားပါလားဗျာ”

“မောင်ရင် ကျုပ်ဦးနှောက်က ငှားဖို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ချေး
လည်းမချေးနိုင်ဘူး၊ ဦးနှောက်ကို အကြွေးလည်းမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်

ရဲ့ဦးနှောက်ဟာ အကုသိုလ်မလုပ်တဲ့ သူတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်”

ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးဆူညံနေစဉ်. . ရှဲလ်တာထဲ မိဝေးကလည်း
တစ်စခန်းထနေသည်။ မြင့်နိုင်အတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ သတင်းနားထောင်ပြီး လိုက်ခဲ့မည်ဆိုသော မြင့်နိုင်က. . .
ရောက်မလာသေး၍ လင်ပူမိကာ ရတက်ပွေနေရှာသည်။

သို့နှင့်. . လွယ်မန်းအား ကပ်ပြီး စည်းရုံးရေးဆင်းရသည်။

“လွယ်မန်း ငါ မိုးလေရုံးခန်းကို ခဏသွားချင်တယ်၊ အဖော်
လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

“ဟာဗျာ. . မကြီးမိဝေးကလည်း မုန်တိုင်းဒီလောက်ပြင်း
နေတာကို”

“ခဏလေးပါ လွယ်မန်းရယ်၊ ကိုမြင့်နိုင် ဒီကိုရောက်မလာ
သေးလို့ ငါစိတ်ပူနေလို့ပါဟယ်”

“သူ့အလုပ် သူလုပ်နေတာ မကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူက ငါ့ကျေးဇူးရှင်လေ၊ ငါ့ကို အလုပ်ပေးထားတာဟဲ့”

“ဟာ. . မလိုက်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကြောက်တယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါ လွယ်မန်းရယ်၊ နင့်ကို မုန့်ဖိုးနှစ်ထောင် ပေးပါ
ဧယ်”

“တကယ်လား”

‘ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်မြင်ရာ’ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း
မိဝေးက မုန့်ဖိုးပေး၍ စည်းရုံးလိုက်ရာ. . လွယ်မန်း ခေါင်းညိတ်သ
ဘောတူလိုက်သည်။ မိဝေးမျက်နှာလည်း ဝင်းပသွား၏။ လူကြီးတွေ
မိုးမှောင်ကြောင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဗျာများနေစဉ် မိဝေးနှင့် လွယ်
မန်းတို့ ရှဲလ်တာထဲမှ အသာလစ်ထွက်သွားကြ၏။ ဒီလိုနှင့် မိဝေးမှာ

မိုးမကြောက်လေမကြောက်နှင့် လွယ်မန်းလက်ဆွဲ၍ မုန်တိုင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် . . မိုးမှောင်က အခန်းထဲလှည့်ပတ်၍ နောက်ထပ် ကွန်းသားများကို ကြည့်နေပြန်သည်။ လေးငါးလှမ်းလောက် လှမ်းအကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။ ထိုသူက 'နီမ' ဖြစ်နေသည်။ နီမယောက်ျား ဖိုးထွေးက ဇနီးကို ကာကွယ်ပေးလိုဟန်နှင့် ရှေ့မှကာဆီးပိတ်၍ မိုးမှောင်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

မိုးမှောင်က ဖိုးထွေးအား အလေးမထားဘဲ နီမကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း . .

“နီမ . . ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလ ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

ဖိုးထွေးတို့လင်မယား အံ့ဩသွားကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့ ကလေးရတော့မှာကို ဘယ်လိုများ သိနေပါလိမ့်ဟုလည်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလေ၏။

“အင်း . . ညည်းကလည်း ဖင်မငြိမ်ဘူး၊ အခုရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကရော ဖိုးထွေးနဲ့လား၊ ငါးခိုင် ရေဘဝငွေတန်နဲ့ ရခဲ့တာလား ပြောစမ်းပါဦး နီမ”

မိုးမှောင် ဖေါ်ထုတ်လိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် နီမမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတက်လာအောင် ရှက်သွားတော့သည်။ လင်ဖြစ်သူ . . ဖိုးထွေးကလည်း စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေလေပြီ။ ဦးကြာကန်နှင့် စည်သူကြား၌ ရပ်နေ၍ လုံခြုံလှပြီထင်နေသော ငွေတန်လည်း နေစရာ မြေမရှိတော့၊ ဒီအတိုင်း ဆက်နေရကောင်းမလား . . . ထွက်ပြေးရကောင်းမလား တွေးကာ . . တရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုတ်သွား၏။

“နီမ . . ဒီ . . ဒီလူပြောတာ ဟုတ်သလား”

ဖိုးထွေး၏ မာမာထန်ထန်မေးခွန်းအား . . ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် နီမမျက်နှာက သွေးမရှိတော့ . . မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်နှင့် ကာသလို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် နီမ အဖြေပေးရပြီ။

“မ . . မဟုတ် . . မဟုတ်ဘူး ကိုထွေး၊ သူ . . သူ အလကား လျှောက်ပြောနေတာ”

နီမ ဇွတ်ငြင်းနေ၏။ ဖိုးထွေးက နီမအား အလွန်မြတ်နိုးကာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မိုးမှောင်ကဆက်၍ . .

“အင်း . . ဖိုးထွေး၊ မင်းတော့ လှည်းကြိုးထမ်းရပြီ၊ ငွေတန်နဲ့ တူပြီး မင်းလိုအသားမမည်းတဲ့ကလေး မွေးလာမှယုံမှာလား၊ မယားယုံတော့ . . စုံလုံးကန်း တတ်တယ်နော်”

မိုးမှောင်၏ အပိတ်စကားက ဖိုးထွေး၏ ဒေါသယမ်းအိုးကို မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ နီမက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ၍ ထားလေ၏။

ဖိုးထွေးသည် နီမ၏အမူအရာကို ကြည့်ရုံနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ဦး မည်မျှပင် ခရီးရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုးထွေး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း . .

“သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလ၊ လပြည့်တဲ့ညက စဖြစ်နေကြတာ၊ တိတ်တိတ်ညားနေကြတယ် ဆိုပါတော့ . . ဟားဟားဟား . . ”

မိုးမှောင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ဆက်ပြော၏။

“မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ညားတာဟာ တိတ်တိတ်ညားလို့မရဘူးကွ၊ လူသိနတ်ကြားဆိုတဲ့ စကားမို့တယ်၊ နီပါတ်တစ်က လူသိရမယ်၊ နီပါတ်နှစ်က နတ်ကြားရမယ်”

လူတွေဖြစ်တဲ့ မင်းတို့အားလုံးတော့ သိကုန်ပါပြီ။ နတ်ကြားဖို့အတွက် တော့ ဟိုးမှာရှိတဲ့ ကျွန်းစပ်ကိုသွား.. ။ အဲဒီကိုရောက်ရင် နတ်တွေ ကြားအောင် အော်ရမယ်။ ကျွန်မ နီမနဲ့ ရေဘဝဲငွေတတ် ညားနေပါပြီ ရှင်လို့ သုံးကြိမ် ငယ်သံပါအောင် အော်ရမယ်။ အဲဒီလိုအော်မှ နတ် တွေကြားမှာပေါ့ နီမရယ်.. ”

“ပက်စက်လှချည်လား နီမရယ်”

“မဟုတ်.. မဟုတ်ရပါဘူး ကိုထွေးရယ်၊ ငွေတတ်.. ငွေတတ် က အတိုးမပေးနိုင်လို့ သွားတောင်းပန်တာ ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မ အနိုင်ကျင့်လို့ပါ။ နီမကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုထွေးရယ်.. ”

နီမ ဝန်ခံလိုက်လေပြီ။

“ဟင်း.. ဟင်း.. ”

မိုးမှောင်ကတော့ နီမကိုကြည့်ကာ ပြုံးရယ်နေဆဲ.. ။ နီမက တောင်းပန်ခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝန်ခံခြင်းတစ်ဝက်နှင့် အပျော့ဆွဲဆွဲကာ နှစ်သိမ့်၏။ ‘မ’ကိုခင်၍ ‘ဥ’ကိုမင်ရှာသည့် ဖိုးထွေးဒေါသက ငွေတတ် အပေါ် စုပုံကျသွားတော့သည်။ သူမိန်းမကို အဓမ္မလုပ်သည်ဟု ဆို လာ၍.. လူအုပ်ထဲ ငွေတတ်ကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေသည်။ လူတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပုန်းဖို့ပြင်နေသည့်ငွေတတ်အား ဖိုးထွေး တွေ့ သွား၏။

ဖိုးထွေး ငွေတတ်ထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ပုလဲရှာ ရေငုပ်သမားဖြစ်သော ဖိုးထွေးခါး၌ မုတ်ကောင်ခွဲသည့်ဓားက အ ဆင်သင့်.. ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ငွေတတ်ထံ ခုန် ဝင်သွားသည်။ ထက်လွန်းလှသည့် မုတ်ကောင်ခွာဓားက ငွေတတ်၏ လည်ချောင်းသွေးကို လျက်တစ်ပြက်အတွင်း သောက်လိုက်လေပြီ။

ရုတ်ရုတ်သံသံ လူအုပ်ကလည်း တားဆီးရန် မကြိုးစားဘဲ ကိုယ့်ကိုမထိအောင် ရှောင်ပြေးနေသည့်အတွက် ဖိုးထွေးအခွင့်အ ရေးရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ စည်သူ ပြေးလိုက်ကာ.. တားဆီးသော် လည်း အချိန်မမီတော့ဘဲ ဖိုးထွေး လက်လွန်သွားတော့၏။

လူမှုကျင့်ဝတ်တွေအများကြီး ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ထား သည့် ငွေတတ်တစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲ ပိုးလိုးပက်လက် လဲနေရှာ ပြီ။

မယားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ခံရ၍ ဒေါသအမိုက်တိုက် ဖူးကာ ခုံလုံးကန်ပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့မိခြင်းက ဖိုးထွေးအား လူသတ် ကောင်ဘဝသို့ တွန်းပို့ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ခုမှတော့ နောင်တရနေလည်း အပိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နီမလည်း ငိုကြွေးကျက်မနှင့် အနားသို့ရောက် လာကာ..

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကိုထွေးရယ်၊ ခုတော့ ရှင်လည်း လူသတ်သမားဖြစ်ပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှန်း မသိ တော့ဘူး.. ။ ဟီး.. ဟီး”

“အဲဒါ.. နင့်ကြောင့်.. နင့်ကြောင့်”

“ကဲ.. ဖိုးထွေး ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးသွားပြီ၊ မင်းလက် ထဲကဓားကို ချလိုက်တော့ မုန်တိုင်းစဲမှပဲ မင်းကို ထိတ်တုံးခတ်ထား တော့မယ်”

ဖိုးထွေးလက်ထဲမှဓား လွှတ်ကျသွားသည်။ စည်သူက သက် သေခံ လူသတ်လက်နက်ကို ကောက်သိမ်းထားလိုက်၏။ လူသတ် တွေ အားလုံးရှေ့မှာ ဖြစ်သွားသည်မို့ မျက်မြင်သက်သေတွေ များလွန်း သဖြင့် ဓားပေါ်မှလက်ငွေရာက အရေးမကြီးတော့.. ။ ဦးကြာတန်

တလည်း ဖိုးထွေးအား ဆုံးမပြစ်တင်စကားဆိုသည်။

“မိုက်လိုက်တာ ဖိုးထွေးရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ များ ကိုယ့်ဘဝအပျက်ခံရတယ်လို့ ခုတော့ မင်း ထောင်နန်းစံရတော့ မယ်”

သူ့ဘဝပျက်ပြီဆိုတာ စေ့စေ့တွေး ရေးရေးပေါ်ဆိုသလို . . သိလိုက်ပြီဖြစ်သော ဖိုးထွေး၊ သူ့မိန်းမကို ဆောင့်တွန်းကာ ရှုလ်တာ ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဟာ . . ဟေ့ကောင်ဖိုးထွေး မပြေးနဲ့”

လှမ်းတားကြသော်လည်း ဖိုးထွေး မနာခံတော့၊ မုန်တိုင်း ကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ နီမလည်း ပဋ္ဌာမြေလူး ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

“ကဲ . . ဝိုင်းကူကြဦးဟေ့၊ ငတွတ်အလောင်းကို ရှုလ်တာ အောက်ထပ်ကို ပို့ရအောင်၊ သဂြိုဟ်တာတော့ မုန်တိုင်းပြီးမှ လုပ်နိုင် တော့မှာ”

ဦးကြာကန်၏ဆော်ဩမှုနှင့် ကျွန်းသားတွေ ငတွတ်ကို ရွှေ့ ပြောင်းနေရာချပေးလိုက်သည်။ အမြင်မတော်သူတို့က စောင်တစ် ထည်နှင့် အုပ်ပေးထားလိုက်ကြ၏။

“စည်သူ . . မင်း ဖိုးထွေးကို လိုက်မဖမ်းတော့ဘူးလား”

“နေပါစေဗျာ၊ ဒီကျွန်းကနေ သူထွက်ပြေးလို့မှ မရတာ၊ မုန်တိုင်းပြယ်သွားမှပဲ လိုက်ဖမ်းကြတာပေါ့”

အဖြစ်ဆိုးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့ နေရ၍ အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲကာ နွမ်းနယ်နေကြသည့်အတွက် စည် သူ့စကားကို ဘယ်သူမှ စောဒကမတက်ကြ။

မိုးမှောင်က ဆက်လက်၍ လူအုပ်နောက်ထဲမှ ခေါင်းတ လေး ပုဝတ်နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်အား လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“မောင်ချစ်ဦး . . မောင်ချစ်ဦး မင်းလိုကောင်မျိုးက ခါချည် ကောင်မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးဖြူမယ့်ကြံ ခါးကမသန်ဆိုတာ မောင် ရင့်လိုလူမျိုးကို ပြောတာပေါ့ မောင်ချစ်ဦးရဲ့၊ မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ မိန်းမနဲ့နေရတဲ့ အရသာလေးကို မက်ပြီး မိန်းမယူ ရင်တော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုကြည့်စမ်း မင်းမိန်းမခင်မြကို ဈေး ဖိမှန်မှန်မပေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းဘာအသုံးကျသလဲ . . ၊ ရသမျှပိုက်ဆံကို ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အရက်သောက်နဲ့ လောင်းက စားတွေ လုပ်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည် ဆောက်လို့ရမှာလဲ”

မိုးမှောင်ပြောအပြီး ချစ်ဦး မိန်းမဖြစ်သူကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့ကျသွားလေတော့၏။

လူကြီးတွေ သောကဝေနေသော်လည်း ဘာမှနားမလည် ကြသည့် ကလေးတစ်သိုက်က ပျော်ရွှင်စွာပင် ပြေးလွှားဆော့ကစား နေကြသည်။

ထိုကလေးအုပ်စုထဲတွင် စည်သူသား ငြိမ်းချမ်းလည်း အပါ အဝင်ဖြစ်သည်။ ရှုလ်တာထဲ လွတ်သည့်နေရာမှန်သမျှ ပတ်ပြေးကာ ဆော့ကစားနေလေ၏။ ကစားရင်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းလေး မိုးမှောင်အား ဝင်တိုက်မိသွား၏။ မိုးမှောင်က ငြိမ်းချမ်းအား ပွေ့ချီလိုက်၏။

ဒါကို အင်ကြင်းမြင်လိုက်၍ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။ မိုးမှောင်

ထံပြေးပြီး ကလေးကို ပြန်ယူချင်သော်လည်း မသွားရဲသဖြင့် စည်သူ
ထံသာ တိုးဝှေ့၍ အရောက်သွားလိုက်သည်။

“ကို. . ကိုရေ. . သားကို ဟိုလူကြီး ချီထားတယ်”

ငတွတ်အလောင်းဘေး အလုပ်ရှုပ်နေသော စည်သူမှာ
အင်ကြင်းလာပြောသဖြင့် သားအတွက်စိုးရိမ်သွားတော့သည်။

စည်သူ သုတ်ခနဲ ထပြေးတော့၏။ အင်ကြင်းလည်း ထက်
ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ မိုးမှောင်နားရောက်တော့. . .

“လာ. . လာ. . သားလေး. . လာ. . လာ”

“နေပါဦး မောင်စည်သူရဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းနဲ့ ကျုပ်က ခုမှ စကား
လက်ဆုံကျနေတာ”

“ဘဘက သားနာမည်ကို သိနေတယ် ဖေဖေ”

စည်သူ ကလေးကို အတင်းခေါ်သော်လည်းမရ၊ သားနှင့်
မိုးမှောင်က အပေးအယူမျှမျှ စကားကောင်းနေကြသည်။ သို့သော်
ကလေးချီထားသော မိုးမှောင်အနားသို့ စည်သူမကပ်ရဲသေး. .

“စောစောက ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ လူကြီးက ဘာလို့ သွေးတွေ
အများကြီး ထွက်လာတာလဲ ဘဘ”

“အင်း. . သူက မကောင်းမှုတွေ လုပ်ခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်”

“မကောင်းတာလုပ်ရင်၊ သွေးတွေ အများကြီး ထွက်တယ်
ဟုတ်လား ဘဘ၊ ဒါဆို သားတော့ ကောင်းတာပဲ လုပ်တော့မယ်”

“ဒါပေါ့. . လူကလေးရ ကောင်းမှုနဲ့ပျော်မွေ့မှ ကုသိုလ်ရ
မှာ. . ငြိမ်းချမ်းက လိမ္မာတယ်. . ရေနတ်သားလေးဖြစ်မှာ. .”

“ဟင့်အင်း. . သား. . မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရေထဲမှာနေရတာ
ချမ်းတယ်”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . မင်းကတော့ကွာ”

မိုးမှောင်နှင့်သားတို့ ကောင်းသောစကားတွေ ပြောနေကြ
သည်ဆိုသော်လည်း ခုလို ပူးကပ်ချိပြီးထားတာကို စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေ
သည့်အင်ကြင်းက ဇွတ်ပင်လှမ်းဆွဲခေါ်ရင်း. .

“သားလေး. . လာ. . လာ. . မေမေ့ဆီ မြန်မြန်လာ”

အင်ကြင်းက ဇွတ်ခေါ်နေသဖြင့် မိုးမှောင်မှာ ကလေးကို
ပြန်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက်. . မိုးမှောင်၏အကြည့်က ကျွန်းလူကြီး
ဦးကြာကန်ထံသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဦးကြာကန် ခင်ဗျားဟာ. . .”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စည်သူက စကားအစမခံတော့ ပိတ်ပင်
ထားဆီးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူတော်တော့. . ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့တော့. .

ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ လူတွေစိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ပြဿနာတွေတက်ကုန်ပြီ”

“သင်ပြုသည့်ကံ ပဲ့တင်သံ သင့်ထံပြန်လာမည်. . ကျုပ်
ချောက်လာရင် တောင်ကျွန်တစ်ခုလုံး ရေလွှမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဖွဲ့လို
ပြာလို လွင့်ရမယ်၊ ကျုပ်လာရင်. . မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ဂျိမ်းဂျိမ်းသံပါ
ကြားရလိမ့်မယ်၊ သမုဒ္ဒရာပါ ခန်းခြောက်ရမယ်. . ထက်အောက်
ခြေတွင် ကျုပ်ဝုဏ်အင် မမီရင်မသိ၊ ဇမ္ဗူအတွန့် ဘယ်သူပြိုင်လို့
ကွန်ကြမတုန်း၊ လူညွန့်ပါ တုံးလိမ့်မဟဲ့၊ လာမယှဉ်နဲ့ မိုးမှောင်တဲ့
ကွယ်”

မိုးမှောင်က ပါးစပ်မပိတ်ဘဲ ဆက်ပြောနေသည်မို့ စည်သူ
သေသထွက်သွားသည်။ သို့နှင့်ခါးကြားမှ သေနတ်ထုတ်ပြီး သေနတ်
အင်နှင့် မိုးမှောင်အား လွှဲရိုက်လိုက်၏။

၈၂ ဒေဝ

“ဒုတ်!..”

“အား!..”

“အောင်မလေးတော့... သေပါပြီ”

စည်သူရိုက်ချက်က မိုးမှောင်ကို မထိခင်မှာပင် ပြင်းထန်ပြီး မမြင်ရသည့် စွမ်းအားတစ်ခုက စည်သူရင်ဝအား ရိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် အလန့်တကြား အော်ကြဟစ်ကြ ရေရွတ်ကြနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားကြသည်။ လဲကျလွင့်ထွက်သွားသည့် စည်သူအား ဦးကြာကန်နှင့် အင်ကြင်းတို့ အပြေးထူကြရသည်။

“ကို... ကို... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“စည်သူ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး ဦးကြာကန်... ဒီလူကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စည်သူ ဇနီးနှင့်ဦးကြာကန်တို့လက်ကို အားယူထရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်စည်သူ... ဒီမှာစတုခန်းရှိတာပဲ၊ အဲဒီထဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဦးကြာကန် ပေးသည့်အကြံက ကောင်းနေသည်မို့ ထိုအတိုင်းလုပ်ရန် စည်သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားငါးယောက်ကို လက်တို့ခေါ်ယူပြီး မိုးမှောင်အား စတုခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တော့သည်။

ဒီတံခါးလောက်က မိုးမှောင်အတွက် ဘာမှမဟုတ်မှန်း သိသော်လည်း ရှဲလံတာထဲမှ ကျွန်းသားတွေ စိတ်သက်သာရအောင်

အောင်မြင်စာပေ ၈၃

သော့ခတ်ထားလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော... စည်သူလည်း နည်းနည်းတော့စိတ်သွားသည်။

အခန်း (၇)

တာအတွင်း ထိုကဲ့သို့ဖြစ်နေစဉ် မိဝေးနှင့်လွယ်မန်
မှာ လက်ချင်းတွဲလျက် မုန်တိုင်းထဲ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းနေ
ကြသည်။ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြောင့် တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြင်းထန်
တဝေါဝေါ တဝီးဝီး အသံပေးကာ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးကို ကျီစလှော်
နေသလိုရှိ၏။

“မကြီး ကျုပ်ကြောက်လာပြီဗျ၊ လေတိုက်တာကလည်း ငါ
တောင်လွင့်ပါတော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

အဝါဟာ”

“ကျုပ် မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

“လာစမ်းပါ” လွယ်မန်းရယ် မုန့်ဖိုးထပ်ပေးပါမယ်”

လေဒဏ်မိုးဒဏ် မခံနိုင်တော့၍ လွယ်မန်း ပေကပ်ကပ်လုပ်
လာသည်။ မိဝေးက ဈေးညှိပြီး ကြေးတိုးပေးမှ အင်တင်တင်နှင့်
ဆတ်လိုက်လာ၏။ လွယ်မန်း စိတ်ပျက်မည်ဆိုလည်း စိတ်ပျက်စရာ
မရှိ... ကျွန်းနေလူအများအနေနှင့် ဒီလိုရာသီဥတုက မဆန်းဟုဆို
သော်လည်း ဒီတစ်ခါမုန်တိုင်းကျပုံက ထူးခြားနေသည်။

ဒီလိုဆိုးဝါးသည့် ရာသီဥတုမျိုးမှာ မြင့်နိုင်၏ ရင်ခွင်သည်
အနွေးထွေးဆုံး အလုံခြုံဆုံးဖြစ်မည်ဟု မိဝေးယုံကြည်နေ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း မုန်တိုင်းကိုအံ့တုကာ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွယ်မန်းကြောက်သလို မိဝေးလည်း ကြောက်
နေသည်။ ချစ်စိတ်၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ကာမဂုဏ်၏ ဖြားယောင်းမှုတို့
ကြောင့်သာ မိဝေး သတ္တိတွေ့ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လျှောက်လာရင်းနှင့်ပင် ရာသီဥတုက ပိုမိုဆိုးဝါးလာ
၏။ လေတိုက်နှုန်းလည်း ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ မသေမသပ် အိမ်
အောက်သို့မှ သွပ်မိုးတွေ လန်ထွက်စပြုနေလေပြီ။ တောင့်တောင့်ဖြောင့်
ဖြောင့် အုန်းပင်များလည်း လေယူရာတိမ်း၍ ယိမ်းကနေကြပြီဖြစ်
သည်။

မိုးလေရုံးကို လှမ်းမြင်နေရပြီမို့ မိဝေးတို့ အားတက်သွား
သည်။

စေ့ထားသော ရုံးတံခါးရှေ့အရောက်မှာပင် ဘယ်ကာဘယ်

လို လွင့်ပါလာမှန်းမသိသည့် သစ်သားပြတင်းတစ်ချပ် သူတို့နားသို့
လေအရှိန်နှင့် ပြုတ်ကျလာ၏။

“ဒုန်း!..”

“အမလေး.. သောက်ပလုပ်တုတ်”

မိဝေး အော်ဟစ်ရင်း တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။

လေဒဏ်မိုးဒဏ် သက်သာရာရသွား၍ နှစ်ယောက်သား
အချမ်းပြေအောင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်းပွတ်ကာ နွေးလာ
အောင်ပြုလုပ်နေ၏။ လွယ်မန်း အချမ်းပြေသွားသည်နှင့် အထဲသို့
အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ဝေး.. ဦးမြင့်နိုင်”

အသံပေးသော်လည်း ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ ခြေလှမ်း နှစ်
လှမ်းမြောက်အရောက်တွင်.. ကြမ်းပေါ်၌ သွေးကွက်များကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

“ဟင်.. သွေး.. သွေးတွေပါလား”

“အမလေး.. ဘုရား.. ဘုရား”

သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မြင့်နိုင်
ကို တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

“ဟင်.. ဦး.. ဦး.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးရယ်”

မိဝေး မြင့်နိုင်ကိုပြေးပွေ့ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးတော့
သည်။ မနက်ကမှ လင်တော်ခဲ့ရသည့်သူက အခု အသက်မရှိတော့
လင်ရပြီး တစ်ရက်မပြည့်ခင် မုဆိုးမဘဝ ရောက်ရသည်ဆိုတော့
ငိုလို့မဆုံး ဖြစ်နေရှာသည်။ လွယ်မန်းက ပြန်မည်တက်ကဲ လုပ်နေ

၍..

“နေး.. နေပါဦး လွယ်မန်းရယ်၊ အဟင့်.. ဟင့်.. သူ့..
သူ့ကို.. မ.. ထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“မကြီးရယ် ဒါကြီးကို မထားခဲ့နိုင်ဘူးဆိုရင် မကြီး သယ်မှာ
လား၊ ကျုပ်တော့ မသယ်ဘူးနော်”

“ငါနဲ့အတူ ကူသယ်ပေးပေါ့ လွယ်မန်းရယ်”

“ဟင့်အင်း.. ကျုပ် အလောင်းတွေ မကိုင်ရဲဘူး ကြောက်
တယ်၊ သွားတော့မယ်”

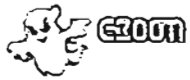
လွယ်မန်း တကယ်ပင် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“လွယ်မန်း.. လွယ်မန်း နေဦး၊ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း
မထားခဲ့နဲ့..”

မိဝေး ကြောက်ကြောက်နှင့် အော်ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် နေ
သားမကျ ဖြစ်နေသည့် မြင့်နိုင်၏ခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျ
သွား၏။ အလောင်းကြီး လှုပ်လာသည်ဟုထင်မိသော မိဝေးမှာ..
ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာခဲ့တော့၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် တပ်မက်တွယ်တာ စွဲလမ်းမှု
တွေကို အကြောက်တရားက လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပြီ။ အပြင်မှာတော့ မိုး
သက်မုန်တိုင်းက မာန်ဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် အားကောင်းနေဆဲ။ မှုန်မှိုင်း
အံ့ဆိုင်းနေသည့် မကြည်မလင်မြင်ကွင်းထဲ အားယူကြည့်လိုက်ရာ
လွယ်မန်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။

ခုမှပဲ ကြောက်ရကောင်းမှန်းသိလာသော.. မိဝေးတစ်
ယောက် လောလောဆယ်မှာ အားကိုးရာဖြစ်သည့် လွယ်မန်းကိုသာ
အသံကုန်အော်ခေါ်နေမိသည်။

“လွယ်မန်း.. လွယ်မန်းရေ.. ငါ့ကိုစောင့်ပါဦး”

ကောင်းကင်လေထုအတွင်းမှာတော့ သစ်ကိုင်းအကျိုးအပဲ့များ အုန်းလက်များ၊ အိမ်မိုးသွပ်ပြားများ ပလူယုံအောင် လွင့်မျောနေသည်။ မိုးသံလေသံကြားမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားမိသဖြင့် လွယ်မန်းအပြေးရပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ မကြီးမိဝေး ဒဿီဒယိုင်နှင့် ပြေးလာတာ မြင်ရ၏။

“မြန်မြန်လာခဲ့ မကြီးရေ.. လေက ပိုထန်လာပြီ”

ဖြစ်ချင်တော့ လေထဲ၌လွင့်ပျံနေသည့် သွပ်ပြားတစ်ချပ်က မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ မိဝေးထံ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာလေ၏။ ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်သံကြားမိ၍ မော့ကြည့်လိုက်သောမိဝေးမှာ သွပ်ပြားကို လည်စင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဝိုး!.. ဖြောင်း!.. ”

“အား!.. ”

အသံနက်ကြီးနှင့် တစ်ချက်အော်လိုက်ရင်း လည်ပင်းကို စုံကိုင်ကာ ပန်းထွက်လာသော သွေးများကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး.. မိဝေး ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် လွယ်မန်းမှာ ကူညီဖို့ပင် စိတ်မကူးတော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးတော့သည်။

ပြေးရင်းလွှားရင်း ကောင်းကင်၌ ဝဲပျံနေသော သွပ်ပြားပုံများ၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ရှောင်ရတိမ်းရသေးသည်။ အသက်လူပြေးလာရသော လွယ်မန်း ရှုလ်တာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ.. မောဟိုက်နေချေပြီ။ မုန်တိုင်းဒီရေလွတ်အောင် ဆောက်ထားသည့်

လှေကားအထစ်သုံးဆယ်ကျော်ကို မောကြီးပန်းကြီး တက်လှမ်းလာခဲ့ပြီးနောက်.. လွယ်မန်း ခူးတုပ်လဲကျသွား၏။

“ဟင်.. ဟေ့ကောင် လွယ်မန်း၊ မင်းဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ အရေးထဲမှကွာ.. လာ.. လာ.. ဝင်၊ အထဲကို မြန်မြန်ဝင်”

ဦးကြာကန်နှင့် စည်သူတို့ လွယ်မန်းအား တွဲထူကာ အထဲသို့ ဆွဲသွင်းကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးသည်ကို ချက်ချင်းမဖြေနိုင်..

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“မ.. မကြီးမိဝေး အဖော်ခေါ်လို့ မိုးလေရုံးက ဦးမြင့်နိုင်ဆီသွားတာ”

“ဒါဆို မိဝေးရော”

“သူ.. သေ.. သေပြီ၊ အပြန်မှာ လေနဲ့အတူပါလာတဲ့ သွပ်ပြားက.. သူ့.. သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်သွားတာ၊ ဦးမြင့်နိုင်လည်း မိုးလေရုံးမှာ.. သေ.. သေနေပြီ”

“ဟင်”

သူတို့မေးသမျှကို လွယ်မန်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ဖြေကာ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စည်သူ”

“ဟူး.. သတင်းအတိအကျရမှတော့.. သွားကြည့်ပြီး စစ်ဆေးအတည်ပြုရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြည့်ရအောင်၊ ကဲ.. အောင်တိုးနဲ့ငါနားတို့ လိုက်ခဲ့ကြစမ်းကွာ”

မိုးမှောင်ကြောင့် ရှုပ်ထွေးခဲ့သည့် ရှုလ်တာထဲမှ အခြေအနေ

တ အေးမယ်မှမကြံသေး နောက်ထပ်ပြဿနာတွေက တိုးလို့လာနေ
၏။ ငါ့မှောင် ရောက်လာခြင်းသည် သူတို့ကျွန်းအတွက် တကယ့်ကို
တံဆိပ်မှောင်ကျခြင်းဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ရဲလ်တာထဲမှလူများအား မှာစရာရှိတာမှာပြီး စည်သူတို့
လေးယောက် မုန်တိုင်းထဲ ထွက်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

အပြင်မှာတော့ မိုးသည်းလေထန် လှိုင်းတွေက မာန်ဖီနေ
ဆဲ...။

အခန်း (၈)

စည်

သူတို့အုပ်စု ထွက်သွားပြီးနောက် ရဲလ်တာထဲတွင်
ခေတ္တခဏတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်တော့
လည်း ကိုယ့်ဘေးနားကလူအချင်းချင်း လက်တို့ကာ တီးတိုးစကား
စရာမှ ကျွက်စီကျက်စီဖြစ်ကာ ဆူညံစည်ဝေလာပြန်သည်။

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ ဒီကျွန်းမှာ
လူလာဖြစ်တာ နှစ်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ. . . တစ်နေ့တည်းမှာ လူတွေတစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနေတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပေါင်တော်”

“ဟုတ်တယ်.. မုန့်တိုင်းက ယုတ်ပတ်လိုက်ပုံများ ဩချ၊
လောက်တယ်”

“ဟုတ်ပေါင်ဗျာ.. ဟောဟိုအခန်းထဲက မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူ
ကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံရတာပါ”

“တော်စမ်းပါ ကိုရွှေမန်းရယ်၊ မိုးမှောင်ကို စိတ်နဲ့တောင်
မပြစ်မှားနဲ့ မြေပွေးကိုက်သွားမယ်၊ ရဲအုပ်စည်သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
လဲဆိုတာ တွေ့ကြတယ်မို့လား”

ယောက်ျားဝိုင်းတွေရော အမျိုးသမီးဝိုင်းတွေပါ တွတ်ထိုး
နေကြ၏။

“မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူကြီးက အရှုပ်ထုပ် ဖြည်လိုက်တာ၊ နီမ
တော့ အရှက်ကွဲပြီး ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး”

“တိုးတိုးပြောပါဟယ်.. နီမ ကြားသွားပါဦးမယ်”

“ကြား.. ကြားအေ.. ဟုတ်တာပြောတာပဲ၊ သူ ဖင်မငြိမ်
လို့ ဖိုးထွေးလည်း ဝရမ်းပြေးဖြစ်ရပြီ၊ ငထွတ်လည်း ကာလနာတိုက်
သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို.. ဟို မိုးလေလူကြီးသေတာနဲ့ မိဝေး လည်ပင်းပြတ်
တာကျတော့ရော”

“ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာလိုလိုပါအေ၊ စည်းမောက်
လို့ မီးတောက်သွားတာ နေမှာပေါ့”

ထိုစဉ် နောက်နားဆီမှ ဆွဲကြလွဲကြ အော်ကြဟစ်ကြသည့်
အသံများထွက်လာ၍ အားလုံး၏အာရုံက ထိုနေရာသို့ ရောက်သွား
၏။ အော်ဟစ်ငိုလိုကာ အတင်းရုန်းကန်နေသည့် နီမအား အင်ကြင်း
နှယ်နှင့် အခြားနှစ်ယောက်က ဖျောင်းဖျန်းချကာ တားဆီးနေတာ

တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“မသွားပါနဲ့ နီမရယ်၊ မိုးရောလေပါ ကျနေတာကို”

“ကျုပ်လင် ဖိုးထွေး အထင်လွဲသွားတာတော့၊ ကျုပ်.. သွား
ချော့မှဖြစ်မှာ”

“ဖိုးထွေးက စိတ်ဖောက်သွားပြီ နီမရဲ့၊ ငထွတ်ကို သတ်လိုက်
တာ နင့်မျက်စိအောက်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ နင့်ကိုပါ ရန်ရှာနေပါမယ်
ဟယ်”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပေးပါ၊ ဖိုးထွေး
က ကျုပ်စကား နားထောင်ပါတယ်၊ ချော့ပြောရင် ရပါတယ်တော့”

“ခက်လိုက်တာ နီမရယ်၊ နင့်မှာ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့လေ၊ ကိုယ်
ဗိုက်ထဲကဟာလည်း ကိုယ်သနားဦး”

ထိုအခါမှပဲ နီမ စိတ်လျော့သွားဟန်နှင့် ထိုင်ချကာ မျက်နှာ
ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ကြူကြူပါအောင် ငိုနေလေ၏။ ဝိုင်းဆွဲတာ
တားကြသူများလည်း မောသွားဟန်နှင့် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်
နားလိုက်ကြသည်။

ထိုသို့အာရုံကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားခိုက်တွင်မှ.. နီမက
ရုတ်တရက်ထပြေးကာ ရှုံ့လ်တာအောက်သို့ ဆင်းပြေးလေတော့
သည်။

“ဟယ်.. နီမ.. နီမ”

“ဒုက္ခပါပဲ လိုက်ကြဦးလေ”

“အို.. လေထဲမိုးထဲ ဘယ်သူက လိုက်ချင်မှာလဲ၊ ကိုယ်တို့
ကိုယ်ရှာတဲ့ဟာမ သွားပါစေ”

“ကိုရွှေမန်း.. နီမက တော့်သမီးလေ.. တော်လိုက်သွားမယ်”

လား”

“အို. . ဒီလောက်မိုက်တဲ့ သမီး၊ ဒင်းထိုက်နဲ့ဒင်းကံ ရှိပစေတော့”

ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ဥပက္ခာပြုလိုက်ပြီမို့ ကျန်သူတွေလည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးသူများ ဖြစ်သလို၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သားတောင်ချင်းဖို့လည်း ဝန်မလေးသည့် သတ္တဝါများသာ ဖြစ်သည်လေ. . ။

ရှဲလ်တာအတွင်း ထိုသို့ဖြစ်ကျန်ခဲ့စဉ် ကိုယ်ဝန်နှင့်နီမမှာ မိုးထဲလေထဲ မုန်တိုင်းထဲတွင် လင်ပျောက်ရှာ ခရီးထွက်လာ၏။ ကျန်းပေါ်မှာ ရှဲလ်တာမှလွဲပြီး မုန်တိုင်းခိုရာ အဆောက်အအုံဟူ၍ သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။ ရဲကင်း၊ မိုးလေရုံးလောက်သာ အုတ်တိုက်များဖြစ်ပြီး ဒေသခံအိမ်များက ခြေတံရှည်သစ်သားအိမ်များသာဖြစ်၏။

နီမ ဦးစွာသွားရှာကြည့်သည်က အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ရဲကင်းသာဖြစ်သည်။ အားလုံး မုန်တိုင်းရှောင်နေကြသည့်မို့ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိ။

ငါးခြောက်လမ်းသော ဝါးကြောဖျာတွေ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးတွေ အိမ်မိုးသွပ်တွေက နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက်. . ။

သူတို့တွေကလည်း ငြိမ်သက်နေကြသည် မဟုတ်၊ လေယူရာလိုက်ပါ ရွှေ့လျားနေသည်မို့ မထိခိုက်မိအောင် သတိထားရှောင်တိမ်းနေရသည်။ အန္တရာယ်တွေရှောင်တိမ်းရင်း မိုးထဲလေထဲ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နီမ ရဲကင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာတွေ တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်. . စခန်းမှာလည်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ ရှုပ်ပွလို့ပါ

လား”

ပွင့်ထွက်နေသော အချပ်ခန်းတံခါးကို လှမ်းကြည့်ရင်း နီမ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့. . အောင်ဆင့်အလောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

“အမလေး! . . လူ. . လူ. . လူသေကြီး”
မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မော့ကြည့်နေသလိုပုံစံဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့် အောင်ဆင့်အလောင်းကြီးကြောင့်. . . သွေးပျက်လုမတက်ကြောက်လန့်သွားသော နီမ. . ရဲကင်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

မိုးရေထဲမှာပင် နီမ ချွေးစေးတွေပျံ့လာ၏။ အလန့်တကြားနှင့် ပြေးလာခဲ့ရာ ဘုံဆိုင်နားသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြေပြင်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးလာသည့် သွပ်ပြားတစ်ချပ်ကို ရှောင်လိုက်စဉ် နီမ ချော်လဲသွား၏။

“အွတ်! . . ခွပ်! . . .”
နီမ မှောက်လျက်လဲကျသွားစဉ်. . သစ်တုံးတစ်တုံးနှင့် နဖူးဆောင့်မိကာ သတိလစ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၉)

မထက် ကြုံပြီးထွက်သွားကြသော စည်သူ၊ အောင်တိုး၊ ငမန်းနှင့် ဦးကြာကန်တို့ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ရင်ဘောင်တန်းရင်း လေစီးကြောင်းထဲမှ အန္တရာယ်များကို မျက်စိလျင်လျင် ကြည့်ရင်း ရှေ့တိုးလျက်ရှိကြသည်။

မိုးလေရုံးကို လှမ်းမြင်ရသည့် အကွာအဝေးသို့ အရောက်တွင် သေချာပိတ်မထားသော ရုံးတံခါးလေးက လေတိုးတိုင်း လှုပ်ယမ်းနေသည်။ စည်သူ ရုံးထဲလှမ်းဝင်လိုက်သော်လည်း ဦးကြာကန်၊

အောင်တိုးနှင့် ငမန်းတို့ အပေါက်ဝမှာရပ်ရင်း အထဲဝင်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေကြသည်။

စည်သူမှာတော့ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မို့ အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့၏။ ဦးစွာ ဖရိဖရဲမြင်ကွင်းကို သတိပြုမိသည်။ ထိုစဉ် အက်တက်တက်ရှုတတ် အသံမျိုးကြားလိုက်ရ၍ စည်သူလန့်သွားကာ အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှဲ့ . . ရှဲ့ . . ရှဲ့ . . ကျွီ . . ကျွီ . . ငါက ကြွေးတောင်းဖို့လာတာ . . အကြွေးရမှ ဒီကပြန်မှာ . . ရှဲ့ . . ရှဲ့”

ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျနေသည့် အသံဖမ်းစက်မှ အသံများဖြစ်သည်။ တရှဲ့ရှဲ့ ထွက်ပေါ်နေသည့် အသံက နားကြပ်မှဖြစ်ပြီး မိုးမှောင်မြောနေကျစကားများဖြစ်သည်။ စည်သူ နားကြပ်ကို ကောက်ယူ ဩဇာလိုက်၏။

“ရှဲ့ . . ယက်သဲ့ကြားငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး . . ကြောင်ကစား၊ ငါးပါးပဉ္စလီ လုံခြုံအောင်ထိန်းနိုင်မှ တော်ကာကျလိမ့်မနော် . . ရှဲ့ ခု . .”

“အဲဒါ . . . မိုးမှောင်အသံ မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက်ထွက်လာသည့် စကားသံကြောင့် . . . စည်သူ ဆံပင်တွေပင် ထောင်ထသွားတော့သည်။ ပြီးမှ . . ကြောက်စိတ်ကို ဆီးရင်း အပေါက်ဝမှ ဦးကြာကန်ဘက်လှည့်ကာ . .

“ဟုတ်တယ် ဦးကြာကန်၊ ဖြစ်သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေအား ထုံး မိုးမှောင်နဲ့ ဆက်နွှယ်နေတာတော့ အထင်အရှားပဲ”

“ဒါနဲ့ မြင့်နိုင်ကိုရော တွေ့ပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး”

စည်သူ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ ထိုင်ခုံအကွယ်တွင် မြင့်နိုင်ငံ အလောင်းကိုတွေ့ရ၏။ စည်သူ အလောင်းကိုစစ်ဆေးကြည့်၏။

မသေခင်မှာ ဝေဒနာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ခံစားခဲ့ရဟန် နှင့် ဗွက်နှာကြီးကလည်း ရှုံ့မဲ့လို့နေသည်။ စေ့စေ့တွေးတော့ ရေးနေ မှီ ဆိုသလို . . မြင့်နိုင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာသတ်သွားခြင်း တော့မဟုတ်၊ သူ့ဘာသာ သူသတ်သေသွားခြင်းပင် . . ။

“ဟေ့ . . စည်သူ စစ်ဆေးပြီးရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်ကွာ ဒီမှာနေရတာ မသတိဘူး၊ သွေးညှိနဲ့ကလည်း မွန်ထူနေတာပဲ”

“အင်း . . ဒီလိုနေမျိုးတွေ ထပ်ပြီးမကြုံတွေ့ပါရစေနဲ့”

စည်သူတို့ တီးတိုးညည်းညူ ဆုတောင်းရင်းနှင့်ပင် ရှုလ်တာ သို့ပြန်ရန် မုန်တိုင်းထဲ တိုးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသတ်ပြီးထွက်ပြေးလာသော ဖိုးထွေး . . အရက်ငဲ့ထားသည့်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ . . တစ်ချိန်ထိုး မော့ချပစ် လိုက်၏။ ဘယ်သူမှမရှိတော့သည့်ဘုံဆိုင်မှ အရက်တစ်ပုလင်း ယူ လာခဲ့ရာ ဖင်ကပ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ရင်အပူကို အရက်ပူနှင့် တန်ပြန်သော်လည်း သက်သာရာမရခဲ့။ ဖိုးထွေး ကြေကွဲဝမ်းနည်းမ ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“တောက်! . . လုပ်ရက်လိုက်တာ နီမရာ၊ ငါ့မှာတော့ နင့်တို့ ချစ်လိုက်ရတာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငတွတ်ကို ဓားစာကျွေးလိုက်ရတာကိုတော့ သူ အားရသည်။ ခေါင်းထဲက ထုတ်မရသည့်အကြောင်းတွေ ပြန်ပြန် တွေးရင်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်နှင့်အတူ ဒေါသက အကင်းမသေ ဖြစ်ရ သည်။

ဒါတွေကို မေ့ချင်လို့ အရက်သောက်ခါမှ တစ်လုံးကုန်တာ တောင် မမူးသေး၍ ပိုပြီးဒေါသထွက်နေလေ၏။ ထို့နောက် အရက် ထပ်ယူရန် ဘုံဆိုင်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဖိုးထွေး ဘုံဆိုင်နားရောက်တော့ ဖိုးရေထဲ မိန်းကလေးတစ် ယောက် လဲကျနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သွားကြည့်တော့ . .

“ဟင်! . . နီမ . . နီမ”

သူမိန်းမ နီမ ဖြစ်နေသည်မို့ ဖိုးထွေးပွေ့ထူကာ မရပ်မနား ခေါ်ကြည့်မိ၏။ နီမက မလှုပ် . . ၊ ဖိုးထွေး အသက်ရှူမရှူ စမ်းကြည့် တော့ အသက်ရှူနေသေးတာ သိရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် နေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေပြာနေသည်မို့ လက်ကျန်သံယောဇဉ်နှင့် . . ပွေ့ ချီကာ မိုးလေလွတ်ကင်းရာ ဘုံဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ နွေးနွေး ထွေးထွေး ဖြစ်စေရန် စောင်တစ်ထည်ရှာ၍ ခြုံထားပေးလိုက်သည်။

လူမရှိသော ဒေါ်ဆွဲမိဆိုင်ထဲ သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်သလို လုပ်နေတာကိုသာ ထိုမိန်းမကြီးသိလျှင် မိုးမီးလောင်အောင် ပွဲကြမ်း မှာ မြင်ယောင်မိသေး . . ။ ဖိုးထွေး ပြုံးမိသည်။

ပွဲကြမ်းချင်လည်းကြမ်းတော့၊ တန်အောင်လုပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်ပြီး မဲခေါင်တစ်လုံးနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်တစ်တွဲ ဆွဲကာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်သောက်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟင်း . . အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ်”

သတိရသည်နှင့် ဆောင့်မိသည့်ဒဏ်ရာက တစစ်စစ်နှင့် နာလာသည်။ လင်ဖြစ်သူ ဖိုးထွေးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် နာကျင်တာ တွေပင် ပျောက်လို့သွား၏။

“ကိုထွေး . . ကိုထွေး . . ”

ဖိုးထွေး၏ ခြေသလုံးအား ပြေးဖက်ကာ နီမ ခေါင်းတိုးဝင် တော့သည်။ ဖိုးထွေးကတော့ ငုံ့ပင်မကြည့်ပဲ အရက်သောက်မပျက် ပင်...

“ကိုထွေးရယ်... ရှင့်အပေါ် ကျွန်မ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး။ အခုဟာက ငတွတ် အနိုင်ကျင့်လို့ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အနိုင်ကျင့်တာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာ နေပြီလဲမှ မသိတာ...”

ပြောပြီး နီမကို သူ့ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ပေါင်းလာတာ နှစ်အ တော်ကြာလာပြီဆိုသော သံယောဇဉ်လေးက ဖိုးထွေးစိတ်ကို ဖြေ လျော့ပေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှဲလ်တာစတီခန်း၌ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် မိုးမှောင်မှာ တရားကျင့်သလို ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာ သည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ညာလက်ကို လေထဲ၌ ပစ္စည်း တစ်ခုအား လှမ်းကိုင်လိုက်သောပုံစံ လုပ်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဖိုးထွေးမှာ ခုံပေါ်မှ အရက်ပုလင်းအား ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ မိုးမှောင်လုပ်သမျှကို ဖိုးထွေး လိုက်လုပ်နေရခြင်းပင်။ တခဏအတွင်း အသိစိတ်တို့ လွင့်ပျောက် သွားကာ မိုးမှောင် လက်မြှောက်လိုက်သလို ဖိုးထွေးလည်း ပုလင်းကို ကိုင်မြှောက်လျက် နီမခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမည်အပြု...။

“ကိုထွေးရယ်... ကျွန်မမှားခဲ့ပါတယ်”

ခြေသလုံးဖက်ကာ ခေါင်းဝပ်ထားရင်းက နီမအသံ ထွက် လာသည်။ ပုံစံက နီမ ခေါင်းစင်းပေးနေသော အနေအထားဖြစ်၏။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုထွေးရယ်”

မော့မကြည့်ဘဲ ပြောနေရှာသော နီမ စကားသံကြောင့်... ပုလင်းကိုင်မြှောက်ထားသော ဖိုးထွေးမှာ သတိပြန်ဝင်လာ၏။

ပုလင်းကို ခုံပေါ်ပြန်ချလိုက်ရင်း နီမခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ် ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘုံဆိုင်တံခါးဝသို့ ဖိုးထွေး ထသွားလိုက်သည်။

အပေါက်ဝအရောက် လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“နောက်မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ကွာ...”

ဖိုးထွေးပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့စီးကျလာပြီး ဘုံဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ မိုးရွာထဲသွား ရပ်နေတော့သည်။

“ရှိုး!... ရှိုး!...”

နီမလည်း လင်ဖြစ်သူကို လိုက်ကြည့်နေရာမှ အသံလာရာ ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း...။ အဖျား တကြမ်းပြင်နှင့်ထိကာ... လေထဲတွင် ထောင်လျက်သားလေး ရှိနေ သည်။

“ဟင်!”

နီမ အံ့သြသွား၏။ ထိုတုတ်ကောက်၏ လက်ကိုင်ဂေါက်မှာ မြွေခေါင်းရုပ်ပုံစံဖြစ်ပြီး အသက်ဝင်လှသည်။ ထူးခြားနေသည်က ထိုတုတ်ကောက် ထောင်နေခြင်းပင်...။

မြွေခေါင်းရုပ်လေးမှာ လှုပ်ရှားလာပြီး အသက်ဝင်လာ၏။ နီမကြည့်နေရာက အညှို့ခံလိုက်ရသူတစ်ယောက်လို ငြိမ်ကျသွား သည်။ ထို့နောက် နီမခြေထောက်တွေက တုတ်ကောက်ဆီသို့...

သူကိုယ်တိုင် အားထုတ်သည်မဟုတ်ပါဘဲ မြွေရုပ်လက်တို့က တုတ်ကို ကိုင်မြှောက်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ နီမ တို့ယ်ထဲ

တစ်စုံတစ်ယောက် ပူးကပ်ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ အသိမဲ့စွာ လှုပ်ရှားလေတော့သည်။ လက်ကိုင်တုတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ကာ လင်ဖြစ်သူ ဖိုးထွေးအားရိုက်ရန် တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

မိုးမှောင်မှာလည်း စတိုခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ကိုင်ထားသောပုံစံနှင့် အမူအရာတွေ လုပ်နေလေသည်။

နီမကလည်း မိုးမှောင် ပုံစံအတိုင်း...

ကာလဝိပါတ် နောက်ပိုးတက်ဆိုသလို... ဒီတစ်ခါ သားကောင်ဖြစ်ရသူက ဖိုးထွေးကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၏။ မိုးမှောင်က ချိန်ရွယ်ထားသည့် လက်နှင့်လွှဲရိုက်လိုက်စဉ်... နီမကလည်း ဖိုးထွေး၏ အုတ်ဆက်အား နောက်မှ မြွေခေါင်းတုတ်နှင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဖြောင်း!.. ဖြောင်း!..”

“အား!..”

ရိုက်ချက်က ဆင့်ကာဆင့်ကာနှင့် မိုးရေထဲလဲကျသွားသော ဖိုးထွေးအား အသေရိုက်နေသလို ရိုက်နှက်နေတော့သည်။ မိုးရေနှင့် အတူ ဖိုးထွေးခေါင်းမှ သွေးတွေအိုင်ထွန်းအောင် စီးကျလာလေသည်။

လူတစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွားသည့်အဖြစ်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသူဟူ၍ မိုးမှောင်တစ်ယောက်သာ ရှိမည်ထင်သည်။ နီမ လက်ချက်နှင့် ဖိုးထွေးအသက်ထွက်သွားရသည့်အဖြစ်အား ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရသည့်အလား စတိုခန်းထဲ၌ ရယ်မောနေလေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

မိုးမှောင်၏ ရယ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည့် ရှိလ်တာထဲမှ လူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် နီမမှာ ပူးဝင်နေသည့်အရာ ထွက်သွားသကဲ့သို့ သတိပြန်ဝင်လာ၏။ နီမ မောတိုက်နှမ်းနယ်တုန်ယင်နေရှာသည်။ ချက်စီရှေ့တွင် သွေးအိုင်ထဲလဲနေသော လင်တော်မောင် ဖိုးထွေးကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင်...

“ဟင်!.. ကို.. ကိုထွေး၊ ဘယ်.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုထွေးရယ်”

နီမ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် သူ့လက်ထဲမှ မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်ကို သတိပြုမိသွား၏။ ပီပီပြင်ပြင် ထုလုပ်ထားသည့် မြွေရုပ်၏အစွယ်မှ သွေးတစက်စက် ကျနေတာကိုပါ မြင်လိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ကိုထွေးကို ငါ ဒီတုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်မိတာပေါ့”

နီမ အလန့်တကြားနှင့် တုတ်ကိုလွှတ်ချလိုက်၏။

နီမ ဖိုးထွေးအား ကြေကွဲမှုများနှင့် ပွေ့ထားမိသည်။

“ကိုထွေး.. ကိုထွေး.. အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

စောစောက ငတွတ်ဆိုသူကို ရက်စက်စွာသတ်ပစ်ခဲ့သော ငိုထွေးမှာ နေ့မကူးခင်မှာပင် အသက်တစ်ချောင်းကို ပြန်လည်ပေးဆပ်သွားရလေသည်။

အခန်း (၁၀)

စည်

သူတို့အုပ်စု မိုးထဲလေထဲ ချွေးမစို့သော်လည်း...
စိတ်မောလူမောနှင့် ဘုံဆိုင်ရှေ့မှအဖြတ် သွေးအိုင်ထဲလဲကျနေသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလောင်းကိုကြည့်တော့...
ဖိုးထွေးဖြစ်နေ၏။ ဘုံဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်တော့ နီမကိုတွေ့၏။ မျက်လုံး
ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည့်နီမက ဘာ
အဖြေမှမပေးဘဲ မရပ်မနား ငိုကြွေးနေရှာတော့သည်။
နီမ လက်ညှိုးထိုးပြရာ အခန်းထောင့်ကိုကြည့်တော့ သွေး

စွန်းနေသော မြွေခေါင်းရုပ်လက်ကိုင်တုတ်ကို တွေ့သွားသည်။ မြွေ
ခေါင်းနှုတ်သီးနှင့်အစွယ်တွင် သွေးစွန်းလျက်ရှိသဖြင့် လူသတ်လတ်
နက်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုလို့ ရသွားသည်။

“ဒီတုတ်ကို စခန်းက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တာပါ။ ဘယ်
လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

“ဆုတောင်းလို့မှ မဆုံးသေးဘူး တစ်ယောက်ထပ်ပြီး အ
သတ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုအကုသိုလ်တွေမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“ကဲ... ဒီမှာက သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး...
ရှဲလ်တာကို ပြန်ကြရအောင်”

စည်သူပြန်ဖို့လောဆော်လိုက်၏။
သို့နှင့်... ရှဲလ်တာသို့အရောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်

ဝိုင်းမေးကြ၍ အခြေအနေကို အကျဉ်းချုံး ပြောပြလိုက်၏။ အားလုံး
ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ရှဲလ်တာအလယ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ အရေးပေါ်အစည်းအ
ဝေးတစ်ခု ကျင်းပဖြစ်သွားသည်။ အစိုးရိမ်လွန်ကာ အကြောက်ပိုနေ
ကြပြီဖြစ်သည့် ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
အကြံပေး ဆွေးနွေးကြ၏။

“ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် အားလုံးတဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့
သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြ
ဦး”

“ဒါတွေအားလုံး ဟိုမိုးမှောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကြောင့် ဖြစ်တာ”
“သူလိုချင်တာပေးလိုက်မှ ရန်အေးမယ်ထင်တယ်”

“သူက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ တတွတ်တွတ် ပြောနေတာက တော့.. သူလိုချင်တာရမှ ဒီကျွန်းက ပြန်မှာဆို”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးနေသော်လည်း သေချာရေရာသည့် အဖြေကမထွက်၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာပဲ အဖတ်တင်သွားသည်။

“ကဲ.. တော်ကြစမ်းကွာ၊ မိုးမှောင်ကြောင့် အကူသိုလ်ဝင်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာသလောက်ပဲ၊ ဒီတော့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး မေးကြမလား”

ကျွန်းလူကြီး ဦးကြာကန်က အားလုံးငြိမ်နေကြရန် အချက်ပြပြီး.. ဖြေရှင်းရန် လမ်းကြောင်းတစ်ခု ချပြလိုက်သည်။

“ဟာ.. သူထွက်လာရင် တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထောက်ခံသူ ကန့်ကွက်သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်ပြောကြသဖြင့် ရှုလ်တာထဲ ဆူညံသွားပြန်သည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေမည်ဆိုပါက ရေရာသောအဖြေ ထွက်လာနိုင်စရာမရှိသည်မို့ စည်သူ ဝင်ပါရပြန်သည်။

“ကဲ.. ကဲ.. မိုးမှောင်ကိုထုတ်ပြီး မေးချင်တဲ့သူနဲ့ ဒီအတိုင်း ချုပ်ထားချင်တဲ့သူ နှစ်ဖက်ကွဲနေတော့ မဲခွဲဆုံးဖြတ်ကြမယ် အများသဘောပေါ့”

စည်သူအဆိုကို သဘောတူကြသည့်အတွက် ဆန္ဒနှစ်ခုကို တစ်လှည့်စီ လက်ထောင်ပြခိုင်းကာ အဆုံးအဖြတ်ယူလိုက်သည်။ မိုးမှောင်ထွက်လာပြီး.. သူတို့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လျှောက်ပြောမှာ ကြောက်နေကြသဖြင့် ဒီအတိုင်း ဆက်ချုပ်ထားချင်သည့် အုပ်စုက

မိုချားသည်မို့.. ထိုဆန္ဒကိုပင် အတည်ပြုပြီး လူခွဲလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါမှပဲ စည်သူလည်း ခဏနားခွင့်ရကာ မနက်စာနှင့် ညစာ ထမင်းနှစ်နပ်ပေါင်းပြီး စားခွင့်ရတော့၏။

“တစ်နေကုန်ပင်ပန်းနေတော့ စားလို့ရောဝင်ရဲ့လား ကို”

“စိတ်ပင်ပန်းလို့ စားတောင်မစားချင်ဘူးတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ သားအိပ်သွားပြီလား”

“အိပ်သွားပြီ ကို”

“အင်း.. ကလေးတွေပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဘာအပူအပင်မှ မရှိကြဘူး”

“အင်ကြင်းတို့ ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား၊ သားကို ဟိုလူကြီးချီထားတုန်းက အင်ကြင်းဖြင့် နှလုံးသွေးရပ်သွားမလားတောင် ထင်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်ရောပဲ၊ တကယ်လို့ မိုးမှောင် ထွက်လာရင် သားကိုသေချာထိန်းထားနော်၊ သူ့အနား မသွားမိစေနဲ့..”

“အင်းပါ ကိုရယ်”

စည်သူတို့လင်မယား ထမင်းစားရင်း စကားစမြည် ပြောနေစဉ် ဦးကြာကန်မှာလည်း တစ်နေကုန် မိုးမိခဲ့သည်မို့ ‘ဟပ်ချီး ဟပ်ချီး’ ဖြစ်နေ၏။ အသက်ငယ်ငယ် ဇနီးချောလေး တင်ရီမက လင်တော်မောင် ကျွန်းလူကြီးအား နှိပ်နယ်ပြုစုပေးနေသည်။

“မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူကြီးက အကြားအမြင် ရနေသလား မသိဘူးနော်၊ အားလုံးအကြောင်းကို သိနေသလိုပဲ”

“အလကားပါဟာ”

“အလကား မလုပ်နဲ့.. သူပြောသမျှ အမှန်တွေပဲ မဟုတ်

လား သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ခဲ့တဲ့သူအားလုံး အရေခွံကွာ
ကျတုန်တာလေ”

“ဗေဒင်ဆရာလားမှ မသိတာ”

“မတော်လို့ ရှင့်အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“တင်ရီမရယ် ကျွန်တော်လေးနဲ့ နေစမ်းပါ။ တို့အကြောင်းတော့
သူ မပြောလောက်ပါဘူး။ ကဲ. . ကဲ. . ငါပင်ပန်းလှပြီ အိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်. . ”

ဦးကြာကန် ခင်းထားသည့် အိပ်ရာတွင် ဝင်လှဲလိုက်သည်။
တင်ရီမက အလိုက်သင့် စောင့်ခြံပေးလိုက်၏။ အချိန်ကြာလာသည်
နှင့်အမျှ ရှဲလ်တာထဲမှ အသံဗလံတို့ တိုးတိတ်သွားတော့သည်။ စိတ်
ပန်းလှပန်းနှင့်မို့ အတော်များများ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ လူသံတိတ်
သွားတော့ အပြင်က မိုးသံလေသံက ပိုဆူညံလာ၏။

အိပ်ပျော်နေသူတွေရှိသလို အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေသူ
တွေလည်း ရှိသည်။ ငြိမ်နေသူများထဲတွင် ဦးကြာကန်လည်း အပါအ
ဝင် ဖြစ်သည်။ တင်ရီမပြောစဉ်က ဘာမှမဖြစ်သလို တည်ငြိမ်ဟန်
ဆောင်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ သူတွေ့ပူနေပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးမှောင်
သာ သူ့အကြောင်းတွေ ဖွင့်ချလိုက်ပါက. . ဒီကျွန်းမှာ ဆက်ပြီးလူကြီး
လုပ်လို့ရတော့မည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။

သူကလည်း သူပဲကိုး၊ သူ့လုပ်ရပ်တွေ လွန်ခဲ့မှန်း သူလည်း
သိသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အိပ်မရသည့် ညပေါင်းများစွာကို
ရင်ဆိုင်နေရဆဲလည်း ဖြစ်၏။ ဦးကြာကန် အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းသ
တိရကာ တဟင်းဟင်း သက်ပြင်းချနေရသည်။

ဦးကြာကန် ဒီထော်ပိုင်ကျွန်းတွင် သူကြီးဖြစ်ရခြင်းက သူ့
ဖခင်ထံမှ ဒီရာထူးကို အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်၏။ ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့
မှာ. . .

“ကိုကြာကန် ကျုပ်ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာတုန်း မတင်မော်”

“ဟိုလေ. . ကျုပ်ညီမ အသုဘလည်း ရက်လည်သွားပြီ ဆို
တော့. . ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ တူမလေးကို အိမ်ခေါ်ထားရင် ကောင်းမ
လားလို့”

“ဪ. . ဒါလား၊ ခေါ်ထားချင်ရင် ခေါ်ထားပေါ့၊ ‘ဉာတ
ကာနဉ္စ သင်္ဂဟော’တဲ့. . အဆွေအမျိုးဆိုတာ စောင့်ရှောက်ကောင်း
ပါတယ်၊ တို့မှာလည်း သားထောက်သမီးခံမှ မရှိဘဲဟာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာတော်. . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

နောက်နေ့မှစ၍ မယားဘက်မှတူမ အိမ်သို့ရောက်လာလေ
သည်။ ကွယ်လွန်သူ ခယ်မ၏သမီးလေးကို ဦးကြာကန် သမီးရင်းလို
သဘောထားသည်။ ငြူစိတ်ကွက်ခြင်းမရှိသလို တာဝန်ယူရသည့်
အတွက်လည်း အပန်းကြီးသည်ဟု မယူဆခဲ့။ မယားအတွက် ကူဖော်
လောင်ဘက်. . တိုးတိုးဖော် ရပြီဟုယူဆကာ သဘောတကျဖြစ်ခဲ့
သည်။

ဤသို့ အဆင်ပြေပြေနေထိုင်လာရင်း တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ
တော့ မတင်မော် လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲတော့သည်။ ဦးကြာကန်
နှင့် တူမဖြစ်သူတင်ရီမတို့ မတင်မော်အား ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုခဲ့ရ
သည်။

ဦးကြာကန်လည်း အပြင်သိပ်မထွက်ဘဲ ဇနီးနားနာ အနိစ္စ

ပေးနေတာ ပြုစုသည်။ အောက်ခြေသိမ်းကတော့ တင်ရီမတာဝန်
သာ ဖြစ်၏။ အိမ်တွင်အနေများလာပြီး တင်ရီမနှင့်အတူ လူမမာအား
ပြုစုကြရာမှ တူမနှင့် လက်ပွန်းတစ်တီး နေခွင့်ရလာသည်။ တင်ရီမ
မှာ အဒေါ်ကိုပြုစုရသလို. . ဦးကြာကန်၏ စားရေးသောက်ရေး နေ
ထိုင်ရေးကိုပါ တာဝန်ယူလာရ၏။

ဒီလိုအတူနေကာ မြင်တွေ့ရချိန်များလာမှ တင်ရီမ အနေ
အထိုင်မတတ်တာတွေ သတိပြုမိလာသည်။ ရေချိုးသည့်အခါ အိပ်
သည့်အခါမျိုးမှာ မမြင်အပ်တာတွေ မြင်ရပါများလာတော့ ဦးကြာ
ကန်စိတ်ထဲ သဲရိုးသရီဖြစ်လာ၏။

ငါးဆယ်စွန်းစွန်း အရွယ်မှာ လူမမာဇနီးကို အဖော်ပြုနေရ
သည့် ဦးကြာကန်မှာ အိမ်ထောင်ရေးသုခကို ခံစားချင်သည့် ဆန္ဒ
တွေက မကုန်ခန်းသေး။ မတင်မော် အိပ်ရာထဲ လဲနေသည့်ကာလ
ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဦးကြာကန်၏ဆန္ဒတွေ ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရ ဖြစ်လာတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် ဦးကြာကန်. . တင်ရီမကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း အိပ်ရာထဲပက်လက်ဖြစ်နေသော မတင်မော်
ကို တင်ရီမ ဂရုမစိုက်တော့. .

“အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလဲ. . ရီရီ”

“ဟိုလေ. . ဒေါ်လေးရှိနေတော့ ကိုယ့်လင် ကိုယ်မယားပေ
မဲ့ အတူနေရတာ နောက်ကျောမလုံဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အို. . သူက ထနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မရှင်းဘူး၊ နေရထိုင်ရတာ စနောင့်စနင်းနဲ့”

“ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မယားငယ်လေး၏ တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုယ်လုံးလေးကို
အာသာငမ်းငမ်းနှင့်ကြည့်ရင်း တံတွေးမမျှနိုင်ဘဲ ဦးကြာကန်
လိုက်၏။

တင်ရီမက မာယာအနန္တသုံးကာ မူနွဲ့နွဲ့လေသံလေးဖြင့်. .

“ပြန်ကောင်းမလာနိုင်မယ့် အတူတူ. . ဒေါ်လေးရဲ့ဒုက္ခကို
ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်ပါလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာ!”

ဦးကြာကန်တစ်ယောက် တင်ရီမ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့်
မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်သွားရ၏။

‘မယားပြောတော့ တစ်ည’ဆိုသည့် စကားအစား. . ‘မယား
ငယ်လေးပြောတော့ ခဏ’ဟူသာ ပြင်ပေးရလိမ့်မည်။

တင်ရီမအမိန့်အား ဦးကြာကန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်
ပြီး လိုက်နာဖို့ ကတိပြုလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးကြာကန်နှင့် တင်ရီမတို့ ပူးပေါင်းကြ
စည်မှုဖြင့် မတင်မော်၏ တမလွန်သွားရမည့်ရက်စွဲကို ပြောင်းလဲပေး
လိုက်ကြ၏။ ငယ်ပေါင်းဇနီးအား မြတ်နိုးစွာ ပွေ့ဖက်ကျီစယ်ခဲ့သည့်
လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပင် ဇီဝိန်ချုပ်သွားအောင် ဦးကြာကန် အားထုတ်ခဲ့
သည်။

မထနိုင်မကြနိုင်သည့် မတင်မော်အား ခေါင်းအုံးနှင့်ဖိ၍. .
ဦးကြာကန်ကိုယ်တိုင် အသေသတ်ခဲ့၏။ လင်က မယားကိုသတ်နေ
သည့် မြင်ကွင်းအား မယားငယ်က မြိန်ရေရှက်ရေ ကြည့်နေအား
ခဲ့သည်။ နာတာရှည်ရောဂါသည်တစ်ယောက် အသက်ဆုံးသွားသည်။

အမြန်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သံသယမဖြစ်ခဲ့။ ကံကုန်၍သေသည် ဟူသာ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

တူမကို တပ်မက်လွန်း၍ မယားကိုသတ်ခဲ့သော ပြစ်မှုကြီး ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ဦးကြာကန်တစ်ယောက် အတိတ်တစ္ဆေ ခြောက်ခံ ရပြီး အိပ်လို့မရဖြစ်နေလေ၏။ သူတစ်ပါးအကြောင်း ခရေစေ့တွင်း ကျသိနေသည့် မိုးမှောင်ကသာ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ချလိုက်လျှင် သူ့ဘဝပျက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ နွေးထွေးနူးညံ့သော လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို သိုင်းဖက်လာ၏။ တင်ရီမက ပွတ်သပ်ပြီး ချောသိပ်လာသည်။

ဒီတော့မှပဲ ဦးကြာကန်၏သောကတွေ အနည်းငယ် သက် သာရာ ရသွားသည်။ သူ့ဆေးနှင့်သူကျတော့လည်း အဆင်ပြေသား။ ဆယ်မိနစ်လောက် အတွင်းမှာပင် ဦးကြာကန် တရူးရှူးဟောက်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ညဉ့်နက်လာပြီမို့ ရှဲလ်တာထဲမှာ အများစုက အိပ်ပျော်နေ ကြပြီ။ တစ်နေကုန်ပင်ပန်းထားသည့် စည်သူလည်း မနက်ဖြန်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ တွေးကာ ရင်လေးနေမိသည်။

အပြင်ဘက်တွင်. . မိုးမှောင်ရောက်လာကတည်းက တိုက် ခတ်နေခဲ့သည့် မုန်တိုင်းမှာ ယခုတိုင်အားကောင်းနေဆဲ. . .

အခန်း (၁၁)

စည်

သူ အိပ်နေရာမှ ဇက်ခနဲ လန့်နိုးသွား၏။ ဘေးဘီ တို့ကြည့်တော့ ရှဲလ်တာထဲ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟင်. . အင်ကြင်း၊ သား. . ငြိမ်းချမ်း”

စိုးရိမ်သွားကာ မိန်းမနှင့်သားကို အော်ခေါ်နေမိသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်စည်သူ၊ သူတို့လည်း အိပ်မက်၊မက်နေ ကြပါပြီ။ သူတို့တင် မဟုတ်ပါဘူး. . ရှဲလ်တာထဲက လူတွေအားလုံး လည်း မောင်ရင့်လိုဘဲ တစ်ခုတည်းသောအိပ်မက်ကို မက်နေကြပါ

ပြီး...

မောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာသော မိုးမောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ စည်သူ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဒီ ထော်ပိုင်ကျွန်းအကြောင်း မောင်ရင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ... လူ့အစိုးရအတော်များများက ဒီကျွန်းရဲ့ မြေကြီးအောက်မှာရှိနေတာ မောင်ရင် မသိဘူးမဟုတ်လား... မောင်ရင် တူးကြည့်ရင် တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မိုးမောင်လက်ထဲတွင်တော့ သူ၏ မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်နှင့်...

“တစ်ချိန်က... ဒီကျွန်းဟာ မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ရေလွှမ်းခံရတယ်၊ ကျွန်းပေါ်က အိမ်တွေနဲ့ ဝိညာဉ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာဟာ ရေလွှမ်းတဲ့အထဲ ပါသွားခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ကျွန်းလုံးနီးပါး အသက်တွေ ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ အခုလက်ရှိနေနေတဲ့ မောင်ရင်တို့တစ်တွေ... ဒီအကြောင်းကို တစ်ယောက်မှမသိကြဘူး...”

ဒါဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့သမိုင်းမှာ မကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပျက်လေးတစ်ခုပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က ဒီကျွန်းပေါ်က လူတွေဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ မကောင်းမှုတွေနဲ့သာ ပျော်မွေ့နေခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီအကုသိုလ်တွေကြောင့်... ကျွန်းစောင့်နတ်တွေ၊ ရေနတ်သားတွေက ကျွန်းကို ရေထဲနှစ်မြုပ်ပြီး ဆေးကြောပစ်လိုက်ကြတယ်

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါမှာတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့တဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်ကို မောင်ရင်တို့ ရောက်လာကြတာပဲ”

စည်သူ သူတို့ထော်ပိုင်ကျွန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကြာ

ဇာတာတွေ ကြားနေရ၍ အံ့သြမဆုံးဖြစ်ရသည်။

“အခုလည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အကုသိုလ်တရားတွေ ပြည့်နှက်နေပြီ၊ ဒီအကုသိုလ်တွေရဲ့ လေးလံမှုကြောင့် မကြာခင်ဘဲ ဒီကျွန်းလေး ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်တော့မယ်... အခုချိန်လောက်ဆို မင်းတို့ရဲ့ဆိပ်ကမ်းလေးလည်း ပျက်ဆီးနေလောက်ပြီ မင်းတို့အားလုံး မကြာခင်သေရလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့အသက်တွေ မသေချင်ရင်တော့ ကျုပ်လိုချင်တာကို မောင်ရင်တို့ ပေးရလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် စည်သူလန့်နိုးသွားလေသည်။

စည်သူ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်တော့... ရှဲလ်တာထဲ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့၊ အားလုံးဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေကြ၏၊ ထိုအချိန်တွင် ထော်ပိုင်ကျွန်းပတ်လည်ရေပြင်က ဒေါသုပုန်ထကာ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထကြွနေလေပြီ။

မှန်ပြတင်းမှ လှမ်းမြင်ရသည့် ကောင်းကင်ကြီးက အနီတစ်ဝက် အမှောင်တစ်ဝက် ဖြစ်လာခဲ့သလို... လေတိုက်သံ တဝီဝီ တဝေါဝေါကိုလည်း ကြားလာရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်မှ သစ်ပင်၊ အုန်းပင်များပါမကျန် ထွန်ထွန်လူးကာ ယိမ်းနွဲ့ကခုန်နေကြပြီဖြစ်၏။

လေဒဏ်ရေဒဏ်ခံနိုင်အောင် သံကူကွန်ကရစ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပြီး (၂၀)ပေအမြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရှဲလ်တာကတော့ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။ နာဂစ်အတွေ့အကြုံအရ စနစ်တကျတည်ဆောက်ထားတာဖြစ်၍ အားလုံးစိတ်သက်သာရသော်လည်း မုန်တိုင်းမျက်စိ (ဗဟိုချက်)နှင့် မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးတော့၍ ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ကြရပြန်သည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းတွင် သစ်ကိုင်းအကျိုးအပဲ့များ နေအိမ်

သစ်အိမ်. . အလုံးလိုက် ပါလာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ စည်သူက ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝေးဝေးနေကြရန် သတိပေးခိုက်မှာပင်. . လှေ တစ်စီး လေဟုန်စီးပြီး ဖြတ်သွားတာကိုပင် မြင်လိုက်ကြရသည်။

တော်ရုံမုန်တိုင်းလောက်ကို မဖြူကြသည့် ကျွန်းသားများ အနည်းငယ် ဖိုးထိတ်စပြုလာကြပြီ။ ထိုစဉ် လေနှင့်အတူ ပါလာသည့် ပေါင်လုံးခန့် သစ်ပင်တစ်ပင် ဝင်ဆောင့်သဖြင့်. . ရှုလ်တာပြတင်းပေါက် ပွင့်ထွက်သွား၏။ ထိုအပေါက်မှ. . လေနှင့်အတူ မိုးရေတို့ ရှုလ်တာထဲ ဝင်လာလေသည်။

စည်သူက ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်နံရံအကွယ်မှ အရဲစွန့် ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ထန်းတစ်ပင်စာ အမြင့်လောက်ရှိသည့် လှိုင်းလုံးကြီးက ကျွန်းဆီပြေးဝင်လာနေတာ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ဒီရေတက်လာပြီ. . ဒီရေတွေတက်လာပြီ အားလုံးသတိထားကြ. . ”

စည်သူ သတိပေးချက် မဆုံးခင်မှာပင် လှိုင်းလုံးကြီး အနားသို့ရောက်လာကာ ရှုလ်တာကို ဝင်ဆောင့်လေတော့သည်။ စနစ်တကျဆောက်ထားသည်ဆိုသည့် ရှုလ်တာပင် သိမ်ခနဲတုန်သွားတာ သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ ဒီရေလှိုင်းက ထိုမျှနှင့် ပြီးမသွား၊ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဆက်တိုက်လှိုင်းဝင်လာနေချေပြီ။

ကျွန်းပတ်လည် ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး ရေမြှုပ်သွားသည့်အပြင်. . ဒီရေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာနေသည်။ အခြေအနေက မကောင်းလှ။ (၂၀)ပေအမြင့်ရှိ ရှုလ်တာ၏ကြမ်းခင်းကို လှိုင်းပုတ်နေလေပြီ။

“စည်သူ ဒီထက် ရေပိုတက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မုန်တိုင်းစဲတဲ့အထိ ကျုပ်တို့တောင့်ခံထားရမှာဘဲ ဦးကြာကန်”

သို့သော်. . ရေက ရပ်တန့်မသွား၊ တအိအိနှင့် မြင့်တက်လာနေသည်။ ရှုလ်တာထဲ ဒီရေကလည်း တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အချင်းချင်း အားပေးနှစ်သိမ့်မှုက အရာမထင်တော့၊ လက်တွေ့မြင်နေရသည့် ရှုလ်တာထဲမှရေတွေက သူတို့အသက်တွေကို ခြိမ်းခြောက်နေမှန်း အားလုံးသိနေကြပြီဖြစ်သည်။

တချို့ကလည်း ရှုလ်တာထဲမှရေကို ခပ်ထုတ်နေကြ၏။ ပို၍ မြင့်သည့်နေရာဆို၍ ရေချိုစင်သာရှိတော့သည်။ ကိုယ့်အသက်နှင့် ယှဉ်လာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာနိုင်တော့ဘဲ အန္တရာယ်တွေကို လှစ်ဟပြကြလေသည်။

ငါ့သားငါ့မယားနှင့် ငါဆိုသည့် ငါတကောကောကာ ရေစင်ပေါ် အလုအယက် တက်နေကြသည်။ ရောက်နှင့်ပြီးသူကို အောက်လူက ဆွဲချသည်။ အောက်ကလူကို အပေါ်လူက နင်း၍ ပြန်ကန်သည်။ ရှုလ်တာထဲမှာ ရေကလည်းဒူးမြှုပ်ပြီး ပေါင်လယ်သာသာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ရှုလ်တာထဲ ကမ္ဘာပျက်သလို ပွက်လောရိုက်နေပြီလည်း ဖြစ်၏။ တက်လာသည့်ဒီရေ ရပ်မသွားသေးသည်မို့ ကလေးတွေကို ခါးထစ်ခွင်သူခွင်၊ ကုပ်ပေါ်တင်သူတင်နှင့် မိဘမေတ္တာပြပွဲ ကျင်းပနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

နောက်ဆုံး မုန်တိုင်းဒီရေကို တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိတော့၊ ရှုလ်တာအဆောက်အအုံကို ရေလွှမ်းသွားတော့သည်။ စည်သူလည်း သားကိုအတတ်နိုင်ဆုံး မြှောက်ချီထားကာ ဇနီးသည် အင်ကြင်းတို့

ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲထားမိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးက သူတို့မိသားစုလေးကို တစ်ကွဲတစ်ပြားစီဖြစ်အောင် ပုတ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ . . . သားကိုကယ်ပါဦး”

စည်သူ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်က သားငယ်လေး၏ အသံပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

စည်

သူ ရုတ်တရက် နီးလာတော့လည်း သားငယ်ငိုသံကို ကြားနေရဆဲ၊ ကျိန်းစပ်နေသည့် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်လိုက်မှ သူတို့ရေနှစ်သေဆုံးခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်မှာ အိပ်မက်မှန်းသိပြီး သက်ပြင်းချမိတော့သည်။ ယခုမှ တစ်ကယ်နီးလာခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည့် စည်သူက . . .

“သား . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ငိုတာလဲ”

“အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လို့ . . . ကြောက်ပြီးငိုနေတာ ကို”

“သား.. အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်မှမဟုတ်ဘဲကွာ၊ သားက
ယောက်ျားပဲဟာ ဘာကြောက်စရာလိုလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီအဆောက်အအုံ
ကြီးတို့ ရေတွေဖုံးသွားတယ်၊ သားတို့အားလုံး ရေနစ်သေကြရတယ်
လို့မက်တာ ဖေဖေရဲ့.. ဟီးဟီးဟီး.. သားကြောက်တယ်”

သား၏ အိပ်မက်ရှင်းတမ်းကြောင့်.. စည်သူ ကြက်သီးဇွေ
ညင်းထအောင် ကြောက်လန့်သွားတော့၏။ စည်သူ တအံ့တဩနှင့်
နှုတ်ဆွဲနေစဉ်မှာပင် သူတို့နှင့်ဘေးကပ်လျက် နေရာယူထားသည့်
မိသားစုမှ ဂွတို့ဆိုသူက.. သူတို့ သားအဖပြောနေကြသည်ကို နား
ထောင်ရင်း..

“ဟင်.. ထူးဆန်းလှချင်လား၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီအိပ်မက်ပဲ
မက်ပြီး လန့်နိုးလာတာဗျ၊ ဒီကျွန်းကြီး ရေလွှမ်းသွားလို့တဲ့၊ အမလေး
တစ်ယောက်မှမရှင်ဘူးဗျ”

တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဆိုသလို သူတို့အိပ်မက်များကို
ပြန်ပြောပြကြသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩရသည်က
အိပ်မက်တွေ တူညီနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ကို၊ အင်ကြင်းလည်း သားမက်တဲ့ အိပ်မက်အ
တိုင်းပဲ မက်ခဲ့တာ..”

အင်ကြင်းက ဝန်ခံသလို ဒေါ်ဆွေမိ၊ နီမ၊ ဦးရွှေမန်း၊ ဦးကြာ
ကန်နှင့် တင်ရီမတို့ကလည်း ပုံစံတူ အိပ်မက်ကိုပင် မက်ခဲ့ကြကြောင်း
ပြောလာတော့ လူတိုင်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

“ရှုလ်တာထဲရှိတဲ့လူအားလုံး အိပ်မက်တစ်ခုတည်းကို မက်ခဲ့
ကြတာပေါ့.. ဒါထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ..”

ဦးကြာကန်၏ မှတ်ချက်ကို အားလုံးဝိုင်းဝန်း ထောက်ခံကြ
၏။ ဂွတို့ဆိုသူက မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကို အိပ်မက်ပေးတာ ဘယ်သူများလဲ..
စတိုခန်းထဲက မိုးမှောင်ဆိုတဲ့ လူများလား”

“အဲဒီလူကြီး အိပ်မက်ပေးတာဆိုရင်တော့ တကယ်များ ဖြစ်
နေမလား”

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါဆို အားလုံးသေကြရတော့မှာပေါ့၊
ဦးကြာကန် တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး ကျွန်မတို့ မသေချင်သေးဘူး၊ မိုးမှောင်
ဆိုတဲ့လူကြီးက ကျွန်မတို့ဆီက ဘာတွေလိုချင်နေတာလဲမသိဘူး”

သေမှာမကြောက်တဲ့လူ မရှိသည့်အတွက် ပူဆွေးသော
လောင်မြိုက်ကာ.. အားလုံးဆူညံစွာ အော်ဟစ်ငိုယိုကြတော့သည်။
စည်သူ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်း
သွားသောလူအုပ်ကြီး ခေတ္တတော့ ငြိမ်သွားသည်။

“ဘယ်ကိစ္စမဆို ဖြေရှင်းဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိစမြဲ
ပါ၊ ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေကြပါနဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ စည်သူ”

“အဖြေအားလုံးက မိုးမှောင်ဆီမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ မိုးလေဝသ
သတင်းက ဘာမှမကြေညာဘဲ မုန်တိုင်းကျနေတာ မဆန်းဘူးလား”

“ဆန်းတယ်.. ဆန်းတယ်၊ အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေကြတာ”

“အဲဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့..
မိုးမှောင်လက်ချက်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်”

စည်သူက တွေးတွေးဆဆစဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကိုထုတ်ပြီး ဘာလိုချင်တာလည်းဆိုတာ မကြည့်ပါ”

လား”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . ”

“မြန်မြန်လေး လုပ်ကြဗျာ. . မုန်တိုင်းက ပိုကြမ်းလာပြီ”

သေရမှာကြောက်သဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့ အများဆန္ဒက တစ်ညတစ်ညတယ်. . မိုးမှောင်အား ထုတ်ပြီးမေးကြည့်ဖို့ ဖြစ်နေသည်။ အများဆန္ဒမို့ စည်သူ၊ ဦးကြာကန်နှင့် ကျွန်းသားငါးယောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ဦးကြာကန် မျက်နှာမကောင်းလှ၊ မိုးမှောင် ထွက်လာပြီး သူ့အကြောင်းပြောလိုက်မှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းရပြီဟုတွေးရင်း သွေးပျက်နေလေ၏။ စတိုခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ကာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အထဲတွင် မိုးမှောင်ကိုမတွေ့ရတော့. .

“ဟင်! . . . ဟာ! . . . ”

“မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူ ဘယ်ရောက်သွားရတာလဲ၊ ဒီစတိုခန်းက အလုံပိတ်အခန်းကြီးပါ”

“မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံသွားတာလားမှ မသိတာ. . . ”

ထိုအချိန်တွင် ထော်ပိုင်ကျွန်းလေး၏ ဆိပ်ကမ်းလေးအား မုန်တိုင်းက ဝင်ရောက်စီးနင်းနေလေပြီ။

“ဟိုမှာကြည့်ပါဦး. . ဆိပ်ကမ်းကို လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဖျက်ဆီးနေကြပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ ကျုပ်တို့သေရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

လူများလက်ညှိုးညွှန်ပြနေသော ရွာသားနား အပြေးလေးသွားကြည့်ကြသည်။ နေရာက ရှုလ်တာဝရန်တာနားဖြစ်နေ၍ လေအတော်တိုက်နေလေသည်။

“အမလေး. . တို့ရဲ့ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး ပျက်ဆီးတော့မှာပဲ”

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြတဲ့ ဦးကြာကန်ဘေးမှ တင်ရီမမှာ လေပြင်းနှင့်အတူ တစ်ယောက်ယောက်ဆွဲခေါ်သွားသလို ရှုလ်တာအပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟာ. . ဟာ. . လုပ်ပါဦး တင်ရီမ၊ ငါ့မိန်းမ လေထဲပါသွားပြီ”

ဦးကြာကန် အော်ဟစ်နေမှုကြောင့် ရွာသားတွေလည်းမနေသာတော့၊ ဆိပ်ကမ်းပျက်ဆီးသွား၍ လမ်းပျောက်နေရသည့်ကြားထဲ ဦးကြာကန်၏ အပူကလည်းတမှောင့်မို့ အားလုံးဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒေါ်ဆွေမိနှင့် နီမလည်း မုန်တိုင်းလေနှင့်အတူ ရှုလ်တာအပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားပြန်လေ၏။ သူတို့မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့လည်းမကျ မုန်တိုင်းလေပြင်းနှင့် အဝေးသို့ လွင့်ပါသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်. . ဒေါ်ဆွေမိ. . နီမ”

စည်သူ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိကာ. . .

“ဝရန်တာမှာမနေနဲ့ ရှုလ်တာအတွင်းထဲကို အကုန်ပြန်ဝင်ကြ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်မြှောက်ထားကြ. . ”

စည်သူပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံး ရှုလ်တာအတွင်း၌ စုန်းနေလိုက်ကြသည်။

“တင်ရီမ. . အမလေး တင်ရီမကို ကယ်ကြပါအုံး”

ဦးကြာကန်မှာ မယားဇောနှင့် မုန်တိုင်းထဲဆင်းမည် တကယ်လုပ်နေ၍ ရွာသားများ ဝိုင်းဝန်းတားထားရသည်။ ကြာတော့လည်း စည်သူ ဦးကြာကန်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်သည်။ ရွာသားနှစ်

ယောက်ကိုခေါ်ကာ မုန့်တိုင်းကိုအန်တုရင်း မယားပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်ရပြန်လေသည်။

စည်သူနှင့် ဦးကြာကန်တို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ရှဲလ်တာထဲ အေးချမ်းလို့သွားသည်။ ငြိမ်းချမ်းတို့ ကလေးတစ်သိုက်မှာတော့ ဘာ ကိုမှမသိရှာဘဲ ရှဲလ်တာထဲ ဆော့ကစားနေကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းဆော့ လို့ မောသွား၍ နားမယ်ကြံကာရှိသေး... .

“ငြိမ်းချမ်း.. သားလေး ငြိမ်းချမ်းရေ”

ငြိမ်းချမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စတုခန်းထဲမှ သူ့ကိုခေါ် နေသော အသံဖြစ်၏။

“ဘဘ စတုခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ ဘဘဆီလာခဲ့.. ဘာမှမ ကြောက်နဲ့ ငြိမ်းချမ်း.. .”

အသံက သူတစ်ယောက်တည်း ကြားနေရသဖြင့် ငြိမ်းချမ်း လေး စိတ်ဝင်စားသွားကာ စတုခန်းဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချင်းကပ်သွား လေသည်။

“အထဲကိုဝင်လာခဲ့ ငြိမ်းချမ်း”

“ကွီ.. .”

စတုခန်းတံခါး ဟလာလေသည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှရိပ်မိပုံ မရ။ ငြိမ်းချမ်း မှောင်နေသောစတုခန်းလေးထဲ ဝင်သွားသည်နှင့်.. . စတုခန်းတံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

“တင်ရီမရေ.. တင်ရီမ.. .”

စည်သူတို့ ဘယ်မှာမှန်းမသိသော တင်ရီမကို အော်ခေါ်ရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှ တွဲလောင်းကျနေသော လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အနီးသို့အရောက်တွင်

ဆွဲကြိုးချခံထားရသောလူနှစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဘုရားရေ.. ဒေါ်ဆွဲမိနဲ့ နီမပဲ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ.. .”

ဦးကြာကန် တင်ရီမအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။ သူတို့ ရင်ဘတ်တွင် စာကိုယ်စီချိတ်ဆွဲလျက်.. . ‘ကျုပ်လိုချင်တာပေးရင်.. . ဒီကျွန်းက ထွက်သွားမယ်’ဆိုသော သွေးဖြင့်ရေးထားသော စာသား များပင်ဖြစ်၏။

“ငြိမ်းချမ်း.. ငြိမ်းချမ်း.. သားရေ”

ထိုအချိန်တွင် သားပျောက်နေသဖြင့် အင်ကြင်းမှာ အစွမ်း ဝိုင်းသလို လိုက်ရှာနေမိသည်။

“ဟဲ့.. ကျော်စိုး.. ငါ့သားကို တွေ့မိလား”

“မတွေ့မိဘူး အစ်မရဲ့”

ထို့နောက် ကျော်စိုး၏သား ဝတုတ်ကိုမေးရပြန်သည်။

“သား.. စောစောက ငြိမ်းချမ်းနဲ့ဆော့နေတာ မဟုတ်လား၊ ငြိမ်းချမ်းလေး ဘယ်သွားတာမြင်မိလဲ.. .”

ပူပင်သောက မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့်မေးတော့.. . ဝတုတ် က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ စတုခန်းဆီ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

အင်ကြင်း ကြက်သေသေသွားတော့သည့်။ အနီးနားရှိ လူ အားလုံးပင် အင်ကြင်းလို မှင်သက်နေကြပြီး စတုခန်းတံခါးကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

တံခါးနားအရောက် အင်ကြင်း မဝံ့မရဲလေသံလေးဖြင့်..

“သား.. ငြိမ်းချမ်း အထဲမှာလား”

“မေမေလား.. သားအထဲမှာရှိတယ်”

သားအသံလေးကြားလိုက်မှ.. . အင်ကြင်း သက်ပြင်းချနိုင်

တော့သည်း တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စတိုခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းနေ၏။ အပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသော ငြိမ်းချမ်းက သူ့အမေကိုမော့ကြည့်ရင်း...

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲဟင်”

အင်ကြင်း သားဖြစ်သူကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး..

“သား.. သား.. ပျောက်သွားလို့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်နေရတာလဲ၊ မေမေ့ကိုဘာလို့ စိတ်ပူအောင်လုပ်ရတာလဲသားရယ်”

မိခင်မေတ္တာဖြင့် အင်ကြင်းပြောရှာသည်။

“ဒီအထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရောက်နေတယ် မေမေ”

“ဟင်.. ဘယ်.. ဘယ်သူလဲသား”

အခန်းထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ သားပြောသည့်လူကို ရှာမိသည်။ မှောင်မည်းနေ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့...

“ဖေဖေဖမ်းထားတဲ့ ဘဘလေ၊ သားတော့ အဲဒီဘဘကို လူဆိုးကြီးလို့မထင်ဘူး မေမေ”

သားငယ်ကို ကောက်ချီလိုက်ကာ နောက်မှကျော်စိုးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကျော်စိုးက ဘုမသိဘမသိနှင့်..

“အစ်မ အထဲမှာဘာရှိလို့လဲ”

“အေး.. ငါလည်းမသိဘူး”

အင်းကြင်း အခန်းထဲကြည့်မိသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကိုတွေ့၍ ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်လိုချင်တာပေးရင် မင်းတို့အားလုံး အသက်ရှင်ခွင့်ပေးမယ်’ဆိုသော သွေးဖြင့်ရေးထားသော စာရွက်ဖြစ်နေ၏။

“ဘာရေးထားလို့လဲ အစ်မ”

အင်ကြင်းက စာရွက်ကို ကျော်စိုးအားလှမ်းပေးရင်း စတိုခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

“အဲဒီ သေချင်းဆိုးကြီးက ဘာတွေလိုချင်နေမှန်းမသိဘူး” ငြိမ်းချမ်းနားအရောက်..

“သား.. အဲဒီ မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မေမေ့အသံ ကြားတဲ့အချိန်မှာ ဘဘပျောက်သွားတာ မေမေရဲ့”

“အထဲမှာက အပိတ်တွေချည်းပဲ ဘယ်လိုထွက်သွားတာလဲ မသိဘူးနော်.. အစ်မ”

ကျော်စိုး နားမလည်သောပုံစံဖြင့် ခေါင်းကုတ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စည်သူတို့မှာလည်း မိုးထဲလေထဲ အော်ဟစ်နေကြရသည်။

“တင်ရီမရေ.. တင်ရီမ.. ငါတို့ဒီမှာဟေ့”

“ကျုပ်တို့.. ရွှေလံတာနဲ့ အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်နေပြီ၊ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ် ဦးကြာကန်”

“ကျုပ်မပြန်နိုင်ဘူး၊ တင်ရီမကိုမတွေ့မချင်း ကျုပ်ရှာမှာပဲ”

“ဆရာ.. ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆီလာနေတယ်”

အားလုံးလှမ်းကြည့်တော့ အရမ်းပင်ပန်းနေသော ပုံစံဖြင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေသော လူတစ်ယောက်..

ဦးကြာကန် ကြည့်နေရင်းက..

“ဟာ.. မိန်းမ၊ တင်ရီမ..”

ထိုသို့အော်ဟစ်ကာ.. ပြေးသွားပြီး ဝမ်းသာအားရနေ့မတ်

တော့သည်။

“အမလေး ခိုးရိမ်လိုက်ရတာ တင်ရီမရယ်၊ မင်းကို မိုးမှောင်
ဘာလုပ်လိုက်သေးလဲ၊ ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး။”

“ကျွန် . . ကျွန်မတို့ သူလိုချင်တာကို ပေးရလိမ့်မယ်”

စကားလုံးတစ်လုံးစီကို တင်ရီမ အားယူကာ ပြောနေရ
သည်။

“ရှင်တို့ကိုပြန်ပြောပြဖို့ ကျွန်မကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ . . သူ
လိုချင်တာကို ကျွန်မတို့ပေးရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကိုဘဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေ၍ စည်သူက . .

“သူက ဘာလိုချင်နေတာလည်း တင်ရီမရဲ့၊ နင့်ကို ဘာပြော
ခိုင်းလိုက်လဲ . . ”

“သူ . . သူက ပြောလိုက်တယ်၊ သူလိုချင်တာကို ဒီည ကျွန်မ
တို့ ရှေ့လာကို လာပြောမယ်တဲ့ . . ”

တင်ရီမ စကားလုံးတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ
လေပြီ။

“သူကပြောသေးတယ် . . ညက မက်ခဲ့ကြတဲ့အိပ်မက်ကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့တဲ့ . . သူလိုချင်တာကိုမပေးရင် ထော်ပိုင်
တစ်ကျွန်းလုံးက အသက်တွေကို သူယူရလိမ့်မယ်တဲ့၊ ကျွန် . . ကျွန်မ
အရမ်းချမ်းနေပြီ၊ ကျွန်မကို ရှေ့လာဆီ အမြန်ခေါ်သွားပေးကြပါ”

ဦးကြာကန်က သူ့အပေါ် အနွေးထည်ကိုချွတ်၍ မယားငယ်
တင်ရီမကို ချုံပေးလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ရှေ့လာသို့ ရောက်လာတော့
လူတွေဝိုင်းအုံလာကာ . . အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားတော့
သည်။

“ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်ပေးကြပါ”

စည်သူပြောလိုက်မှ အားလုံးနေသားတကျ ပြန်ဖြစ်သွားကြ
သည်။ ပြီးမှ . . စည်သူက တင်ရီမကိုထိုင်ခိုင်းကာ မေးခွန်းထုတ်
သည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ တင်ရီမ . . ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်မ ဆိပ်ကမ်းရေလွှမ်းနေတာကို ကြည့်နေတုန်း ကျွန်မ
ကို နောက်ကတစ်ယောက်ယောက် ဆွဲခေါ်သွားသလို . . လေထဲကို
နောက်ပြန်ကြီးပါသွားတာ . . ကျွန်မဖြင့် အရမ်းကြောက်လိုက်တာ၊
ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိတယ်၊ လေထဲမှာ ကျွန်မ
ကိုယ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . အဲဒီ မိုးမှောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို
တွေ့ရတော့တာပဲ . . အနက်ရောင်အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ မိုးမှောင်က
ကျွန်မလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်၊

သူ့ရဲ့ တခြားလက်တစ်ဖက်က ရွာသားတစ်ယောက်ရဲ့လက်
ကို ကိုင်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီရွာသားက . . အရမ်းကို ကြောက်
လန့်နေတယ်၊ သေချာကြည့်မှ အဲဒီရွာသားဟာ ငါးခိုင်အေးလွင်မှန်း
ကျွန်မသိလိုက်ရတယ်၊ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး ကျွန်မတို့ မည်းမှောင်နေ
တဲ့ တိမ်တိုက်တွေနား ရောက်လာကြတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ငါးခိုင်အေး
လွင်ကို မိုးမှောင်ဆိုတဲ့လူကြီးက လွှတ်ချလိုက်တယ်လေ၊ အေးလွင်
လည်း ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ အောက်ပြုတ်ကျသွားတာကို ကျွန်မမြင်
နေရတယ်၊

သူ . . သူ . . လူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မျက်နှာကတော့ လူမျက်နှာ
ဖြစ်နေပေမယ့် . . သူ့မျက်လုံးအိမ်တစ်ခုလုံး မည်းနက်နေတယ်၊
တော့ . . သူ ကျွန်မကို ပြုံးပြီးကြည့်တယ် . . ”

လူတွေအားလုံး တင်ရီမပြောပြနေသည်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“ကျွန်မ သူ့ရဲ့သွားတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မဝိညာဉ် လွင့်ထွက်သွားမတတ်ကို ကြောက်သွားမိတယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခဲ့ခြင်းဘဲ၊ မြွေအစွယ်လို အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတယ်”

“သူ မင်းကိုဘာတွေပြောသေးလဲ”

“သူ.. သူ.. ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးမယ်တဲ့၊ ဒီကလူတွေအားလုံးကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတဲ့.. သူ ဒီည ရှိတ်တာကို လာခဲ့မယ်တဲ့၊ သူလိုချင်တာကို အမြန်ဆုံးပေးလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

ထိုအချိန်တွင် လူကြီးများအလစ်၌ ကလေးများဖြစ်ကြသော ငြိမ်းချမ်း၊ ဝတုတ်တို့ ကလေးငါးယောက်အုပ်စုမှာ ရှိတ်တာလှေကား၌ ဆော့နေကြ၏။ အင်ကြင်းမှာ ငြိမ်းချမ်းပျောက်နေသောကြောင့် လိုက်ရှာရင်း လှေကားရင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အင်ကြင်း မြင်လိုက်ရသည်က ကလေးအားလုံး ဆော့မနေကြတော့။ လှေကားခြေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မမှိတ်မသုန်လှမ်းကြည့်နေကြ၏။ မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်တစ်ချောင်း လှေကားရင်းတွင် လေပေါ်၊ ပေါ်နေသည်ကို ကလေးတွေ မြင်တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတုတ်ကောက်ကိုတော့ အင်ကြင်း မမြင်ရဘဲ ရှိနေ၏။

ကလေးတွေကြည့်နေရင်း.. မြွေခေါင်းအစား၊ ခွေးခေါင်းတုတ်ကောက်လေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကာ ခွေးခေါင်းရုပ်လေးမှာ အသက်ဝင်လာလေသည်။

“ဝုတ်!.. ဝုတ်!..”

“ဟယ်.. ခွေးရုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေး”

ကလေးတစ်ယောက်မှာ လှေကားခြေရင်းသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ခွေးခေါင်းရုပ်ကလေးကို သွားကိုင်ကြည့်လေသည်။ ထိုကလေးမှာ ခွေးခေါင်းကို ထိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မေ့လဲသွားတော့သည်။ ကျန်ကလေးများမှာ ညှို့အံ့ထားရသလို လှေကားမှပြေးဆင်းလာကြပြီး တုတ်ကောက်မှ ခွေးခေါင်းရုပ်ကလေးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လာကိုင်ကြကာ.. မေ့လဲကျကုန်သည်။

နောက်ဆုံး ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

အင်ကြင်း ခေါင်းမီးတောက်သွားပြီး..

“သား.. မသွားနဲ့.. နေဦး..”

သားဇောနှင့် အင်ကြင်းလည်း အပြေးဆင်းသွားရသည်။ ကလေးတွေ ဘာကြောင့်မေ့လဲကျကုန်သည်တော့ သူမ မမြင်ရ၍ မသိ။ ခွေးခေါင်းရုပ်ကို မထိခင်လေး ငြိမ်းချမ်း၏လက်တစ်ဖက်အား ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သော်လည်း.. ကျန်လက်တစ်ဘက်က ထိုအရုပ်ကိုသွားထိလိုက်သဖြင့်.. ငြိမ်းချမ်းလည်း မေ့လဲသွားတော့သည်။

“ကို.. ကိုရေ.. ကလေးတွေ ဘာဖြစ်သွားကြလဲမသိဘူး အမြန်လာကြပါအုံး”

အင်ကြင်းအသံကြား၍ စည်သူရော ကလေးမိဘတွေပါ လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

‘သား.. ကလေး.. သမီး..’ စသည်ဖြင့်ခေါ်သံများ သည် သွားတော့သည်။ အမျိုးမျိုးလှုပ်နှိုးကြသော်လည်း ကလေးတွေ ဘယ်လိုမှနိုးမလာတော့..

“ကလေးတွေ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား၊ ဒါ့ . . မိုးမှောင်လက် ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

စည်သူ ငြိမ်းချမ်းကို ပွေ့ချီကာ စမ်းကြည့်သည်။ အသက်ရှု သေးသော်လည်း မေ့မြောနေလေ၏။

“သား . . သား . . အိပ်ပျော်သွားတာလား”

အင်ကြင်း စိတ်ပူစွာမေးသည်။

“ကိုလည်းမသိဘူး အင်ကြင်း”

ကလေးမိဘများမှာ သူတို့သားသမီးများအတွက် ပူဆွေး သောက ရောက်ရသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ . . ။

“သူတို့လေးတွေ နီးလာအောင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

ထိုအချိန်တွင် ကလေးကိုယ်စီ အိပ်မက်မက်နေကြ၏။ မတ် နေသောအိပ်မက်က တစ်ခုတည်းကိုဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ လေ ထဲပျံသန်းနေကြလေသည်။ ကလေးငါးယောက်လုံး . . တစ်ယောက် လက်ကိုတစ်ယောက် ချိတ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင့်စွန်းတွင် ရောက်နေသော ငြိမ်းချမ်း၏လက်ကို မိုးမှောင်က ကိုင်ထားလျက် လေပေါ်ပျံဝဲနေကြသည်ဟု မြင်မက်နေကြလေသည်။

ကလေးအားလုံး တဟီးဟီးတဟားဟားနှင့် ပျော်မြူးနေကြ လေသည်။

အခန်း (၁၃)

မိုး

ကလည်း မှောင်လာသည်မို့ . . ဒေါ်အိတ်တုတ်ဆိုသူမှာ ဘိုခန်းထဲဝင်ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် . . . ဖယောင်းတိုင် နှင့်မီးခြစ် ဝင်ရှာလေ၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ မမြင်မစမ်းနှင့် ချာနေရသည်။ နောက်ဆုံး . . . ရှာနေတာကို တွေ့သွား၏။

ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိနေစဉ်မှာပင် သူမနောက်၌ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာတွေကို စိုးထိတ်နေတာလဲ ဒေါ်အိတ်တုတ်”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်အိတုတ် မီးခြစ်ပင် လွတ်ကျသွားတော့သည်။

မိုးမှောင်မှာ သူမနောက်တွင် ရောက်နေလေပြီ။

“ခင်ဗျားယောက္ခမကတော့ အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတာပေါ့။ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်မှာတော့ ရိုးသားမှုတွေ ရှိနေ သယောင်. . ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတုန်းပဲနော်။ ခင်ဗျား ကိုယ်ထဲ က အတွင်းစိတ်မှာတော့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ ကခုန်နေတာ. . ကျုပ်မြင်နေရတယ် ဒေါ်အိတုတ်”

ဒေါ်အိတုတ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကျုပ် အနံ့ခံလို့ ရနေတယ်၊ ဘာကိုလဲသိလား”

“ရှင်. . ရှင်. . ကျွန်မကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်က အကုသိုလ်အနံ့အသက်တွေကိုပြော တာ၊ ယောက္ခမအိုကြီးကို အစာထဲ အဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့တယ်၊ လင်ကို လည်း အပင်းသွင်းပြီး ခိုင်းစေခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး. . ခင်ဗျားလင် မော်ဦးလည်း အပင်းဆို့ပြီး သေခဲ့တာဘဲ မဟုတ်လား”

“အား. . အမလေး. . ”

မိုးမှောင်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ပါးစပ်တွင်တော့ပြကာ. .

“ရှား. . တိုးတိုး အသံမထွက်နဲ့၊ အပြင်ကလူတွေ ကြားသွား လိမ့်မယ်”

မိုးမှောင် ပြောလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်အိတုတ်မှာ လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ပါးစပ်ကို အုပ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုစဉ်. . စည်သူမှာ ဖယောင်း တိုင်ယူရန် စတိုခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ဟင်! . . ”

စည်သူ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သေသ သွားရသည်။ မီးထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်တစ်ချောင်းကိုတိုင် လျှက် ဒေါ်အိတုတ် လေပေါ်မြောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ စည်သူမြေ လှမ်းတွေ အပေါက်ဝတွင် ရပ်တန့်သွားသဖြင့်. . .

“ဝင်ခဲ့ပါ. . မောင်စည်သူ၊ မောင်ရင်လည်း အစိုးရကို ငေးရ မယ့် အခွန်အခတွေကို မောင်ရင့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးပြုခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စည်သူ ခါးကြားမှသေနတ်ကို ထုတ်မည်အပြု. .

“မလုပ်နဲ့ မောင်စည်သူ. . မောင်ရင်ပစ်လဲ ကျုပ်ကိုထိတာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မောင်ရင်လုပ်လိုက်တာနဲ့ မောင်ရင့်ရှေ့မှာတင် မိန်းမ တစ်ယောက် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မီးရှို့နေတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း. . မိုးမှောင်မှာ ဒေါ်အိတုတ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေ၏။

ဒေါ်အိတုတ်မှာ လေပေါ်မြောက်နေလျက်က. . ဖယောင်း တိုင် ကိုင်ထားသောလက်မှာ သူမမျက်နှာနား တိုးကပ်လာနေချေပြီ။ သူမကိုယ်သူမ ထိန်းချုပ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက် ယောက်မှ သူမလက်ကို ထိန်းချုပ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ. . ဒေါ်အိတုတ်မျက်နှာ မီးလောင်တာ မောင်စည်သူ မြင်ချင်သလား”

“မလုပ်ပါနဲ့. . ”

စည်သူ လှမ်းတားလိုက်ရတော့သည်။

“ဒါဆို မောင်စည်သူ အထဲဝင်ခဲ့လိုက်ပါ”

စည်သူ စတိုခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် တံခါးမှာ သူ့အလိုလို

ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်တို့ရဲ့ ဒီထော်ပိုင်ကျွန်းလေးပေါ်မှာ . . ကာမဂုဏ်
ဖောက်ပြန်မှုတွေ၊ သူခိုးတွေ၊ ဓားမြဲတွေ၊ လောဘသားကောင်တွေ၊
လူသတ်သမားတွေ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းဆဲမှုတွေ၊ လူယုတ်မာတွေ၊ သေ
ချည်ကုပ် ဗိုဝ်နေသူတွေ၊ ဘုရားမရှိ တရားမရှိသူတွေ တစ်ကျွန်းလုံး
ပြည့်နှက်နေပြီ။ ကျုပ် ဒီကျွန်းပေါ်ကလူတွေအကြောင်း အကုန်သိနေ
တယ်။ အားလုံး အကုသိုလ်တွေ မွေးဖွားနေတယ်။ အဲဒီအမှိုက်တွေ
ရှင်းဖို့ ဒီကျွန်းကို ကျုပ်ရောက်လာတာပဲ . . ”

“ခင်ဗျားက ဘာလိုချင်တာလဲ”

စည်သူအသံက စတိုခန်းထဲ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ရှင်တာထဲက လူအားလုံးလဲ ဒါကိုပဲ သိချင်နေကြတယ်
မဟုတ်လား၊ ရှင်တာထဲကို ညကူးနာရီမှာ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကျုပ်
လာရင်သာ အားလုံးရှင်တာမှာ ရှိနေပါစေ”

ပြောပြီး မိုးမှောင်မှာ စတိုခန်းနံရံထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်
သွားတော့သည်။ မိုးမှောင်မရှိတော့သည်နှင့် လေပေါ်မြောက်နေ
သော ဒေါ်အိတုတ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ကျလာ
လေသည်။ အလွန်ဝသော ဒေါ်အိတုတ် ဖြည်းဖြည်းပြန်ကျလာ၍
သာ တော်သေး၏။

“အမလေး . . မကောင်းဆိုးဝါးကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
မောင်စည်သူ”

“ကျုပ်တို့ကရော ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

သို့နှင့် ရှင်တာအပေါ်ထပ်တွင် လူတွေစုရုံးနေကာ နာရီ
တကြည့်ကြည့်နှင့် ရင်ထဲကအပူမီးက မုန်တိုင်းနှင့်အတူ ပြင်းထန်နေ

ကြသည်။ အချိန်က ကိုးနာရီအတိသို့ ရောက်လာလေပြီ။ ကလေးငယ်
ယောက်မှာလည်း ထူးဆန်းစွာဖြင့် ယခုချိန်ထိ နှိုးမလာကြသေး။

“ဒေါက် . . ဒုတ် . . ဒေါက် . . ဒုတ်”

လှေကားမှတတ်လာသော ခြေသံနှင့် ဒုတ်ကောက်ထောက်
သံကို အားလုံးအတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ရှင်တာတံခါးရှေ့အ
ရောက် လှေကားမှတတ်လာသောခြေအစုံ ရပ်သွား၏။

“ကျွီ . . ”

ရှင်တာတံခါး ပွင့်သွားလေပြီ။ အပေါက်ဝတွင် ရောက်နေ
သော မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်နှင့်မိုးမှောင် တွန်းဖွင့်လိုက်ခြင်းမဟုတ်
သူ့အလိုလို တံခါးပွင့်သွားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဒေါက် . . ဒုတ် . . ”

ရှင်တာထဲ မိုးမှောင် တစ်လှမ်းခြင်း လျှောက်ဝင်လာသည်။
လူအားလုံး၏ စိုးထိတ်မျက်ဝန်းတွေက မိုးမှောင်ဆီ ကျရောက်နေ
၏။ မိုးမှောင်အထဲအရောက် ရှင်တာတံခါးမှာ သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်
သွားလေသည်။ ရှင်တာအလယ်မှလူများ ကြောက်လန့်ကာ ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ပြေးကပ်ကြသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိသော သားကိုပုခုံးဖက်ကာ ခေါင်းဝပ်
နေသော သားအဖရှေ့အရောက် မိုးမှောင်ခြေအစုံ ရပ်သွား၏။

ထို့နောက် ထိုသားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လျက် . .

“ဘယ်လိုလဲ မောင်သီဟ မင်းအဖေ မင်းကိုကျောင်းထုတ်
လိုက်လို့ မင်းမျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား . .
မင်းအဖေ စောဦးက ရန်ကုန်မှာမနေဘဲ မင်းကိုကျောင်းထုတ်
ဒီမှာလာနေတာ အကြောင်းရှိတယ်”

“ခင် . . ခင်ဗျား . . မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

စောဦး ကြောက်ကန်ကန်ကာ ပြန်ပြောနေ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့ စောဦးရာ၊ မောင် သီဟ . . လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်ကျော်က မင်းအဖေက သူခိုးကြီးပေါ့၊ အခုတော့ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်နေပြီလေ”

သီဟမှာ သူ့ဖေကိုတလှည့် မိုးမှောင်ကိုတလှည့် ကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

စောဦး မိုးမှောင်ပါးစပ်မှ ဆက်ထွက်လာမည့် စကားလုံးတို့ အား မကြားဝံ့အောင် ဖြစ်နေ၏။

မိုးမှောင်က သီဟဘက်လှည့်ကာ . .

“သူ့အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီက သိန်း(၂၅၀)ကို စာရင်းလိမ် ခိုးခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့အဖေတွေအကုန်လုံးကို လောင်းကစားလုပ်ခဲ့ တယ်၊ တစ်ပြားမှမကျန်အောင် သူ့ရှုံးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အဖမ်းခံရမှာ စိုးလို့ သားကိုကျောင်းထုတ်ပြီး ဒီကျွန်းကို ထွက်ပြေးလာတာမဟုတ် လား မောင်စောဦး”

သီဟမှာ သူ့အဖေကို နာကြည်းစွာကြည့်ရင်းက . .

“အဖေ . . သူပြောတာတွေ . . တကယ်ပဲလားဟင်”

စောဦးက မိုးမှောင်ကို မော့ကြည့်ကာ . .

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဖူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပါးစပ်က အလိမ်အညာတွေပဲ ထွက်နေတော့တာပဲ”

မိုးမှောင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး . .

“စောဦး မင်းလေသံက မလျော့သေးဘူးနော်၊ မုသာဝါဒီ

တွေ မွေးဖွားနေတယ် . . အကုသိုလ်တရားတွေ မွေးဖွားနေတယ် ကဲ . . ကျုပ်နှစ်ခါထပ်မပြောဘူး မောင်စောဦး”

စောဦးလည်း အ၊အကြီးလို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်ဖြင့် . . ခေါင်းငုံ့သွားရလေသည်။ သူတို့ဘေးမှ . . ဆံပင်ရှည်နှင့် လူတစ် ယောက်ထံ မိုးမှောင်အကြည့် ရောက်သွားပြန်သည်။

“မြိတ်မြို့က ငံပြာရည်စက်ရုံကိုမီးရှို့တဲ့ မင်းနိုင် မဟုတ်လား”

မင်းနိုင်အမှုအရာ ချက်ချင်းပျက်သွားပြီး ပျာပျာသလဲ . .

“ကျွန်တော် အဲလိုအလုပ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“မင်းလုပ်ခဲ့ပါတယ် မင်းနိုင်ရာ၊ (၂)နှစ်တောင် ကြာသွားပြီ၊ မင်း မြိတ်မြို့က ထွက်ပြေးလာတာလေ”

မိုးမှောင် ရှဲလ်တာတစ်ဖက်ခြမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူ တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးလှမ်းထိုးလိုက်ရင်း . .

“မောင်တိုး . . စက်ရုံကိုမီးရှို့တာ မင်းလည်းပါတယ် မဟုတ် လား၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး မကျေနပ်တဲ့ အငြိုးတွေလေ . .”

မောင်တိုးဆိုသူက ခေါင်းပင်ဖော်မလာတော့ . .

“လူအယောက်(၇၀) အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် . . ဒီအ တွက် မင်းတို့ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်၊ ယုတ်မာမှုတွေ . . မွေးဖွားနေ တယ်၊ အကုသိုလ်တရားတွေ ဒီကျွန်းမှာပြည့်နက်နေတယ်”

မိုးမှောင်အကြည့်က ကျွန်းလူကြီး ဦးကြာကန်နှင့် တင်ရီမ ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မိုးမှောင်မှာ ဦးကြာကန် နဲ့ သေသွားသောမယားကြီး . . မတင်မော်ပုံစံ ပြောင်းလဲသွားသေး သည်။

“ဟာ! . . ဟင်! . .”

ကြည့်နေသောလူများ ကြက်သီးမွေးညင်းများထကာ လန့်
ပွင့်ကုန်ကြလေသည်။ တုတ်ကောက်နှင့် မတင်မော်မှာ ဦးကြာကန်
နှင့် တင်ရီမဆီ လျှောက်လာရင်း..

“ကြာကန်.. ရှင်ကျွန်မကို ဘာလို့ရက်စက်ခဲ့တာလဲ၊ တင်
ရီမ.. နင်လည်း ကြာကန်နဲ့ဖောက်ပြန်ပြီး ငါ့ကိုသေကြောင်းကြံခဲ့
တယ်၊ ကျွန်မဘာကြောင့် သေခဲ့ရသလဲကို ရှင်အခုချိန်ထိ ဖုံးကွယ်
ထားခဲ့တယ်၊ အခု.. ရှင်ကိုကျွန်မလာခေါ်တာ..”

“မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး.. တင်မော်၊ မင်းရောဂါနဲ့မင်း
သေတာ၊ ငါသတ်လို့သေတာ မဟုတ်ဘူး တင်မော်”

မတင်မော်က ဦးကြာကန် ဖျာပေါ်မှ ခေါင်းအုံးဆီ လက်ညှိုး
ထိုးပြကာ..

“အဲဒီ ခေါင်းအုံးက ရှင်ကျွန်မကို ဖိသတ်ခဲ့တဲ့ခေါင်းအုံး
မဟုတ်လား၊ ရှင်မို့လို့ မကြောက်မရွံ့ အခုချိန်ထိ အုံးအိပ်နေသေး
တယ်”

မတင်မော် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး မိုးမှောင်အဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွား၏။

“ကဲ.. ပြောကြစမ်းပါ.. အမှန်တရားတွေကို ပြောကြစမ်း
ပါ မဖုံးကွယ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ တစ်ကျွန်းလုံး လိမ်တာပဲ တတ်ကျသလား”

စည်သူမှာ အားလုံးကိုယ်စား ထရပ်လိုက်ပြီး..

“နေပါဦး.. ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဆီက ဘာလိုချင်နေတာလဲ”

“အဟင်း.. မောင်စည်သူ၊ မောင်ရင့်သား အပါအဝင် အိပ်
ပျော်နေတဲ့ ကလေးငါးယောက်က မောင်ရင်တို့နဲ့အတူ ဒီရှင်တာထဲ
မှာ ရှိနေကြတယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ဒီရှင်တာထဲ

မှာ ရှိမနေကြဘူး၊ ကလေးတွေက ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်၊ ကဲ..
ကလေးရဲ့မိဘတွေ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်ပါဦး”

အင်ကြင်းအပါအဝင် ကလေးမိဘများ ပြတင်းပေါက်သို့
အပြေးအလွှားသွား ကြည့်ကြသည်။ ကလေးငါးယောက်ကို တစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင်ဆွဲ၍ လေထဲပျံသန်းနေသည့် မိုးမှောင်ကို တွေ့ကြရ
လေသည်။

“ဟင်.. ငြိမ်းချမ်း.. သားလေး”

“ဟိုမှာ.. ငါ့သား”

မိဘများမှာ သောကအပူမီးတို့ဖြင့် ဝိုင်းအော်ကြလေတော့
သည်။ မကြာမီပင် သူတို့မြင်တွေ့နေရသောမြင်ကွင်းမှာ ပျောက်
ကွယ်သွား၏။ ရှင်တာထဲမှ မိုးမှောင်က..

“ကျုပ် သူတို့ကို လွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ ကလေးငါးယောက်လုံး
အိပ်ပျော်နေရာက ဘယ်တော့မှနိုးလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့
အသက်တွေက လေတိုက်လို့ငြိမ်းသွားတဲ့.. ဖယောင်းတိုင်က မီး
တောက်လို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မိဘများ အတော်ပင်လန့်သွားကြသည်။

“ကျုပ်ကလေးအသက်ကိုတော့ ရန်မရှာပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို
ချင်တာ ကျုပ်တို့ပေးပါမယ်”

ကျော်စိုးမှာ သူ့သားအတွက် ထပြောလေသည်။

“ကျုပ်အသက်ရှင်တာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပါပြီ၊
ကျုပ်ဟာ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေကို ရှင်းလင်းဖို့ ရောက်လာသည့်
ခင်ဗျားတို့ အရင်က.. ကျွန်းပေါ်မှာ အကုသိုလ်တွေ ထုံးနွမ်းနေခဲ့တဲ့
သူတို့ကိုလည်း ကျုပ်ရှင်းခဲ့တာပဲလေ၊

ဒါပေမယ့်... ကျုပ် သက်တမ်းကလည်း ကုန်ခါနီးနေပြီ၊
မကြာခင်မှာ ကျုပ် ဒီဘဝကို စွန့်ခွာရတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်
ပညာတွေကို အမွေဆက်ခံမယ့်လူ လိုနေတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်တတ်
ထားသမျှတွေ၊ သိထားသမျှတွေ အကုန်သင်ပေးခဲ့မှာ၊ ဒီအတွက်...
အကုသိုလ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကျုပ်လိုချင်နေတယ်။
ဟောဟိုမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကလေးငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်
ကိုပေါ့... ”

“ကျုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

စည်သူထပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးလိုက်ပါ မောင်
စည်သူ၊ ဒါဆို ကျုပ် ဒီထော်ပိုင်ကျွန်းက ထွက်သွားမှာပါ။ မောင်ရင်
လက်မခံရင် ကလေးတွေအားလုံး သေရလိမ့်မယ်”

စည်သူကို အားလုံးဝိုင်းဖျောင်းဖျက်ရသည်။

“ကို... စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ ကိုရယ်၊ အင်ကြင်းတို့မှာ
ရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတော့တာ... ၊ သားလေးအသက်မသေဖို့အ
တွက် အင်ကြင်းတို့ သူ့စကားနားထောင်ရတော့မှာပေါ့”

စည်သူ စိတ်လျော့လိုက်တော့မှ မိုးမှောင်မှာ အောင်နိုင်သူ
လေသံဖြင့်...

“အကယ်၍ ကျုပ်လိုချင်တာ မရခဲ့ဘူးဆိုရင်... ဒီကလေး
ငါးယောက်အသက်တင်မကဘူး၊ ဒီထော်ပိုင်ကျွန်းလေး ပင်လယ်ထဲ
ကွယ်ပျောက်သွားစေရမယ်၊ နောင်နှစ်တစ်ရာပြည့်မှ... ဒီကျွန်း ခေ
ပေါ်ပြန်ပေါ်လာစေရမယ်၊ ကျုပ်လိုချင်တာရမယ်ဆိုရင် မုန်တိုင်း
လည်း ချက်ချင်းရပ်သွားလိမ့်မယ်”

အသိမဲ့ အိပ်ပျော်နေသည့် သားလေးငါးယောက်၏ လက်တို့
စည်သူ ဆုပ်ကိုင်ရင်း တဖြေဖြေ ကြေကွဲနေရှာသည်။ ကလေးငါး
ယောက်ထဲမှ ဘယ်သူကဆိုးရှာလေမလဲတွေးရင်း ရတက်မအေးနိုင်
ဖြစ်နေကြ၏။

တကယ်တမ်း ကံဆိုးသူလေးကိုရော မိုးမှောင်က ဘယ်ခေါ်
သွားမှာလဲ... အတွေးကိုယ်စီနှင့် စည်သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်
အကြည့်ချင်းဆုံမိကြ၏။

ပုံစံက တစ်ကျွန်းလုံး၏အသက်တွေအတွက် ကလေးတစ်
ယောက်ဖြင့် စတေးရမည့်ပုံစံ ပေါက်နေသည်။

သို့နှင့် မိုးမှောင် အလိုရှိသည်ကိုပေးရန် အားလုံးသဘော
တူလိုက်ကြရလေတော့သည်။

ရှုလ်တာအပြင်တွင် မုန်တိုင်းက အရင်အတိုင်း ထန်နေဆဲ၊
မိုးကလည်းရွာနေဆဲ၊ ဘာမှမပြောင်းလဲပဲ ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
မိုးမှောင်က ကတ္တီပါနွဲ့အိတ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေသည်။

“ဒီအိတ်လေးထဲမှာ သိပ်ကိုလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ကျောက်
စရစ်တုံးလေးတွေ ထည့်ထားတယ်၊ ဒီကမ္ဘာကြီး ဖြစ်တည်ကတည်း
ရှိနေခဲ့တဲ့ သက်တမ်းအရင့်ဆုံး ကျောက်စရစ်တုံးလေးတွေပေါ့၊ သူ
တို့အဆုံးအဖြတ်ပေးတာကို ကျုပ်တို့ခံရလိမ့်မယ်၊ ဒီကျောက်ခဲလုံး
လေးတွေက ဟိုးကမ္ဘာဦးအစက အတ္တလန္တိတ် သဲကန္တာရနဲ့ အာဖရိက
သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်မှာ တွေ့ရတတ်တယ်”

“ကတ္တီပါနွဲ့အိတ်လေးထဲမှာ အနက်ရောင်ကျောက်ခဲ
လုံးနဲ့ အဖြူရောင်ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ထည့်ထားတယ်၊ ကဲ... အိတ်
ပျော်နေတဲ့ ကလေးမိဘတစ်ယောက်ဆီ ကျုပ်ရှေ့ကို လာခဲ့ကြပါ။

အားလုံးသဘောတူပြီးကြပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဒါကိုအဆုံးသတ်ကြရအောင်”

ကလေးမိဘများ မိုးမှောင်ရွှေ တစ်ယောက်ချင်းစီထွက်လာကြ၏။ ငြိမ်းချမ်းအတွက် အင်ကြင်းထွက်သွားလေ၏။

“ဒီအိတ်လေးထဲမှာ နှိုက်ရမယ်၊ တစ်ယောက်ကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးပဲ နှိုက်ခွင့်ရှိတယ်၊ အနက်ရောင်ကျောက်ခဲကိုရတဲ့ မိဘရဲ့ ကလေးက လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရပေမယ့်၊ တစ်ခုတည်းသော အဖြူရောင်ကျောက်စရစ်ခဲကိုရတဲ့ မိဘရဲ့ကလေးကို ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်၊ သူတော့ ကျုပ်အပြီးခေါ်သွားမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မိုးမှောင်ရွှေရပ်နေကြသော အင်ကြင်းနှင့် အခြားကလေးရှင် အမျိုးသမီးသုံးဦးတို့ ချုံ့ပွဲချ ငိုကြွေးကြသော်လည်း ကျော်စိုးမှာ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နှင့် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော့သည်။

“ကဲ. . ဒေါ်ရည်မွန်၊ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ ကံကြမ္မာကို အိတ်ထဲ အရင်စနှိုက်ကြည့်ပါ”

အားလုံး အိတ်ထဲမှ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ နှိုက်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဖွင့်မကြည့်ရဲ. . ၊ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အားလုံးဆုပ်ကိုင်ထားကြလေ၏။

“အာလုံး လက်ဖြန့်ပြီးပြကြပါ”

ဒေါ်ရည်မွန်၊ ဒေါ်ထားရီ၊ မမိနွယ်တို့မှာ. . ဆုပ်ထားသော လက်ကို ဖြည့်လိုက်ကြသော်လည်း. . အင်ကြင်းနှင့် ကျော်စိုးတို့မှာ လက်သီးဆုပ်မဖြေနိုင်ကြဘဲ စိုးရိမ်နေကြသည်။

“ဟာ. . ဟင်. . ”

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော လူသုံးဦးမှာ အနက်ရောင် ကျောက်စရစ်ခဲ ပိုင်ရှင်များဖြစ်နေ၍ ဝမ်းသာမဆုံး ပျော်မြူးသွားကြသည်။ အင်ကြင်းနှင့် ကျော်စိုးနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ အင်ကြင်း မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့နေလေ၏။ ကိုယ့်ရင်သွေး၏ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်သူမှာ မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ကာ အပူမီး တောက်လောင်နေကြရှာသည်။ ရှင်တာထဲမှလူအားလုံးလည်း မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် သတိမရကြ၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်သီးဆုပ်လေးများကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်တုန်ယင်စွာနှင့်ပင် ပြိုင်တူဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ. . ကျော်စိုးဟာက အနက်ရောင်လေးကွ”

အဖြူရောင်ကျောက်စရစ်ခဲပိုင်ရှင်က အင်ကြင်းဖြစ်သွားလေ၏။ အင်ကြင်းမှာ ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

အားလုံးက အင်ကြင်းကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေကြ၏။

“မဟုတ်ဘူး. . မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ”

စည်သူ သားဇောဖြင့် ထသောင်းကျန်းတော့သည်။ ဝိုင်းဆွဲသား၍ မိုးမှောင်နားတော့ ရောက်မသွားခဲ့. . ၊ အင်ကြင်း လူးလဲထသဖြီး. . .

“ကျွန်မသားလေးကို ခေါ်မသွားပါနဲ့ရှင်. . သားလေးအစား ကျွန်မကိုသာ ခေါ်သွားပေးပါ”

မိုးမှောင် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဖူး သမီး၊ ဒီကျွန်းပေါ်က လူအားလုံးဟာ ပင်လယ်ထဲ

ထဲက သားငါးတွေကိုဘဲ ဖမ်းယူစားသောက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဖမ်းမိလာတဲ့ ငါးတွေထဲမှာ အရှင်တွေလည်းပါလာတယ်။ ချက်ပြုတ်ခါနီး မသေသေးတော့ ထုရိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်ကြတယ်။ သမီးတို့ တစ်ကျွန်းလုံးလည်း ပါဏတိပါတနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူးလေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မသားလေးကို ခေါ်မသွားပါနဲ့”

“ကျုပ်တို့အားလုံး သဘောတူပြီးသွားပြီလေ”

ထိုစဉ် မိုးမှောင် ကိုင်ထားသော မြွေခေါင်းတုတ်ကောက်မှ မြွေရုပ်မှာ အသက်ဝင်လာလေသည်။ အားလုံးကြောက်လန့်တကြား မိုးမှောင်နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးကြ၏။

မိုးမှောင် အိပ်ပျော်နေသော ငြိမ်းချမ်းလေးထဲ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းချမ်းကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်၏။ အင်ကြင်းရုတ်တရက်ပြေးဝင်လာကာ ကလေးကိုလုဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း.. တစ်စုံတစ်ယောက်မှ တွန်းလိုက်သလို အဝေးသို့လွင့်သွားရလေသည်။

သဘောတူညီချက် ယူထားပြီးဖြစ်၍ စည်သူ့ကို ကျွန်းသားများ ဖမ်းချုပ်ထားရသည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သော အင်ကြင်းမှာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလျက်..။ ကလေးကို ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်သွားသော မိုးမှောင် ရှုလ်တာတံခါးဝသို့ပင် ရောက်နေချေပြီ။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို လှည့်စားသွားတာပဲ..”

လှမ်းအော်လိုက်သော အင်ကြင်းကို မိုးမှောင် လှည့်ကြည့်ကာ..

“အားလုံးသဘောတူလို့လုပ်ခဲ့တာ.. ကျုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မလှည့်စားခဲ့ဘူး၊ သမီးကိုယ်သမီး လှည့်စားနေတာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မသားက သူ့မိဘတွေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အင်ကြင်းက မလျှော့သေး၍ မိုးမှောင် ခေါင်းတည့်မ့်ည့်မ့် လုပ်ရင်း..

“ဒါပေမယ့် ဒီကလေး ကျုပ်ကိုချစ်လာမှာပါ။ ဒီကလေး ကျုပ်ကို မိဘလိုသဘောထားလာလိမ့်မယ်၊ ဒီကလေးဟာ.. မင်းတို့ တစ်ကျွန်းလုံးရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်လိုက်တာပဲ”

“သားလေးကိုတော့ ခေါ်မသွားပါနဲ့ဗျာ..။ ခင်ဗျားလိုချင်တာ မှန်သမျှ ကျုပ်အကုန်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ သားကိုထားခဲ့ပါဗျာ”

စည်သူ့ငိုသံပါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်တောင်းပန်နေလေသည်။ သို့သော် မိုးမှောင်ခြေလှမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်း မြေကြီးနှင့်လွတ်ကင်းကာ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်းသားများ စည်သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

အားမတန် မာန်လျှော့ကာ ဒူးထောက်ရင်း တိမ်တွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားသည့် သားနှင့်မိုးမှောင်ကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း.. စည်သူ ကြည့်နေမိသည်။ စည်သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေက မိုးရေနှင့်အပြိုင် ပါးပြင်ထက်သို့ စီးကျလာသည်။

ကလေးနှင့်အတူ တိမ်တွေကြားထဲ မိုးမှောင် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အချိန်တွင် ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေခဲ့သည့် ကောင်းတင်ကြီးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို တိမ်ကင်းစင်သွားလေ၏။

သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးကလည်း ဘုံဘိုးခေါင်းပိတ်လိုက်သလို လုံးဝရပ်တန့်သွား၏။ တဟီးဟီး တပေါ့ခေါ် အသံ

ပေးကာ တိုက်ခတ်ခဲ့သည့် လေကလည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။
ထော်ပိုင်ကျွန်းတစ်ခွင်လုံး မုန်တိုင်းမတိုက်ခဲ့သလို သာယာ
သွားလေတော့သည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်ကလေးလေးယောက်
လည်း နိုးလာကြလေသည်။

မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းအ
သင့်အတင့်ရှိပြီး သာယာမည်ဆိုသည့် မိုးလေဝသ၊ သတင်းအတိုင်း
ပင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သို့သော် . . . စည်သူနှင့်အင်ကြင်းတို့၏ ရင်တွင်းမှာ
တော့ သောကမုန့်တိုင်းက အားကောင်းနေဆဲ မျက်ရည်မိုးတွေထ
လည်း သည်းထန်စွာ ရွာသွန်နေဆဲသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်လေးဖြစ်သွားပြီးနောက် ထော်ပိုင်ကျွန်းသူ
ကျွန်းသားများ နောင်တကြီးစွာ ရကြလေသည်။ သို့နှင့် အကုသိုလ်
ဖြစ်မည့်ကိစ္စတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကျဉ်ကြ၏။ များမကြာ
တွင် ထော်ပိုင်ကျွန်းလေး၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောင်
ကာ ဘာသာရေးလုပ်လာကြ၏။ အကုသိုလ်ကိုဖယ်ကာ ကုသိုလ်ဖြင့်
ရေးတွေကိုသာ လုပ်လာကြသည်။

ထော်ပိုင်ကျွန်းလေး၏ တစ်ခုတည်းသောဘုန်းကြီးကျောင်း
တွင် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေသော ဦးပွင့်မှာ . . . ဦးသောမ
(ခေါ်)မောင်စည်သူပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

USING WORD 2013

BURMESE CLASSIC

Microsoft Office

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)

www.burmeseclassic.com